கல்கி

LKI ஜூலை 10. 1943 4 அண

கல்கி பொருளடக்கம்

மலர் 2 இதழ் 35 | 1943 ஜூலை 10 | சுபானு ஆனி 26

"கல்கி"யில் வெளியாகும் கதைகளில் உள்ள பெயர்கள் எல்லாம் கற்பனைப் பெயர்கள்; சம்பவங்களும் கற்பனைச் சம்பவங்கள்.

★ கவிகள் மீது எந்த ஒரு பொருளுக்காவது கோபம் இருக்கவேண்டு மென்றால், அது அல்லி மலராகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. ஸ்திரீகளின் முகாரவிந்தமா யிருந்தாலும், பகவானின் பாதாரவிந்தமா யிருந்தாலும் அதைத் தாமரை மலருடன் தான் அவர்கள் ஒப்பிடுகிறார்கள். "தாங்கள் என்ன அழகில் குறைவா? மலர்ச்சியில் குறைவா? வெண்மையில் குறைவா? எங்கள் மீது மட்டும் ஏன் இவ்வளவு அலட்சியம்?" என்று அல்லி மலர்கள் கேட்பது மிகவும் நியாயந்தான். இவ்வளவு மனக் குறையுள்ள அல்லி மலர் கவி பாரதியாரின் "அல்லிக் குளத்தருகே ஒரு நாள் அந்திப் பொழுதினிலே" என்ற பாட்டைக் கேட்டு மனம் பூரித்திருக்க வேண்டும். அந்தப் பூரிப்பின் காரணமாகத்தான் அது படத்தில் கண்டவாறு மனோகரமாய் மலர்ந்திருக்கிறதோ?

சோப் விலைகளில் உயர்வு

மூலப் பொருள்களின் விலை மேலும் அதிகமாக உயர்ந்து விட்டதன் காரணமாக சோப்பின் விலைகளை மறுபடியும் திருத்தவேண்டி யிருக்கிறது. பொது ஜனங்களுக்கு இந்த அதிகப்படியான செலவை யுண்டாக்குவதைப் பற்றி லிவர் பிரதர்ஸ் கம்பெனியார் தங்களுடைய வருத்தத்தை தெரிவித்துக் கொள்கிறார்கள். ஆனால் மூலப் பொருள்களின் மேல் கொள்ளை லாபம் அடிப்பது நிறுத்தப்பட்டு, அவைகளின் விலைகள் நிர்ணயிக்கப்படும் வரை சோப் உற்பத்தியாளர்கள் செய்யக்கூடியது ஒன்றுமில்லை.

கீழ்க்கண்ட சோப் விலைகள் மிகவும் நியாயமானது என்று பொது ஜனங்களுக்கு உத்திரவாதமளிப்பதுடன், விலைகளை கூடியவரை குறைத்துவைக்க எல்லாவித முயற்சியும் எடுக்கப்படுகிறது.

சோப்புகளின் நியாயமான விலைகள்

1943-ம் மே-மீ 31 தேதியிலிருந்து மறு பிரசுரம் வரை

அடியிற்கண்ட பிரபல சோப்புகளுக்கும், மற்ற பொருள்களுக்கும், ரயில் வசதியுள்ளதும், அதிக சுங்கவரி, சமஸ்தான வரிகள் வசூலிக்கப் படாததுமான இடங்களில் தற்காலத்தில் நியாயமாக கொடுக்க வேண்டிய விலைகள் கீழே குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன :—

சன்லைட் சோப்	பெரிய சைஸ் ..	ரூ. 0–3–6
.. .. ..	சிறியது ..	,, 0–2–3
லைப்பாய் சோப்	பெரிய சைஸ் ..	,, 0–4–0
.. .. ..	சிறியது ..	,, 0–2–0
லக்ஸ் டாய்லெட் சோப் ..	பெரிய சைஸ் ..	,, 0–5–0
.. .. ..	சிறியது ..	,, 0–1–9
லைப்பாய் டாய்லெட் சோப் ..	பெரிய சைஸ் ..	,, 0–5–0
லக்ஸ்	பெரிய பாக்கெட் ..	,, 1–0–0
.. ..	நடுத்தர சைஸ் ..	,, 0–8–0
.. ..	சிறிய பாக்கெட் ..	,, 0–4–0
விம்	பெரிய டின் ..	,, 0-14-0
.. ..	நடுத்தர சைஸ் ..	,, 0–8–0
காஸேஜஸ் எம்ப்ரஸ் பேல் சோப் ..	பார் 1–க்கு ..	,, 0–9–0
காஸேஜஸ் ஹவுஸ் ஒய்ப் பிராண்டு சோப் ..	பார் 1–க்கு ..	,, 1–4–0
காஸேஜஸ வில் பார் சோப் ..	பார் 1–க்கு ..	,, 0-13-0

இந்த விளம்பரம் பொது ஜனங்களின் சௌக்கியத்திற்காக லிவர் பிரதர்ஸ் கம்பெனியாரால் பிரசுரிக்கப்படுகிறது

L-COM. 20-172 TM

கல்கி

மலர் 2

தமிழ்த்திரு நாடு தன்னைப் — பெற்ற
தாயென்று கும்பிடடி பாப்பா — பாரதியார்

இதழ் 35

என்ன சேதி?

கேலிக் கூத்து

சில தினங்களுக்கு முன்னால் அமெரி துரை பார்லிமெண்டில் ஒரு கேள்விக்குப் பதில் கூறியபோது "இந்தியாவில் சில மாகாணங்களில் ஜனங்களால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட மந்திரி சபையின் ஆட்சிதான் நடக்கிறது" என்று கூறினாரல்லவா? அவர் அப்படிக் கூறி வாய் மூடுவதற்கு முன் அந்த ஆட்சி முறையின் அழகைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளச் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இப்பொழுது நடந்து கொண்டிருக்கும் வங்க சட்டசபையின் கூட்டத்தில் மாஜி பிரதம மந்திரி மௌல்வி பஸ்லுல் ஹக் தாம் பிரதம மந்திரியாயிருந்து சிரிப்பாய்ச் சிரித்ததைப் பற்றிக் கூறியிருக்கிறார்.

அவர் பிரதம மந்திரியென்று பெயரே ஒழிய, கவர்னர் சாதாரணமாக அவரைக் கலந்துகொண்டே காரியங்கள் செய்ததில்லையாம். ஒவ்வொரு இலாகாவின் காரியதரிசியும் நேருக்கு நேரே கவர்னருடன் பேசிக் காரியத்தை முடித்துக் கொள்வார்களாம். ஜனாப் ஹக் கூறுவதைப் பார்த்தால் வங்கக் கவர்னர் தமது பிரதம மந்திரியின் யோசனைப்படி நடப்பதை விடத் தமது டபேதாரின் யோசனைப்படி நடப்பதுதான் புத்திசாலித்தனம் என்று எண்ணியதாகத் தோன்றுகிறது!

ஒரு சமயம் ஜனாப் ஹக் மிதுனபுரியில் சர்க்கார் அதிகாரிகள் அதிக்கிரமமாக நடந்து கொண்டதைப் பற்றி நேருக்கு நேர் விசாரித்து அறிந்து வருவதற்காகப் போனாராம். இது கவர்னர் துரைக்குக் கொஞ்சங் கூடப் பிடிக்கவில்லையாம். அதன் பயனாய் ஸ்தல அதிகாரிகள் அவரை ஊரை விட்டு மென்னியைப் பிடித்துத் தள்ளுவதைத் தவிரப் பாக்கி காரியங்களையெல்லாம் செய்தார்களாம்! மாகாணத்திலிருந்து ஏராளமான உணவுப் பொருள்களை வெளியேற்றியபோது, கவர்னர் மந்திரி சபையை ஒரு வார்த்தை கேட்கவில்லையாம். மொத்தத்தில் வங்கக் கவர்னர் பிரதம மந்திரிகளையும் மற்ற மந்திரிகளையும் பார்த்து "நீங்கள் சம்பளத்தை வாங்கிக்கொண்டு சிரமப்படாமல் சுகமாயிருங்கள். நானே எல்லாக் காரியங்களையும் பார்த்துக் கொள்கிறேன்!" என்று சொல்லும் தோரணையில் காரியங்களை நடத்திக்கொண்டு வந்திருக்கிறார். தாமிருக்கும் பதவியை விட்டு இலேசில் அசைய மறுக்கும் மௌல்வி பஸலுல் ஹக்கே கவர்னர் மீது இப்படிப்பட்ட குற்றச் சாட்டுக்களைக் கொண்டுவர வேண்டுமானால், வங்கக் கவர்னர் மந்திரி சபை நடத்திய விதத்தை ஒரு கேலிக் கூத்து என்றே சொல்லாம்.

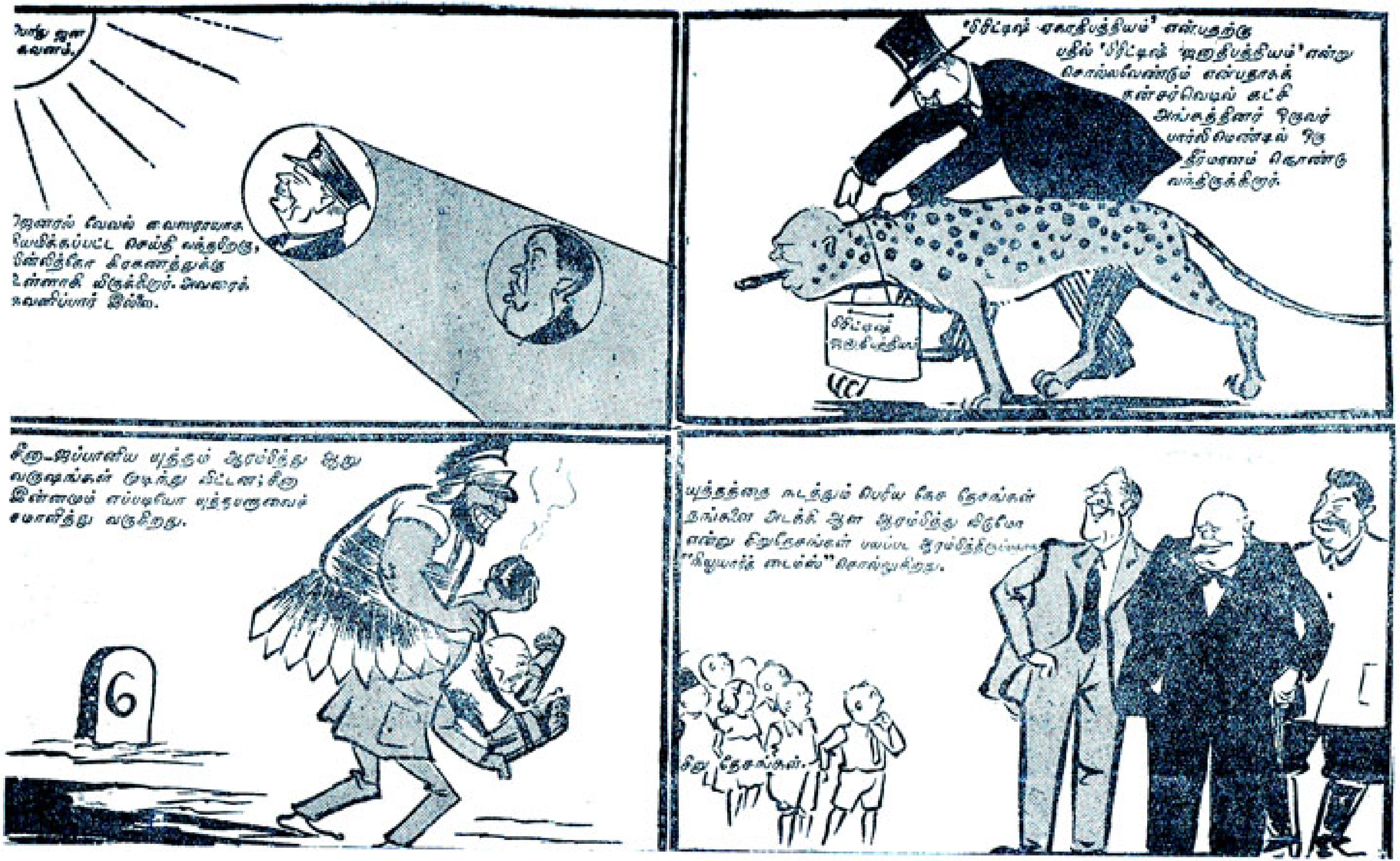
சம்பந்தம் இல்லை

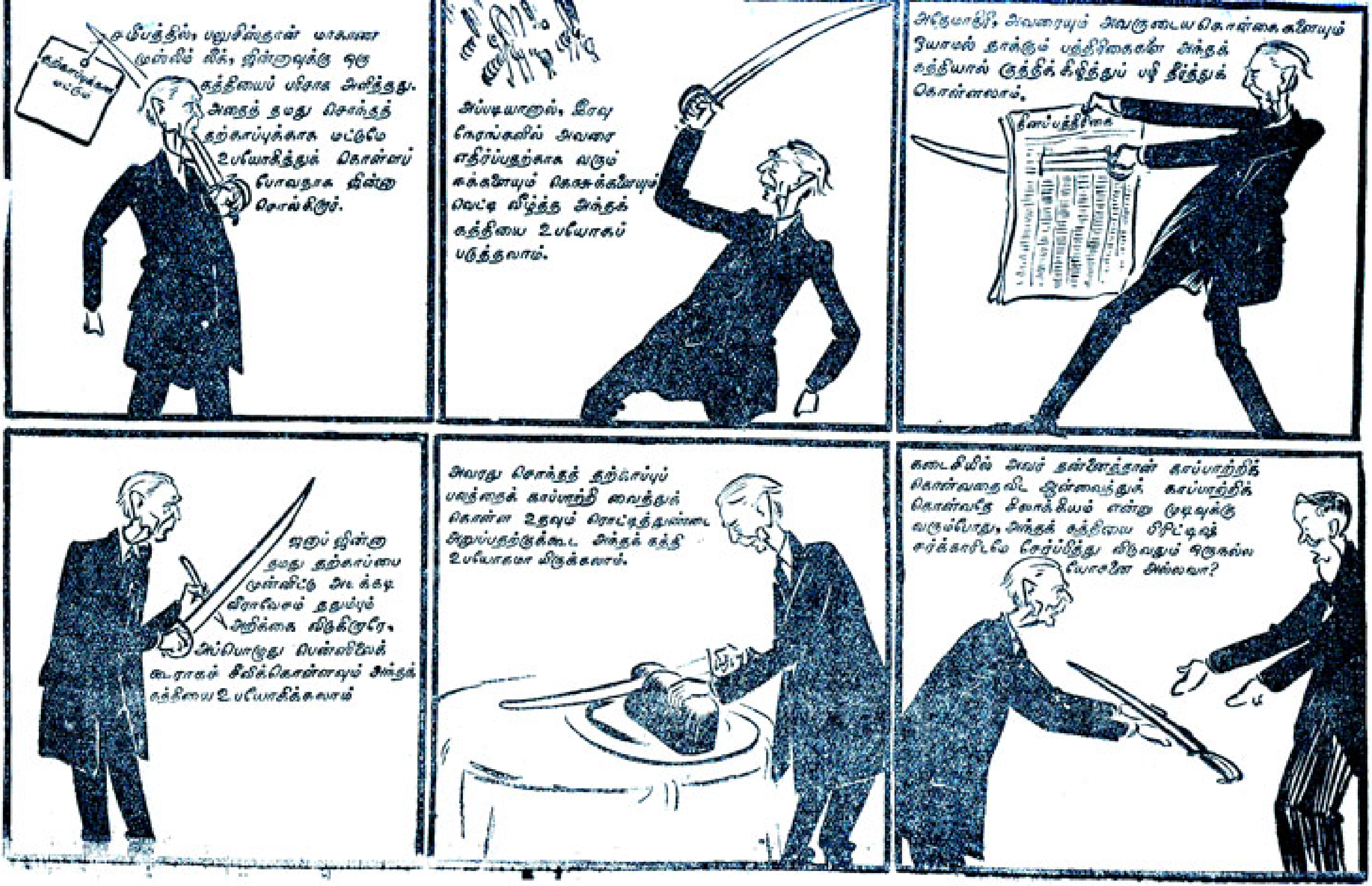
மேற்படி கேலிக் கூத்தைப் பார்த்துவிட்டுச் சில புத்திசாலிகள் உடனே, "பார்த்தீர்களா? நாங்கள் அப்போதே சொன்னோமே? காங்கிரஸ் மந்திரிகள் இருந்திருந்தால் அவர்களுடைய கதியும் இப்படித்தானே ஆகியிருக்கும்?" என்று கேட்கக்கூடும். ஆனால், காங்கிரஸ் மந்திரியாயிருந்தால், கவர்னர் தம்மை இவ்வளவு தூரம் அவமதிக்கும் வரையில் பார்த்துக் கொண்டிருப்பாரா? சம்பவம் நடந்த ஒரு வருஷம் கழித்துத் திடீரென்று நினைத்துக் கொண்டு அதை வெளிப்படுத்துவாரா? அப்போதே சட், பட்டென்று காரியத்தைத் தீர்த்திருப்பார். காங்கிரஸ் பிரதம மந்திரிகளை அவ்விதம் நடத்தவும் கவர்னர்கள் கனவிலும் துணிய மாட்டார்கள். ஏனென்றால், காங்கிரஸ் மந்திரிகள் பொதுஜன ஆதரவின் பேரில் மந்திரிகளாயிருந்தவர்கள்; ஜனாப் பஸ்லுல் ஹக்கோ ஐரோப்பிய வோட்டுகளின் பலத்தைக் கொண்டும், கவர்ன்மெண்டின் தயவினாலும் மந்திரி வேலை பார்த்தவர். ஆகையால், பஸ்லுல் ஹக் மந்திரி பதவி வகித்த லட்சணத்துக்கும், காங்கிரஸ்காரர்கள் ஆட்சி நடத்தியதற்கும் யாதொரு சம்பந்தமும் கிடையாது.

ஐந்து ரூபாய் பரிசு: சென்ற இதழில் "முதல் முட்டாள்" என்னும் தலைப்புடன் வெளிவந்த காலக்ஷேபத் துணுக்குக்குப் பரிசு பெற்றவர்: ஆர். ஸ்ரீநிவாசன், பி. டி. சென்னை.

நிகழ்ச்சிச் சித்திரம்

- உம்மன்

சமீபத்தில் பலுசிஸ்தான் மாகாண முஸ்லீம் லீக், ஜின்னாவுக்கு ஒரு கத்தியைப் பரிசாக அளித்தது. அதைத் தமது சொந்தத் தற்காப்புக்காக மட்டுமே உபயோகித்துக் கொள்ளப் போவதாக ஜின்னா சொல்கிறார்.
அப்படியானால், இரவு நேரங்களில் அவரை எதிர்ப்பதற்காக வரும் கக்கடையும் கொசுக்களையும் வெட்டி வீழ்த்த அந்தக் கத்தியை உபயோகப் படுத்தலாம்.
அநேகமாக, அவரையும் அவருடைய கொள்கைகளையும் நியாயமல் தாக்கும் பத்திரிகைகளை அந்தக் கத்தியால் குத்திக் கிழித்துப் பழி தீர்த்துக் கொள்ளலாம்.
தினப்பத்திரிகை
ஜனாப் ஜின்னா தமது தற்காப்பை முன்னிட்டு அடிக்கடி வீராவேசம் ததும்பும் அறிக்கை விடுகிறாரே. அப்பொழுது பென்சிலைக் கூராகச் சீவிக்கொள்ளவும் அந்தக் கத்தியை உபயோகிக்கலாம்
அவரது சொந்தத் தற்காப்புப் பலத்தைக் காப்பாற்றி வைத்துக் கொள்ள உதவும் ரொட்டித்துண்டை அறுப்பதற்குக்கூட அந்தக் கத்தி உபயோகமாயிருக்கலாம்.
கடைசியில் அவர் தன்னைத்தான் காப்பாற்றிக் கொள்வதைவிட இன்னொருத்தர் காப்பாற்றிக் கொள்வது சௌகரியம் என்று முடிவுக்கு வரும்போது, அந்தக் கத்தியை பிரிட்டிஷ் சர்க்காரிடமே சேர்ப்பித்து விடுவதும் ஒருநல்ல யோசனை அல்லவா?

பசித்தவனும் பழங்கணக்கும்

"பசித்தவன் பழங்கணக்குப் பார்ப்பது" சாதாரணமாய்ப் பரிகசிக்கப்பட வேண்டிய விஷயமாகக் கருதப்படுகிறது. ஆனால், சில சமயம் பசித்தவன் பழைய கணக்குப் பார்ப்பது அவசியமாகலாம். பழைய கணக்கைப் பார்த்து, "ஏன் இப்போது நாம் பசித்திருக்கும் நிலைமை ஏற்பட்டது? என்ன பிசகு செய்தோம்?" என்று கண்டு பிடிக்க வேண்டியிருக்கலாம். அப்படிப்பட்ட நிலைமை இந்நாட்டிலுள்ள நமக்கு இப்போது அரசியல் துறையிலும், பொருளாதாரத் துறையிலும் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

அரசியலிலே நாம் பசித்தவர்களாகி விட்டோம். தேசத்தின் ஒப்பற்ற காங்கிரஸ் தலைவர்கள் சிறையில் கிடந்து வாடுகிறார்கள். தேசத்தின் அரசியல் கிளர்ச்சி கூட அடங்கியிருக்கிறது. அரசியல் நிலைமையைப் பற்றிப் பேச ஒரு பொதுக் கூட்டம் போடவும் வழியில்லை. அதிகாரவர்க்க ஆட்சியோ திவ்யமாக நடந்து கொண்டிருக்கிறது. பிரிட்டிஷ் யதேச்சாதிகாரம் தங்கு தடையின்றி, கேட்பார் எடுப்பார் இன்றி, அமுல் நடத்திக்கொண்டு வருகிறது.

பொருளாதாரத் துறையிலும் பெரும்பாலான நமது ஜனங்கள் பசித்தவர்களாகி விட்டார்கள். தினசரி அரிசிக் கடை வாசல்களில் அரைப் படி அரிசிக்கு அவர்கள் போராட வேண்டியிருக்கிறது. எத்தனையோ பேர் அரை வயிறு சாப்பிட்டே காலந் தள்ளிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மானத்தை மூட நாலு முழத் துண்டுக்கும் அவர்கள் 'ஸ்டாண்டர்டு துணி' விற்கும் கடை வாசல்களில் மல் யுத்தம் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது!

இந்த நிலைமைக்கு ஏன் வந்து விட்டோம் என்பதைக் குறித்துக் கொஞ்சம் பழங்கணக்குப் பார்க்க வேண்டியது அவசியந்தான்.

* * *

உலக சரித்திரத்தில், சில சமயம் சர்வாதிகாரிகள் - இராஜ தந்திரிகள் செய்யும் ஒரு தவறினால், சரித்திரப் போக்கே மாறி விடுவதைக் கண்டிருக்கிறோம்.

நெப்போலியன் ருஷியாவின் மீது படையெடுக்கத் துணிந்தபோது, அவன் தன்னுடைய முடிவான தோல்விக்குத் தானே விதை போட்டு விட்டான்.

அது போலவே, இந்த யுத்தத்தில் ஹிட்லர் பிரான்ஸை ஜயித்ததும் இங்கிலாந்தின் மீது படையெடுக்காமல் ருஷியாவின் மேல் படையெடுத்தபோது, அவனுடைய வாழ்க்கையின் பெரிய தவறைச் செய்து விட்டான். அந்த நிமிஷத்தில் யுத்தப் போக்கே மாறி விட்டது. அது வரையில் வெற்றி, தோல்வியைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்ல முடியாமலிருந்தது. ருஷியாவில் ஹிட்லர் அடி வைத்தவுடனே, "சரி; தனக்குத்தானே குழி வெட்டிக் கொண்டான்" என்று சொல்வது சாத்தியமாயிற்று. ருஷியாவில் ஹிட்லருடைய ஆரம்ப வெற்றிகளைப் பார்த்து விட்டு "ஓகோ!" என்றவர்களும் இப்போது ஹிட்லர் செய்த தவறு எவ்வளவு மகத்தானது என்பதை உணர்கிறார்கள்.

அதே சமயத்தில் இந்தியாவின் அரசியலிலும் ஒரு தவறு—அவ்வளவு பெரிதில்லா விட்டாலும் ஒரு முக்கியமான தவறு — நிகழ்ந்து விட்டது.

* * *

இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் யுத்தக்கொள்கை எவ்விதம் நீண்ட காலமாகவே குழப்பமாயிருந்து வந்தது என்பதை நாம் அறிவோம். ஒரு பக்கத்தில் காங்கிரஸ் ஜெர்மனி—இதாலி—ஜப்பான் ஆகிய அச்சு நாடுகளைப் பலமாகக் கண்டித்ததோடு, அவர்களோடு ஏன் யுத்தத்துக்குப் போகவில்லை என்று பிரிட்டனைக் கேட்டது. மற்றொரு பக்கத்தில், பிரிட்டன் நடத்தப் போகும் ஏகாதிபத்திய யுத்தத்தில் இந்தியா சம்பந்தப்படாது என்று தீர்மானித்து வந்தது!

கடைசியாக, காங்கிரஸ் வெறுத்த ஜெர்மனியுடனேயே பிரிட்டன் யுத்தத்துக்குப் போனபோது மேற்படி குழப்பக் கொள்கை காரணமாகக் காங்கிரஸின் காரியங்களும் குழப்பமாயின. கையில் இருந்த ஏழு மாகாணங்களின் ஆட்சியைக் கைவிட நேர்ந்தது. அஹிம்சா தர்மத்தின் பேரால் சிறை செல்லும் இயக்கமும் நடந்தது.

இந்தக் குழப்பத்தை யெல்லாம் தீர்த்துக்கொண்டு, காங்கிரஸின் யுத்தக் கொள்கையைத் தெளிவாகச் செய்து கொள்ள ஒரு மகத்தான சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. ஹிட்லர் ருஷியாவின் மீது படை எடுத்தபோதுதான் அந்த சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது.

அச் சமயம் காங்கிரஸின் யுத்தக் கொள்கையை மாற்றிக் கொள்ளவும், இழந்த அதிகாரத்தை மீண்டும் கைப்பற்றவும் இரண்டு சரியான காரணங்கள் இருந்தன.

முதலாவது, நேசக் கட்சி ஜயிக்கும் கட்சியாகி விட்டது. யுத்தத்தில் சேர்வதாயிருக்கும் பட்சத்தில், ஜயிக்கும் கட்சியில் சேர்வது சாதாரண இராஜ தந்திரம்.

இரண்டாவது, இரண்டு கட்சிக்குள்ளே நேசக் கட்சிதான் நியாயக் கட்சி என்று நிச்சயமாய்ச் சொல்வதற்கு ஏதுவாயிற்று.

வெகு காலமாக இந்தியக் காங்கிரஸின் தலைவர்கள் ஜெர்மனியை வெறுத்தும், ருஷியாவை நேசித்தும் வந்தனர். அப்படியிருக்கும்போது, ஜெர்மனி அநியாயமாய் ருஷியாவின் மீது படையெடுத்த சமயத்தில், மனச்சாட்சிக்கு விரோதமில்லாமல் யுத்தத்தில் சேர்ந்துகொள்வது சாத்தியமாயிற்று.

ஜயிக்கும் கட்சி தர்மக் கட்சியாகவும் இருக்குமானால், அந்தக் கட்சியில் சேர்ந்துகொள்வது எவ்வளவு சரியான காரியம்?

ஆனாலும் அந்தச் சரியான காரியத்தைச் செய்யக் காங்கிரஸ் அப்போது தவறி விட்டது.

* * *

யுத்தத்தினால் எவ்வளவோ தீமைகள் இருக்கத்தான் இருக்கின்றன; ஆனால் அதில் சில நன்மைகளும் உண்டு. முக்கியமாக, இந்தியாவைப் போல் போர்க்களமாகாமல் யுத்தத்தில் சேரும் தேசம் பல நன்மைகள் அடைய இடமிருக்கிறது. எல்லா விதமான தொழில்களையும் இந்த யுத்த காலத்தில் அபரிமிதமாக வளர்க்கலாம். யுத்த தளவாடங்களைச் செய்து வெளி நாடுகளுக்கு அனுப்புவதினால் ஏராளமான செல்வம் இந்நாட்டுக்குள் வந்து சேர இடமுண்டு. அப்படி யுத்தத்தில் சேர்வதினால் தேசம் அடையக் கூடிய லாபங்களையெல்லாம் இந்தியா இப்போது அடையவில்லை; அதனால் அடையவேண்டிய கஷ்ட நஷ்டங்களை மட்டும் அடைந்து அநுபவித்து வருகிறது. இதற்கெல்லாம் காரணம் தேச மக்களின் உண்மைத் தலைவர்கள் அதிகார பீடத்தில் இல்லாமல், அதிகார வர்க்கத்தினரும் அவர்களுடைய பொம்மைகளும் இராஜ்ய பரிபாலனம் நடத்தி வருவதுதான்.

யுத்த காலத்தில் தேசத் தலைவர்கள் அதிகாரத்தில் இல்லாததால் விளைந்த இரு பெரும் தீமைகளை இப்போது நம் கண் முன்னால் பார்க்கிறோம்; அநுபவிக்கிறோம். அவை துணி கிராக்கியும், உணவுப் பஞ்சமுமேயாகும்.

இந்த இரண்டு விஷயங்களிலும் அதிகார வர்க்கத்தார் எதைச் செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்யாமலிருப்பதையும், எதைச் செய்யக் கூடாதோ அதைச் செய்து கொண்டிருப்பதையும் பார்க்கிறோம்.

துணியின் விலையைக் கட்டுப் படுத்துவது மிகவும் சுலபம்; கட்டுப்படுத்த வேண்டியது அவசியம்.

துணி விலை கிராக்கியாவதும், குறைவதும் சில ஆலை முதலாளிகள்—பெரிய வியாபாரிகளின் காரியத்தைப் பொறுத்திருக்கிறது. அவர்களுடைய பேராசையினாலேதான் துணி விலை இவ்வளவு கிராக்கியாகி விட்டது.

இந்திய ஆலைகளுக்கு வேண்டிய பருத்தி இந்தியாவிலே தான் விளைகிறது. இந்தியப் பருத்தியின் விலை — குடியானவன் விற்கும் விலை — யுத்தத்தினால் ஒன்றுக்கு இரண்டு மடங்கு ஆகியிருக்கிறது. எனவே, அந்தப் பருத்தியைக் கொண்டு ஆலைகளில் நூற்கப்படும் நூல் விலையும் இரண்டு பங்குதானே நியாயமாக ஆகலாம்?

ஆனால், இந்திய மில் நூலின் விலை ஒன்றுக்கு ஐந்து மடங்கு வரையில் ஏறியது!

ஆகவே, கட்டுப்பாடுகள் சட்ட திட்டங்கள் எல்லாம் செய்ய வேண்டியது நூல் உற்பத்தி, துணி உற்பத்தி, இவற்றின் விலைகள் விஷயத்தில்.

தேசத் தலைவர்கள் அதிகாரத்தில் இருந்தால் இந்தக் கட்டுப்பாட்டை நன்கு நடத்தியிருக்கலாம். நூல் விலையும், துணி விலையும் ஒன்றுக்கு இரண்டு மடங்குக்கு மேல் போகாமல் செய்திருக்கலாம். இன்னும் இந்த சந்தர்ப்பத்தில், கைராட்டை, கைநெசவு ஆகியவற்றுக்கு ஆதரவு கொடுத்து, சில ஆலை முதலாளிகளும் மத்தியிலுள்ள சூதாடிகளும் அடித்துக் கொண்டு போகும் லாபத்தை லட்சக் கணக்கான ஏழை ஜனங்கள் பகிர்ந்து அநுபவிக்கும்படி செய்திருக்கலாம்.

இந்த முக்கியமான காரியத்தில் — இந்தச் சுலபமான காரியத்தில் — அதிகார வர்க்கத்தார் ஏனோ தானோ வென்று இருந்து சமீபத்தில்தான் விழித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். விழித்துக்

கொண்ட பிறகும் அப்படியொன்றும் அவர்கள் அவசரப்படவில்லை. ''நான் அடிக்கிறாப்போல் அடிக்கிறேன்; நீ அழுகிறாப் போல் அழு!'' என்று அவர்களும் ஆலை முதலாளிகளும் பேசிக் கொண்டு செய்வது போல் காரியம் நிதானமாக நடந்து வருகிறது.

* * *

ஜவுளி மணிக் கட்டுப்பாட்டைப் போல் உணவுப் பொருள்களின் கட்டுப்பாடு அவ்வளவு சுலபமானதல்ல. உணவுப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்வதில் கோடிக் கணக்கான விவசாயிகள் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் உணவுப் பொருள்களை வாங்கிச் சாப்பிடுகிறவர்களும் கோடிக் கணக்கில் இருக்கிறார்கள். விவசாயிகளிடமிருந்து உணவுப் பொருள்கள் வாங்கி மற்றவர்களுக்கு விற்பதில் ஈடுபட்ட வியாபாரிகளோ லட்சக்கணக்கானவர்கள்.

அப்படியிருக்கும்போது, உணவுப் பொருள்களின் விஷயத்தில் கட்டுப்பாடு விதிகளை அமுல் நடத்துவது எவ்வளவு கஷ்டமானது என்று சொல்ல வேண்டியதில்லை. கஷ்டமானது என்பது மட்டுமில்லை; உணவுப் பொருள் விஷயத்தில் அதிகாரிகள் தலையிடுவதால் எவ்வளவோ நஷ்டங்களும் உண்டு. ஓர் உதாரணம் சொல்கிறோம்:—

ஒரு பிரதேசத்தில் அரிசிப் பஞ்சம் நேரிடுகிறது. அந்தப் பிரதேசத்தின் சர்க்கார் அதிகாரி நெல் விளையும் நெல்லூரிலிருந்தோ, கிருஷ்ணாவிலிருந்தோ ஐயாயிரம் மூட்டை அரிசி தருவிக்கிறார். அரிசி மூட்டைகள் ரயிலடிக்கு வந்து சேர்கின்றன. அவற்றை இறக்கி எங்கே கொண்டு போய் வைப்பது என்று அப்புறந்தான் யோசனை உண்டாகும். கிடங்குகளைத் தேடுவார்கள். கிடங்குகள் தேடிப் பிடிக்கும் வரையில் மூட்டைகள் ரயில்வே ஸ்டேஷனில் கிடக்கும். நம்முடைய அதிர்ஷ்டத்துக்கு, அந்த சமயம் பார்த்து மழை கொட்டு, கொட்டு என்று கொட்டும்! பாதி அரிசி நனைந்து மடித்துப் போகும்.

மடித்துப் போன அரிசியை என்ன செய்வது? அந்த சர்க்கார் அதிகாரி கை நஷ்டம் அடைய முடியுமா? அல்லது சர்க்கார் கணக்கிலே தான் எழுத முடியுமா? — இரண்டும் முடியாது. ஆகையினால் மடித்துப் போன அரிசியையும் பொது ஜனங்களின் தலையிலே தான் கட்டவேண்டியிருக்கும். வேறு வழியில்லாமல் அவர்களும் வாங்கிப் போவார்கள்.

ஆனால், தனிப்பட்ட வியாபாரிகளின் கையில் அரிசி வியாபாரம் இருந்தால் இம்மாதிரி விபரீதமெல்லாம் நேராது. முதலில், கிடங்கு தயாரில் இல்லாமல் வியாபாரிகள் அரிசி தருவிக்கமாட்டார்கள். அப்படி அரிசி வீணானால் அதன் நஷ்டத்தை அந்த வியாபாரிகளே ஏற்றுக் கொள்வார்கள்.

உண்மையில், உணவுப் பொருள்களின் விஷயத்தில் செய்ய வேண்டியதென்ன?

இந்த நாட்டின் மக்களுக்கு உணவுப் பொருள் எவ்வளவு தேவையோ, அதில் 100-க்கு 90-பங்கு தற்சமயம் தேசத்தில் விளைவதாக வைத்துக் கொள்ளலாம். எனவே, சர்க்காரும் ஜனங்களும் ஒத்துழைத்து ஒரு பெரும் பிரயத்தனம் செய்து பாக்கி 10 பங்கையும் விளைவித்து விடவேண்டும். — இதுதான் செய்ய வேண்டியது.

இங்கிலாந்து முதலிய தேசங்களில் இந்த யுத்த காலத்தில் விவசாய விளைவை சரிக்குச் சரி பெருக்கியிருக்கிறார்கள்; அதாவது 50-ஐ அவர்கள் 100-ஆக்கியிருக்கிறார்கள். இந்தியாவிலே நாம் 90-ஐ 100-ஆக்குவது பெரிய காரியமன்று.

ஆனால், இங்கே நம்முடைய அதிகார வர்க்கம் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறது?

90 பேருக்கு ஆவதை 100 பேருக்குப் பிரித்துக் கொடுப்பதில் பிரமாதமாக ஈடுபட்டிருக்கிறது. அப்படிப் பிரித்துக் கொடுப்பதில் ஏற்படும் அமர்க்களத்தைப் பார்த்தால் இந்தியாவுக்கு வேண்டிய அரிசி முழுதும் எங்கிருந்தோ வரவழைத்துக் கொடுப்பது போல் தோன்றும்.

ஒரு பெரு முயற்சி செய்து விவசாயத்தைப் பத்தில் ஒரு பங்கு அதிகமாக்கி விட்டால், உணவுப் பஞ்சம் தீர்ந்து விடுகிறது. அப்போது உணவுக் கட்டுப்பாடு விதிகள் ஒன்றுமே தேவையில்லை. விளையும் இடத்திலிருந்து விளையாத இடங்களுக்குத் தானியங்கள் தாராளமாகப் போக மட்டும் வசதிகள் வேண்டும். மற்றப்படி விலை வாசிகள் எல்லாம்தானே சீர்ப்பட்டுச் சரியான விகிதத்துக்கு வந்து விடும்.

அதற்குப் பதிலாக, 90 பேருக்கு ஆனதை 100 பேருக்குப் பிரித்துக் கொடுக்கும் சர்க்கார் முயற்சியினால், தேச மக்கள் அடையும் கஷ்ட நஷ்டங்கள் ஒருபுறமிருக்க, இன்னும் ஒரு

பெரிய விபரீத விளைவும் அதனால் ஏற்பட இடம் இருக்கிறது.

ஜனங்கள் அன்றாடம் அரைப்படி அரிசிக்கு நடத்தவேண்டியிருக்கும் போராட்டத்திலேயே தங்கள் சக்தியை யெல்லாம் செலவிட்டு விடுவார்கள்.

அரசியல் நிலைமை, தேசத்தின் சுதந்திரம், உலகத்தின் வருங்காலம் முதலியவற்றைப் பற்றிச் சிந்திக்கவே அவர்களுக்கு நேரமிராது; காரியம் செய்யச் சக்தியும் இராது.

ஜனங்கள் அடியோடு பட்டினியானால், பசிக் கொடுமையினாலேயே வெறி உண்டாகிப் புரட்சிகரமான காரியங்களில் இறங்குவார்கள். பிரான்ஸ் முதலிய தேசங்களில் இப்படித்தான் புரட்சி உண்டாயிற்று.

வயிறு நிறைய உணவும் கிடைத்து, கொஞ்சம் அவகாசமும் கிடைத்தால், அப்போதும் தேச விடுதலை, மனித சுதந்திரம் ஆகிய விஷயங்களில் ஜனங்களுடைய கவனம் செல்லும். அமெரிக்காவில் புரட்சி இந்த முறையிலே உண்டாயிற்று.

ஆனால், ஜனங்கள் காலட்சேபத்துக்குப் பணம் சம்பாதிப்பதுடன், அன்றாடம் அரைப்படி அரிசிக்குப் போராட வேண்டியிருந்தால், அவர்களால் வேறு ஒன்றுமே முடியாது. தினசரி கடைக்குப் போய் மல்யுத்தம் செய்து அரிசி வாங்கிவந்து சமைத்துச் சாப்பிடுவதிலேயே அவர்களுடைய சக்தி தீர்ந்து விடுகிறது. "அப்பாடா!" என்று உட்கார்ந்து விடுகிறார்கள்.

இதையெல்லாம் முன்னிட்டுத் தான் இந்த யுத்த சமயத்தில் தேச மக்களின் உண்மையான பிரதிநிதிகள் அதிகாரம் வகிக்க வேண்டுமென்று ஆதி முதல் நாம் வற்புறுத்தி வருகிறோம். இப்போதும் அதையே வற்புறுத்துகிறோம். நமது உண்மைத் தலைவர்கள் மாகாண ஆட்சி நடத்தினால், மேற்படி தீமைகளில் முக்கால் வாசி இல்லாதபடி செய்திருக்கலாம். மத்திய அரசாங்கத்தையும் நமது தலைவர்கள் நடத்தினால் முழுமையும் பொதுஜன நன்மையைப் பாதுகாக்கலாம். நமது ஜனங்களின் சுதந்திர ஆர்வம் குறையாமலிருப்பதற்குக்கூட இந்த யுத்த காலத்தில் தேசத் தலைவர்கள் அதிகாரம் வகிக்க வேண்டும்.

* * *

சிரீதரன்; அதிகாரத்தைப் பற்றும் சந்தர்ப்ப மெல்லாந்தான் போய் விட்டதே? பழைய கதையைத் திருப்பிச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதில் என்ன பயன்?—என்று கேட்கலாம்.

ஒரு தேசத்தின் சரித்திரத்தில் போன சந்தர்ப்பம் போனதுதான் என்று சொல்லி விடுவதற்கில்லை. மறுபடியும் அது திரும்பி வரலாம். பிரிட்டன் இன்னும் ஜப்பானுடன் பெரும் யுத்தம் நடத்த வேண்டியிருக்கிறது. அந்தப் பெரும் யுத்தம் ஆரம்பமாகி நடக்கும் போது, பிரிட்டிஷ் சர்க்கார் இந்திய அரசியல் பிரச்னையை நல்லபடியாகத் தீர்த்து, இந்தியத் தலைவர்களின் ஒத்துழைப்பைப் பெற வேண்டுமென்று விரும்பும் சந்தர்ப்பம் ஏற்படக் கூடும். அப்படி ஒரு சந்தர்ப்பம் வந்தால், பழைய தவறை மீண்டும் செய்யக் கூடாது; வந்த சந்தர்ப்பத்தை விடாமல் கைப்பற்றிக் கொள்ள வேண்டும்.

இந்த நோக்கத்துடனே தான், பம்பாய் ஸ்ரீ கே. எம். முன்ஷி கூறியிருக்கும் யோசனையை நாம் ஆதரிக்கிறோம். தற்சமயம் சிறைக்கு வெளியிலிருக்கும் காங்கிரஸ் மனங்கொண்ட பிரமுகர்கள் ஒன்று கூடி யோசிக்க வேண்டுமென்று அவர் சொல்கிறார். இந்த மாதிரி ஒரு ஸ்தாபனம் இருந்தால், தேச மக்களின் சக்தியை முடிந்த வரையில் திரட்டி உருப்படுத்த உபயோகமாயிருக்கும். அதோடு மறுபடியும் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்போது அது கைநழுவிப் போகாமல் பார்த்துக் கொள்ளவும் பயன்படும்.

★ தமிழ் டாக்கி எவ்வளவு நீளம் இருக்க வேண்டும் என்பது தமிழ் மக்கள் எல்லாரும் சிரத்தை கொள்ள வேண்டிய பொது விஷயம். எனவே, அதைப் பற்றித் "தமிழ் மகன்" எழுதி யிருக்கும் இரண்டாவது கட்டுரையையும் வெளியிடுகிறோம்.

எத்தனை அடி வேண்டும்?

"தமிழ் மகன்"

2

தமிழ் நாட்டில் "கல்கி"யின் செல்வாக்கைப் பற்றி ஏற்கெனவே எனக்குத் தெரிந்து தானிருந்தது. ஆனால் சென்ற ஆ. வி. உபயகுசலோபரி முதல் பாராவைப் பார்த்ததும் அந்தச் செல்வாக்கு எவ்வளவு பிரமாதமானது என்று தெரிய வந்தது! இரண்டு மூன்று தினங்களாகப் பல நேயர்கள் நேரிடையாகவும் டெலிபோன் மூலமாகவும் "கல்கி"க்கு பதில் எழுதித்தானாக வேண்டும் என்று ஸ்ரீ எஸ். எஸ். வாஸன் பிராணனை வாங்கி விட்டார்களாம்! அதற்காகவே பதில் எழுதினாராம். இல்லா விட்டால், அந்த வழிக்கே போக மாட்டாராம்.

என்னை அப்படி யெல்லாம் ஒருவரும் தொந்தரவு படுத்தவில்லை. விகடனை ஒருவரும் வாசிக்க வில்லையோ அல்லது வாசித்தும் "இதற்குப் பதில் வேறு கேடா?" என்று கருதினார்களோ, தெரியாது. ஆனாலும் விஷயத்தின் முக்கியத்தைக் கருதி நானே தான் அந்த உபயகுசலோபரிக்குப் பதில் எழுத முன் வருகிறேன்.

ஆமாம், விஷயம் முக்கியமானதோடு பொது மக்களைப் பொறுத்த விஷயம்; ஸ்ரீ எஸ். எஸ். வாஸனுடைய சொந்த விஷயமல்ல. கறுப்புப் பலகையிலே அவர் பகிரங்கமாக மூக்கோணம் போட்டு விளக்கிய விஷயம். எல்லாப் பத்திரிகைகளிலும் வெளியான விஷயம். இவ்வளவு பகிரங்கமான பொது விஷயத்திலே கூட ஸ்ரீ எஸ். எஸ். வாஸன் பொய், புனைசுருட்டு, பித்தலாட்டங்களைக் காண்கிறார்!

போட்டிப் பந்தயம், போனஸ் பரிசு முதலியவற்றிலேதான் பொய், புனைசுருட்டு, பித்தலாட்டத்துக்கு இடமுண்டு என்று பொது ஜனங்களுக்குத் தோன்றலாம்.

ஸ்ரீ எஸ். எஸ். வாஸனுக்கோ, பார்க்குமிடமெல்லாம் பொய், புனைசுருட்டு, பித்தலாட்டமே புலனாகிறது!

உண்மைதான்; ஸ்ரீ எஸ். எஸ். வாஸன் கெட்டிக்காரர். பாலநாகம்மாவில் அவர் கலையைக் கண்டார்! அதே மாதிரி பொய், புனைசுருட்டு, பித்தலாட்டத்திலும் கலையைக் கண்டு ரஸித்திருக்கிறார் போலும்! — நமக்கு என்ன தெரியும் பொய், புனைசுருட்டு, பித்தலாட்டக் கலையின் மர்மங்களெல்லாம்! — ஸ்ரீ எஸ். எஸ். வாஸனுக்கல்லவா தெரியும்?

எப்படி விவாதத்துக்குரிய விஷயத்தைப் பற்றி ஒன்றுமே சொல்லாமல் பொய், புனைசுருட்டு, பித்தலாட்டங்களின் தலையில் பாரத்தைப் போடுகிறாரோ, அது மாதிரியே ஒரு பழைய விவாதத்தின் பேரிலும் பாரத்தைப் போடப் பார்த்திருக்கிறார். அது தான் ராஜாஜியை அவருடைய பத்திரிகை தூற்றி, தூஷித்து, ராஜாஜியின் நோக்கத்துக்கு மாசு கற்பித்த விஷயம்.

மேற்கண்டவாறு ராஜாஜியை விகடன் தூற்றியதாகக் "கல்கி" எழுதிற்றாம்.

"எந்தெந்த இடத்தில் ராஜாஜியைத் தூற்றி யிருக்கிறோம்? நாக்கில் நரம்பின்றித் தூஷித்திருக்கிறோம்? ......" என்றெல்லாம் விகடன் பளிச் பளிச்சென்று கேட்டிருந்ததாம். இதற்குப் பதில் சொல்லாமல் "கல்கி" பேசாமலே இருந்து விட்டதாம்.

"கல்கி" உண்மையில் பேசாமல் இருந்து விடவில்லை. பதில் சொல்லித்தான் இருந்தது. ஸ்ரீ எஸ். எஸ். வாஸன் அதை மறந்து விட்டபடியால், நான் மறுபடியும் எடுத்துக் காட்டுகிறேன்.

"தைரியம் வருமா?" என்ற தலைப்பு ஞாபகம் இருக்கிறதா? — நல்லது; ஆ. வி. நாக்கில் நரம்பில்லாமல் "ராஜாஜிக்குத் தைரியம் வருமா?" என்று கேட்டிருந்தது. அதாவது, ராஜாஜிக்குத் தாம் சொன்னது தவறு என்று தெரிந்து போய் விட்டதாம். தெரிந்தும் அதைத் தவறு என்று ஒப்புக் கொள்ளாமல், தாம் சாதித்ததையே சாதித்துக்

கொண்டிருந்தாராம். "ராஜாஜி அப்படிச் சாதிப்பதை நிறுத்துவாரா? அவருக்குத் தம்முடைய தவறை ஒப்புக் கொள்ளத் தைரியம் வருமா?" என்று ஆ. வி. கேட்டிருந்தது!

இதைவிட அதிகமாய் ஒரு பெரிய அரசியல் தலைவரைத் தூற்ற முடியுமா, காக்கை கரம் பின்றித் தூஷிக்க முடியுமா என்று கேட்கிறேன். "தைரியம் வருமா?" என்றால், "தைரியம் இல்லை" என்றுதானே அர்த்தம்? தைரியம் இல்லை என்றால் கோழைத்தனம் என்றுதானே பொருள்? ராஜாஜி கோழையா என்று தைரியசாலியான ஸ்ரீ எஸ். எஸ். வாஸனைக் கேட்கிறேன்.

மாசற்ற ஒரு தேசத் தலைவர் தம்முடைய தவறை உணர்ந்தும் அதை ஒப்புக்கொள்ளப் பயப்படுகிறார் என்று சொல்வது அவதூறு அல்லவா? தூஷணை அல்லவா? அவருடைய சோக்கத்துக்கு மாசு கற்பிப்பது அல்லவா? அவ்விதம் ராஜாஜியைத் தூற்றி விட்டு, "நான் எங்கே தூற்றினேன்? இல்லவே இல்லையே?" என்று ஸ்ரீ எஸ். எஸ். வாஸன் திரும்பத் திரும்பச் சொல்வது, பொய் — புனை சுருட்டு — பித்தலாட்டக் கலையிலே சேர்ந்ததோ, என்னமோ தெரியவில்லை.

இன்னும், விகடனில் ராஜாஜி காளை மாட்டில் பால் கறக்கப் போனதாகவும், காளை மாடு உதைத்ததாகவும் போட்ட ஆபாசப் படம் தூஷணையல்லவா என்று கேட்கிறேன். பின்னால், மகாத்மா காந்தி அதே வைஸராய்க்குப் பல கடிதங்கள் எழுதினாரே? ஒன்றும் பயன்படவில்லையே? மகாத்மாவைப் பற்றி ஸ்ரீ எஸ். எஸ். வாஸன் அவ்விதம் ஆபாசப் படம் போடத் துணிவாரா? ராஜாஜியைப் பற்றி மட்டும் ஏன் போட வேண்டும்? ராஜாஜி "தமிழ் மக்களின் தலைவர்; அவரை அவமதிக்கலாம்" என்பது தானே காரணம்?

சுயமதிப்பு, கௌரவம், நேர்மை ஆகியவற்றைக் குறித்து ஸ்ரீ எஸ். எஸ். வாஸன் பேசுவதற்கு முன்னால், அவர் "ராஜாஜிக்குத் தைரியம் வருமா?" என்று கேட்ட அவதூறையும், காளை மாட்டுப் படம் போட்டதையும் உடனே வாபஸ் வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும். வாபஸ் வாங்கிக்கொள்வதுடன், "ஆனந்த விகடன்" நடக்கிற வரையில் ஒவ்வொரு இதழிலும், "ராஜாஜியைப் பற்றி அவதூறு கூறியதற்காக மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்கிறோம்" என்று கட்டம் கட்டிப் பிரகரித்து வரவேண்டும். அப்போது தான் ராஜாஜியைப் போன்ற மகானைப் பழி கூறிய பாவம் தீரும்.

'துணிகரமான பொய்'

பொய் வகைகளில் 'துணிகரமான பொய்' என்பதாக ஒன்று உண்டு என்பதாக மேற்படி விகடன் உபயகுசலோபரியிலிருந்து அறிகிறேன். அந்தத் 'துணிகரமான பொய்' அடங்கிய விகடன் வாக்கியம் இது:—

"ஸ்ரீ எஸ். எஸ். வாஸன் தமது பிரசங்கத்தில், 'தமிழ் மக்கள் மட்டமானவர்கள்' என்று கூறியதாக ஒரு துணிகரமான பொய்யைப் பிரகரித்திருக்கிறது!"

இந்த வாக்கியத்தில் ஒரு பொய் இருப்பது உண்மைதான்; ஆனால் அது துணிகரமான பொய்யோ, கோழைத்தனமான பொய்யோ எனக்குத் தெரியாது.

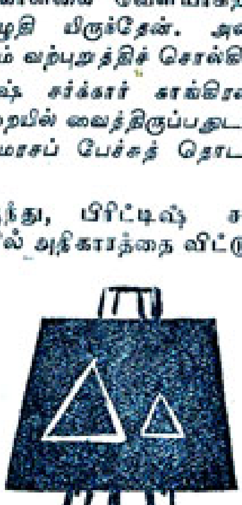
'தமது பிரசங்கத்தில்' என்று குறிப்பிட்டதிலேதான் அந்தப் பொய் அடங்கியிருக்கிறது.

ஸ்ரீ எஸ். எஸ். வாஸன் தமது பிரசங்கத்தில் "தமிழ் மக்கள் மட்டமானவர்கள்" என்று கூறியதாக நான் என் கட்டுரையில் சொல்லவில்லை. அப்படி அவர் கூறத் துணியவும் மாட்டார்; துணிந்திருந்தால் அங்கே கூடியிருந்த பிரபல பத்திரிகாசிரியர்கள் அவரை மட்டந் தட்டியு மிருப்பார்கள்.

ஸ்ரீ எஸ். எஸ். வாஸனுடைய காரியங்களி லிருந்தும், பேச்சி லிருந்தும், "தமிழர்கள் மட்டமானவர்கள்" என்ற அவருடைய கொள்கை வெளியாகிறது என்று தான் எழுதி யிருந்தேன். அதையேதான் இப்போதும் வற்புறுத்திச் சொல்கிறேன்.

பிரிட்டிஷ் சர்க்கார் காங்கிரஸ் தலைவர்களைச் சிறையில் வைத்திருப்பதுடன், அவர்களுடன் சமரசப் பேச்சுத் தொடங்க மறுக்கிறார்கள்:

இதிலிருந்து, பிரிட்டிஷ் சர்க்காருக்கு இந்தியாவில் அதிகாரத்தை விட்டுக் கொடுக்

கறுப்புப்பலகையிலே முக்கோணம் போட்டு விளக்கிய விஷயம் ......

தும் எண்ணம் இல்லை என்று நாம் முடிவு கட்டுகிறோம்.

தென்னாப்பிரிக்கா வெள்ளைக்காரர்கள், தங்களுக்கு மத்தியில் இந்தியர்கள் வீடு கட்டிக் கொள்ளக் கூடாதென்று சட்டம் செய்கிறார்கள் :

இதிலிருந்து தென்னாப்பிரிக்கா வெள்ளைக்காரர்களுக்கு "இந்தியர்கள் கேவலமானவர்கள்" என்ற எண்ணம் இருப்பதாக நாம் முடிவு கட்டுகிறோம்.

அதேமாதிரிதான், ஸ்ரீ வாஸனுடைய காரியங்களிலிருந்து "தமிழர்கள் மட்டமானவர்கள்" என்னும் அவருடைய கொள்கையை நான் ஊகிக்கிறேன்.

அப்படி நான் ஊகிப்பதற்குத் தகுந்த காரணங்கள் உண்டா என்று பார்க்கவேண்டியது அவசியந்தான்; பார்க்கலாம்.

(1) ஸ்ரீ வ. ரா. போன்ற பிரபல எழுத்தாளர்களைப் பற்றி மேற்படி உபயகுசலோபரியில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

நல்லது; வ. ரா. போன்ற பிரபல தமிழ் எழுத்தாளர்களைக் கொண்டு நல்ல புதுக் கதைகள் எழுதச் சொல்லி ஸ்ரீ எஸ். எஸ். வாஸன் படம் எடுக்கிறாரா?

பழைய ஆபாசக் குப்பைக் கதைகள் எங்கே கிடைக்குமென்றுதானே தேடிப் பிடிக்கிறார்!

மதனகாமராஜன் கதையைப் படம் எடுத்தார்; அதில் ஒரு உபகதையான *மங்கம்மா சபதத்தைப் படம் எடுத்தார்.

அப்புறம், தாஸி அபரஞ்சி கதையைப் படம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்!

இந்தத் 'தாஸி அபரஞ்சி' படத்தில் வரப் போகும் ஒரு அற்புதமான கட்டத்தைப் பற்றி அவருடைய பத்திரிகையில் முன் அறிவிப்புச் செய்திருக்கிறது. தாஸி அபரஞ்சியை வசியப் படுத்த ஒரு குருக்கள் வசிய மருந்து தயாரித்து சுவாமி பிரஸாதத்தில் கலந்து அனுப்புகிறாராம். அதை ஒரு வேலைக்காரியும் ஒரு ஆடும் தின்று விடுகிறார்களாம். அப்புறம் குருக்களய்யா மீது அந்த வேலைக்காரியும் அந்த ஆடும் கண்ட இடத்தில் எல்லாம் உராய்வதைப் படத்திலே பார்க்கும்போது கொட்டகையே இடிந்து விழப் போகிறதாம்!

* "மங்கம்மா சபதம்" என்று முதலில் பார்த்ததும், ராணி மங்கம்மாளின் கதையாக்கும் என்று எண்ணி நான் எவ்வளவோ மகிழ்ச்சியடைந்தேன். இல்லை, அது பழைய குப்பைதான் என்று பின்னால் தெரிந்தது. இந்த ஆபாசக் கதையின் கதாநாயகி தன் சொந்தப் புருஷனுடன் விபசாரம் செய்து பிள்ளை பெறுகிறாள்!

இந்தமாதிரி ஆபாச பயங்கரக் கதைகளைத் தமிழர்களுடைய முன்னேற்றத்தைக் கருதிப் படம் எடுப்பதற்காகத்தான் ஸ்ரீ எஸ். எஸ். வாஸன், "பதினோராயிரம் அடி போதாது; பதினாலாயிரம் அடி வேண்டும்!" என்று கோருகிறார்!

இதிலிருந்து தமிழர்களைப் பற்றி அவர் மட்டமான எண்ணம் வைத்திருக்கிறார் என்று ஊகிப்பது அபாண்டமாகுமா?

(2) இன்னும், அவருடைய பிரசங்கத்தையே எடுத்துக் கொள்ளலாம். அதில் அவர் சொன்னதுதான் என்ன?

"வடக்கத்தியார் 11 000 அடி நீளத்தில் உயர்தரமான படம் எடுக்கலாம்; தமிழில் அப்படி உயர்தரமான படம் எடுக்க முடியாது?" என்று சொன்னாரா, இல்லையா?

இதற்குக் காரணமாக, ஹிந்தி படங்களைப் பார்ப்பதற்குப் படித்தவர்கள் நிறைய இருக்கிறார்கள், தமிழ்ப் படங்களைப் படிக்காத பாமர ஜனங்கள்தான் அதிகம் பார்க்கிறார்கள் என்று சொன்னாரா, இல்லையா?

இந்த அபூர்வ விஷயத்தை விளக்குவதற்கு பிளாக்போர்டில் முக்கோணம் போட்டுக்காட்டினாரா, இல்லையா?

இதற்கெல்லாம் என்ன அர்த்தம்? "படித்த மக்கள் ரஸிக்கக் கூடிய உயர்தரப் படங்களை எடுக்க முடியாது; மட்டமான ஜனங்களுக்காக மட்டமான படங்களை எடுக்கப் போகிறேன்" என்பதைத் தவிர வேறு என்ன பொருள்?

"மகா ரஸிகர்கள்!"

ஸ்ரீ எஸ். எஸ். வாஸன் அவருடைய வாயினால் "தமிழ் மக்கள் மட்டமானவர்கள்" என்று சொல்லவில்லை. ஆனால் என்ன சொல்கிறார் தெரியுமா?

"தமிழ் மக்கள் மகா ரஸிகர்கள்!" என்று சொல்கிறார்.

நன்றாய் ஞாபகம் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

"தமிழ் மக்கள் மகா ரஸிகர்கள்!" என்று ஸ்ரீ எஸ். எஸ். வாஸன் சொல்கிறார்.

"மகா ரஸிகர்"களான தமிழர்களுக்காக ஸ்ரீ எஸ். எஸ். வாஸன் எடுத்த நந்தனார் படத்தையும் கொஞ்சம் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். அதிலே வரும் அந்த எலி சம்பவத்தையும், நெல்லுக் களத்தில் பிராம்மணக் காரியஸ்தன் ஹரிஜனப் பெண்ணைக் காதல் புரியும் காட்சியையும் கூட ஞாபகப் படுத்திக் கொள்ளுங்கள்.

"மகா ரஸிகர்களான தமிழர்"களுக்காக ஸ்ரீ எஸ். எஸ். வாஸன் எடுத்த பக்த நந்தனார் படத்தில், ஒரு எலி ஒரு பிராமணனுடைய பஞ்சகச்ச வேஷ்டியில் புகுந்து கொள்கிறது. அதைப் பிடிப்பதற்கு அவன் தடுமாறிக் கொண்டிருக்கையில் ஒரு ஸ்திரீ எதிரே வருகிறாள்!

மிருகப் பிராயமான மனிதர்களைத் தவிர வேறு யாராவது இந்தக் காட்சியைப் பார்த்து ரஸிக்க முடியுமா? ஒருவேளை "ரஸ மட்டம்" என்ற பொருத்தமான புனை பெயருடன் ஸ்ரீ எஸ். எஸ். வாஸனைத் தாங்கி உளறி யிருக்கும் ஆசாமி இந்தக் காட்சியை ரஸிப்பாரோ, என்னமோ? மற்றப்படி, "மிருகப் பிராயமானவர்கள் ரஸிப்பார்கள்" என்று சொல்லுவது கூட மிருகங்களை அவமதிப்பதாகவே இருக்கும்!

பக்த நந்தனாரில் இந்தப் பரம ஆபாஸக் காட்சியைச் சேர்த்ததினால், ஸ்ரீ எஸ். எஸ். வாஸன் தம்மையும் தமிழ் டாக்கித் தொழிலையும் அவமானப்படுத்திக் கொண்டதோடில்லை; —சேக்கிழாரை அவமானப்படுத்தி யிருக்கிறார்; கோபாலகிருஷ்ண பாரதியை அவமானப்படுத்தி யிருக்கிறார்; தமிழ் மக்களையும் முக்கியமாகப் பெண் குலத்தையும் அவமானப்படுத்தி யிருக்கிறார். ஏன்? அந்த எலியைக் கூட அவமானப்படுத்தி யிருக்கிறார்!

"பக்த நந்தனார்" டாக்கியில் அந்த ஆபாஸக் காட்சியை ஒரு எலி பார்க்குமானால், அதுகூட அவமானம் பொறுக்காமல் தற்கொலை செய்து கொண்டு சாகும்!

அவமானம் பொறுக்காமல் தற்கொலை செய்துகொண்டு சாகும்!......

ஆனால், இதுபோன்ற ரஸாபாஸக் காட்சிகளை "மகா ரஸிகர்களான தமிழ் மக்க"ளுக்காகவே நந்தனார் படத்தில் ஸ்ரீ எஸ். எஸ். வாஸன் சேர்த்திருக்கிறார்!

அவருக்காகப் பரிந்துகொண்டு, "தெரிந்த கதையைப் புரியும் மாதிரியில் படம் பிடிப்பது" என்று ஒரு ரஸ மட்டம் வியாக்யானம் செய்திருக்கிறதே, அந்தப் புரியும் மாதிரி என்பது இதுதானே!

தமிழ் மக்களை ஸ்ரீ எஸ். எஸ். வாஸன் மக்களாக நினைக்கவில்லை—மாக்களாக நினைக்கிறார் என்றும், மகா ரஸிகர்களாகக் கருதவில்லை—மகா மட்டமானவர்களாகக் கருதுகிறார் என்றும் அவருடைய பக்த நந்தனாரிலிருந்து நான் ஊகிப்பது தவறா?

மட்டமான தமிழர்களுக்காக மேற்படி மட்டமான காட்சிகளைச் சேர்ப்பதற்குத் தானே ஸ்ரீ எஸ். எஸ். வாஸன் இப்போது 3000 அடி அதிகம் கேட்கிறார்?

அப்படிப்பட்ட மட்டக் காட்சிகள் தமிழ் மக்களுக்கு அவசியமா என்று நான் கேட்கிறேன். "இப்படிப்பட்ட காட்சிகளைச் சேர்த்தாவது தமிழ் டாக்கித் தொழில் வெற்றி யடைய வேண்டுமா? அதைக் காட்டிலும் அந்தத் தொழில் குட்டிச் சுவராய்ப் போவதே மேலல்லவா?" என்று தமிழர்களை நான் கேட்கிறேன்.

பக்த நந்தனாரைப் பதினோராயிரம் அடிக்குள் எடுத்திருந்தால் மேற்படி ஆபாஸக் காட்சிகளைப் புகுத்த இடமில்லாமல் போயிருக்கலாமல்லவா? அதனால், தமிழ் மக்கள் பெரும் நஷ்டம் அடைந்திருப்பார்களா?

அந்த ஆபாச பயங்கரக் காட்சிகளுக்குப் பதிலாக, இங்கிலீஷ் டாக்கிகளுடன் காட்டப்படுவது போன்ற உலக வர்த்தமானப் படங்களும், அறிவை வளர்ப்பதற்குரிய படங்களும் காட்டினால், தமிழ் மக்கள் வேண்டாம் என்று சொல்லி விடுவார்களா?

உ பார்ட்டியும் பரிகாசமும்

ஜூலை 1௳ "ஹிந்து" பத்திரிகையில் "ஸினிமாத் தொழில் 11,000 அடி விதியினால் நன்மை யடையும்" என்று எழுதியிருந்ததை நான் படித்தேன். அது எனக்குத் தெரிந்த வரையில் தமிழ் மக்களின் அபிப்பிராயத்தைப் பிரதிபலித்தபடியால் எனக்கு மிகவும் சந்தோஷமா யிருந்தது.

பிற்பாடு, "ஹிந்து" தன் அபிப்பிராயத்தை மாற்றிக்கொண்டு எழுதியதாக நான் கேள்விப்பட்டேன். ஆனால், படிக்கவில்லை.

19௳ ஸ்ரீ எஸ். எஸ். வாஸன் கொடுத்த உ பார்ட்டிக்குப் பிறகு பல பத்திரிகைகள்

இந்த விஷயமாக எழுதி யிருப்பதால், "ஹிந்து"வும் அவ்விதம் எழுதி யிருக்கலா மென்று நினைத்தேன்.

அதை இப்போது சந்தோஷமாக வாபஸ் வாங்கிக் கொண்டு, 9வ டயன்றே "ஹிந்து" தன் அபிப்பிராயத்தை மாற்றிக் கொண்டது என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறேன்.

ஆனால், இதில் ஸ்ரீ எஸ். எஸ். வாஸன் கண்டு பிடித்திருக்கிறபடி பொய்யோ, பரிகாஸமோ எங்கே இருக்கிறது என்பது தான் தெரியவில்லை.

எது பொய்? "ஹிந்து" தன் அபிப்பிரா யத்தை மாற்றிக் கொண்டது பொய் இல்லையே? பத்தோன்பது நாளில் மாற்றிக் கொள்ளவில்லை, ஒன்பது நாளில் மாற்றிக் கொண்டது என்பதுதானே?

எதனால் மாற்றிக் கொண்டது? ஸ்ரீ எஸ். எஸ். வாஸனுடைய கட்சியைக் கேட்டு விட்டுத்தானே மாற்றிக் கொண்டது? எல் லாப் பத்திரிகாசிரியர்களிடமும் 19வ சொன் னதை "ஹிந்து"வினிடம் முன்னமே சொல்லி யிருக்கிறார்! அவ்வளவுதானே? இதெல்லாம் பொய் இல்லையே?

சரி; எது பரிகாஸம்? டீ பார்ட்டியைக் குறிப்பிட்டது பரிகாஸமா? தம்முடைய டீ பார்ட்டி பரிகாஸத்துக்குரிய விஷயம் என்று ஸ்ரீ எஸ். எஸ். வாஸனுக்கு ஏன் தோன்ற வேண்டும்?

"டீபார்ட்டிக்குப் பிறகு..." என்று நான் எழுதியபோது, "டீ பார்ட்டியில் ஸ்ரீ எஸ். எஸ். வாஸனுடைய கட்சியைக் கேட்டு விட்டு" என்ற பொருளில்தான் எழுதினேன்.

இதில் பிசகுமில்லை; பரிகாஸமும் கிடையாது.

பதினோராயிரம் அடி விதிபோட்டுக் கிட்டத் தட்ட ஒரு வருஷம் ஆகிறது. அதைப் பற்றி இத்தனை காலும் ஒருவரும் கிளர்ச்சி செய்ய வில்லை. ஸ்ரீ எஸ். எஸ். வாஸன் ஆரம்பித்த கிளர்ச்சிக்குப் பிறகுதான் எல்லாப் பத்திரிகை களும், டீ பார்ட்டிக்கு முன்போ பின்போ, அதைப்பற்றி எழுதி யிருக்கின்றன. "ஹிந்து" பத்திரிகை உள்படத்தான்.

அம்மாதிரி அபிப்பிராயத்தை மாற்றிக் கொள்ளப் பத்திரிகைகளுக்குப் பூரண உரிமை உண்டு. மாற்றிக் கொள்ளாமல் பழைய அபிப் பிராயத்தை ஆதரிக்க எனக்கும் பொதுஜனங் களுக்கும் உரிமையுண்டு.

எல்லாப் பத்திரிகைகளும் ஒரே அபிப்பிரா யத்தைத்தான் வெளியிட வேண்டுமென்றால், ஒரே பத்திரிகையே போதுமே! என்னத்திற் காகப் பல பத்திரிகைகள் வேண்டும்?

ஆனால் பரிகாஸம் எதில் இருக்கிறதென் பதுதான் எனக்கு மர்மமா யிருக்கிறது. பத்திரி கைக்காரர்களை டீ பார்ட்டிக்கு அழைத்த போது அவர்களுக்கு லஞ்சம் கொடுப்பதாக எண்ணிக்கொண்டு ஸ்ரீ எஸ். எஸ். வாஸன் அழைத்தாரோ, என்னமோ தெரியவில்லை! இல்லாவிடில், டீ பார்ட்டியைப் பற்றி நான் குறிப்பிட்டது அவருக்குப் பரிகாஸமாகத் தோன்ற நியாயமில்லை.

ஸ்ரீ எஸ். எஸ். வாஸன் என்ன சொன் னாலும் சரி, என்ன செய்தாலும் சரி, தமிழ்ப் படங்கள் 11,000 அடிக்குள் எடுக்கப்பட்டால் தான் தமிழ்ப் படத் தொழில் மேன்மை யடையும் என்று நான் நம்புகிறேன். தமிழ்ப் பட முதலாளிகள் வீண் அதைரியத்தைக் கைவிட்டு, ஹிந்திப் படங்களுக்கும் இங்கிலீஷ் படங்களுக்கும் சமமான உயர்தர தமிழ்ப் படங்களை 11,000 அடியில் எடுக்கட்டும். தமிழ் மக்கள் — படித்தவர்கள், படிக்காத வர்கள் எல்லாருமே பார்ப்பார்கள். இதோ, கன்னட அரிச்சந்திரா படம் கன்னட தேசத் தில் அமோகமாக ஓடுகிறதென்று அறிகிறேன். தமிழ் மக்கள் கன்னட ஜனங்களுக்கு ரஸிகத் தன்மையில் குறைந்தவர்கள் அல்ல. "தமிழ் மக்கள் மகா ரஸிகர்கள்" என்று ஸ்ரீ எஸ். எஸ். வாஸன் கேலியாகச் சொல்லி யிருந்த போதி லும், உண்மையில் தமிழர்கள் பரம ரஸிகர் கள்தான். நிச்சயம் உயர்தரத் தமிழ்ப் படங் களை ஆதரிப்பார்கள். தமிழர்களுக்கு மட்ட மான — நீளமான — படங்கள்தான் வேண்டு மென்ற பிரமை மிகவும் தப்பானது. படத்தின் நீளம் குறைந்தால் ஜனங்களுக்கு எவ்வளவோ நன்மை; பட முதலாளிகளுக்கும் நன்மை. நீளம் குறைந்தால் செலவு குறையும்; படம் எடுக்கும் காலமும் குறையும். ஒரு படத் துக்கு இரண்டு படமாய் எடுக்கலாம்.

தமிழ் டாக்கியின் ஆரம்ப காலத்தில் படங் கள் எல்லாம் 11,000 அடி 12,000 அடிக்குள் தான் வந்தன. அந்தக் காலத்தில் வந்த சிறந்த தமிழ்ப் படமான "சீதா கல்யாணம்" 11,000 அடி நீளந்தான். தமிழர்கள் அந்தப் படத்தை அமோகமாகப் பார்த்தார்கள். பின் னால் சில பட முதலாளிகள் போட்டி போட்டுக் கொண்டு நீளத்தை அதிகமாக்கி விட்டார்கள். மறுபடியும் நீளத்தைக் குறைப்பதற்கு நல்ல சந்தர்ப்பம் இப்போது வந்திருக்கிறது.

இப்படிப்பட்ட அரிய சந்தர்ப்பத்தைக் கை விட்டு, அதிக அடி வேண்டுமென்று சர்க்கார் அதிகாரிகளிடம் காவடி தூக்கிக்கொண்டு போவதைப் போன்ற பைத்தியக்காரத்தனம் வேறில்லை!

பூந்தோட்டம்

ஆசிரியர்
ரவீந்திரநாத் டாகூர்
மொழிபெயர்ப்பு
த. நா. குமாரஸ்வாமி

பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம்
சிறை வாசம்

● ஆதித்தியன் தன் பின்னாலேயே வருவதைப் பார்த்து, ஸரளா, "எதற்காக என் பின்னால் வரவேண்டும்? அழகாயில்லை! திரும்பிப் போய்விடும்! என்னை இப்படியெல்லாம் இந்தத் தொல்லையில் மாட்ட வேண்டாம்" என்றான்.

"உனக்குப் பிடிக்கிறதோ இல்லையோ, தொல்லையில் மாட்டிக் கொண்டாகி விட்டது. அதனால் நன்மை வருமோ, தீமை விளையுமோ, அது நம் யத்தனத்தில் இல்லை."

"அப்புறம் ஆகட்டும், இந்தப் பேச்செல்லாம். முன்னால் திரும்பிப் போய் நோயாளியைச் சாந்தப்படுத்தும்."

"தனியாக ஒரு தோட்டம் வைக்க உத்தேசித்திருக்கிறேன். அதைப் பற்றி உன்னிடம்—"

"இன்றைக்கு வேண்டாம். நான் எதையும் தீர யோசிப்பதற்கு நாலைந்து நாள் அவகாசம் வேண்டும். இப்போது யோசனை பண்ணுவதற்கு எனக்குத் துளிகூடச் சக்தியே இல்லை."

ரமேன் அப்போது அங்கே வந்து, "போ அண்ணா! மன்னிக்கு மருந்தைக் கொடுத்துத் தூங்கப்பண்ணு. நாழியாக்காதே! கொஞ்சங் கூட அவளைப் பேசவிடாதே. ராத்திரி அதிக நேரமாகிறது."

● ஆதித்தியன் போனதுமே ஸரளா, "சிரத்தானந்தர் பார்க்கில் நாளைக்கு ஏதோ பொதுக் கூட்டமென்றாயே; நடக்கிறதா என்ன?" என்று கேட்டான்.

"நடக்காமல் என்ன?"

"நீ போவாயோ இல்லையோ?"

"போகலாமென்று எண்ணியிருந்தேன். ஆனால் இப்போது போக வேண்டாமென்று படுகிறது."

"ஏனோ?"

"அதை உனக்குச் சொல்லி என்ன ஆக வேண்டும்?"

"உன்னைப் பயங்கொள்ளி யென்று எல்லாரும் நிந்திப்பார்களே!"

"எனக்கு வேண்டாதவர்களெல்லாம் அவ்வாறு என்னை நிந்தனைதான் செய்வார்கள்."

"அப்படியானால் என் பேச்சைக் கேள்; நீ விடுதலை பெற வழிகாட்டுகிறேன். அந்தக் கூட்டத்திற்கு நீ கட்டாயம் போகவேண்டும்."

"இன்னும் விளக்கச் சொன்னால்தான் எனக்குப் புரியும்."

"நானும் உன்னுடன் வருவேன், கையில் கொடியைப் பிடித்துக் கொண்டு."

"புரிகிறது."

"போலீஸார் வந்து தடுத்தால் நான் அதற்கு ஏற்றாற்போல் நடந்துகொள்வேன். நீமட்டும் என் போக்கைப் பாதியில் தடுத்து விடக் கூடாது."

"சரிதான். தடுக்க மாட்டேன்."

"என் பேரில் ஆணையாக."

"ஆமாம்."

"நாமிருவரும் சேர்ந்தே செல்வோம், நாளை ஐந்து மணிக்கெல்லாம்."

"பேஷாகப் போகலாம்; ஆனால் அந்தத் தடிப் பயல்கள் அப்புறம் நம்மிருவரையும் ஒன்றாக இருக்க விட மாட்டார்களே!"

அதே சமயம் ஆதித்தியன் அங்கே தோன்றினான்.

"இதென்ன, இதற்குள் வருவானேன்?"

"இரண்டொரு வார்த்தை பேசியவுடனேயே நீரஜா அயர்ந்து தூங்கிவிட்டாள்; நான் மெல்ல எழுந்து வந்துவிட்டேன்."

ரமேன், "எனக்கு வேலை இருக்கிறது, நான் வருகிறேன்" என்றான்.

ஸரளா புன்முறுவல் செய்து "எனக்கு ஒரு விடுதி பார்த்து வை; மறக்காதே, ரமேன்!" என்றாள்.

"அஞ்ச வேண்டாம். முன் பின் பழக்கமான இடந்தான்" என்று சொல்லிவிட்டு அவன் அவ்விடத்தை விட்டு மறைந்தான்.

● ஸரளா உட்கார்ந்திருந்தாள். அவள் எழுந்து நின்று, "சொல்லக் கூடாததையெல்லாம் இன்று என்னிடம் சொல்ல வேண்டாமே, கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்" என்றாள்.

"ஒன்றும் சொல்ல மாட்டேன், பயப்படாதே."

"அப்படியானால் நான் என்னவோ சொல்ல வேண்டுமென்று இருக்கிறேன். என் சொற்படி நடப்பாயா? வாக்குறுதி கொடு."

"காப்பாற்றக் கூடிய வார்த்தையானால் நிச்சயமாகத் தவற மாட்டேன்; தெரிந்துகொள்."

"நான் பக்கத்திலேயே இருந்தால் ஒரு காரியமும் நடக்காது. இந்த சமயம் அக்காவுக்குச் சேவை புரிய எனக்கு ரொம்ப இஷ்டம்; அதைச் செய்யும் பாக்கியந்தான் எனக்கு இல்லையே. நான் பக்கத்திலேயே இருக்கக் கூடாது. இரு, நான் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லி முடித்து விடுகிறேன். டாக்டர்கள் பேசிக் கொண்டதாகத் தெரிகிறது, அவள் இன்னும் அதிக நாள் ஜீவிக்க மாட்டாளென்று. இதற்குள் அவள் மனத்தில் ஆழமாகத் தைத்திருக்கும் முள்ளை அப்புறப்படுத்த வேண்டியது உன் கடமை. கொஞ்ச நாட்கள் வரை என்னுடைய நிழல் அவள் வாழ்விலே படாமல் பார்த்துக்கொள்."

"அப்படியே இருக்க முயல்வேன். ஆனால் என் மனத்தி லிருந்து அந்தச் சாயை தானாகவே வந்து படிந்தால் நான் என்ன செய்வது?"

"நீயே உன்னைக் குறித்து இவ்வாறெல்லாம் இழிவாக நினைத்துக் கொள்ளக் கூடாது. உன்னிடத்திலேயே இந்த அவநம்பிக்கை வைத்துக் கொள்ளலாகாது. சாதாரண வங்காளியைப் போல் வழுக்கி விழும் மனமா உன்னுடையது? ஒருநாளும் இராது. நான் உன்னை அறிவேன்."

ஸரளா ஆதித்தியனின் கையைப் பற்றிக் கொண்டு "என் சார்பில் இந்த விரதத்தை நீ ஏற்றுக் கொள்வாய். அக்காவின் இறுதி நாளில், உயிர் பிரியும் கடைசி நேரம் வரைக்கும், நீ தாராளமாக, இழுக்கு துளியேனும் இராமல் அவளுக்கு முழு உள்ளத்தையும் சமர்ப்பணம் செய்துவிடவேண்டும்! உங்கள் இருவருக்கும் இடையே புகுந்து, நிறைகுடமான பாக்கியத்தை உடைக்க வந்த என்னை அறவே மறந்துவிட வேண்டும்" என்றாள்.

ஆதித்தியன் மௌனமாக நின்றிருந்தான்.
"உறுதி கொடு" என்றாள் ஸரளா.

"தருவேன்; ஆனால் என்னுடைய பேச்சையும் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் நீ" என்றான் ஆதித்தியன்.

"உனக்கும் எனக்கும் வித்தியாசம் இதுவே; நான் உன்னை ஏதாவது பிரதிக்ஞை செய்து கொள்ளத் தூண்டினால் காரியம் நடக்கும்; ஆனால் நீ என்னைத் தூண்டினால் எதுவுமே நடைபெறாது."

"ஆமாம். நடக்காதுதான்."
"சரி, சொல்லு."

"மனத்துள்ளேயே நான் சொல்லிக் கொள்ளும் வார்த்தையை உன்னிடம் வாய் மூலமாகச் சொல்வதில் யாதொரு குற்றமும் இல்லை. நீ சொல்லுகிற பிரகாரமே நான் செய்கிறேன். ஒரு நாள் நீ என் வாழ்க்கையின் சூன்யத்தைப் பூர்ணமாக நிரப்புவாயென்று நிச்சயமாகத் தெரிந்தால்தான் இந்த விரதத்தைக் குறைவின்றிப் பரிபாலனம்

செய்ய முடியும். ஏன் பேசாமல் இருக்கிறாய்? இதற்குப் பதில்?"

"விரதத்தை அனுஷ்டிப்பதில் இந்தவிதமான இடையூறெல்லாம் வருமென்று நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை."

"இடையூறு எங்கே இருக்கிறது? உன்னத்திலா? முதலில் அதைத் தெளிவாகச் சொல்லு."

"என்னை ஏன் வருத்துகிறாய்? உனக்குத் தெரியாதா? இதன் மர்மம் எந்த மொழியின் மூலம் வெளிப்பட்டாலும், அதன் ஒளியே குன்றிவிடுமே."

"இதோ என் செவிக்குள் பாய்ந்து விட்டது. என் காரியத்தைக் கவனிக்கச் செல்கிறேன்."

"இனிமேல் திரும்பிக் கூடப் பார்க்க மாட்டாயா?"

"முடியாது; ஆனால் எந்த மொழிக்கும் பிணங்காத இந்தப் பிரதிக்ஞையின் சின்னத்தை உன் இதழி விருந்து பெற விரும்புகிறேன்."

"ஸஹஜமாய்க் கிடைப்பதைப் பலாத்காரத்துடன் வாங்கிக் கொள்ளாதே...இப்போது வேண்டாம்."

"சரி, ஒன்று மட்டும் உன்னைக் கேட்கிறேன். நீ என்ன செய்யப் போகிறாய்? எங்கே இருப்பதாக உத்தேசித்திருக்கிறாய்?"

"அந்தப் பொறுப்பை ரமேன் அண்ணா ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறான்."

"ரமேனா உனக்கு இடம் தருவான்? அவனைப் போல இரண்டுங் கெட்டானும் கல்லுளிமங்கனும் தேடினால் கூட அகப்பட மாட்டார்களே!"

"நீ அதையறியப்படவே வேண்டியதில்லை. பத்திரமான இடம் எங்கேதான் இருக்கிறது? எனக்கு ஒருவிதமான கெடுதலும் வராது."

"எனக்கு எப்படித் தெரியவரும்?"

"நிச்சயமாக உனக்கு அவ்வப்போது செய்தி வரும்; ஆனால் இதற்கு மத்தியில் என்னைப் பார்க்க வேண்டுமென்று நீ எங்கிருக்கவே கூடாது. என்ன? சத்தியம் பண்ணு."

"உன் மனம் ஏங்காதா, சொல்லு?"

"அதை நான் எப்படிச் சொல்வது? அந்தர்யாமிக்குத்தான் தெரியும்."

"சரிதான், ஆனால் போகும்போது பிக்ஷா பாத்திரத்தை நிரப்பாமலா விடைபெற்றுக் கொள்வாய்?"

ஆண்பிள்ளையின் கண்களிலும் நீர் பீறிட்டு வந்தது. ஸரளா நெருங்கி வந்து நிச்சப்தமாய்த் தன் முகத்தை நீட்டினாள்.

● "ரோஷ்னி!"

"என்ன, குழந்தே?"

"நேற்றே பிடித்து ஸரளா எங்கே காணோம்?"

"அதென்னம்மா, தெரியாதா உனக்கு? பிடிச்சுக்கிட்டுப் போய் விட்டானே சர்க்காரான்."

"என்ன செய்தான்?"

"கவர்னர் வீட்டுத் தர்வானோடு சேர்ந்து கொண்டு கவர்னர் பெண்சாதி இருக்கிற இடத்திலேயே புகுந்து விட்டாங்களாம்!"

"எதற்காக?"

"மஹாராணி இருக்கிறாங்களே, அவங்க முத்திரை இருக்கும் பெட்டியைக் கள

வாட. என்ன நெஞ்சு உரம் பார்த்தாயா, அம்மா?"

"அதைத் திருடுவதனால் என்ன லாபம்?"

"அதை ஏன் கேட்கிறாய்? அது கையில் இருந்தால் இந்த நாட்டையே ஆட்டி விடலாமாமே! அந்த முத்திரை இருப்பதால்தானே ராஜ்யம் இப்போது நடக்குது!"

"என் மைத்துனர் ரமேனுடைய சேதி ஏதாவது தெரியுமா?"

"அவருடைய தலைப்பாகையி லிருந்து கன்னக்கோல் அகப்பட்டுச்சாம்! அதற்காக இருபத்தைந்து வருஷம் அவரை மண்ணுக்குப் போட்டு விட்டாங்களாம்! அது இருக்கட்டும், குழந்தே; ஒரு சமாசாரம் கேட்கிறேன்: ஸரளா அம்மா வீட்டை விட்டுப் போகையிலே தன் ஊதா நிறச் சேலையை, 'உன் மருமகளுக்குக் கொடு' என்று என்னிடம் கொடுத்தார்கள். களுக்கென்று கண்ணிலே எனக்கு ஜலமா வந்திச்சு. அந்த அம்மாவுக்கு நான் கஷ்டம் கொடுத்தது இவ்வளவு அவ்வளவு இல்லே. குழந்தே, அந்தச் சேலையை நான் வச்சிண்டிருந்தால், சர்க்கார் என்னையும் பிடித்துக் கொண்டு போய்விடுவாங்களா என்ன?"

"அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லே. பயந்து சாவாதே! சீக்கிரம் போய், வெளிப் பக்கத்துத் தரையில் பத்திரிகை இருக்கும்; எடுத்துவா."

பத்திரிகையைப் படித்துப் பார்த்தாள்; அவளுக்குப் பேராச்சரியமாய் இருந்தது. அவ்வளவு முக்கியமான சமாசாரத்தை ஆதித்தியன் அவளிடம் எட்டவிடவில்லையே! 'இது அசட்டையால் ஏற்பட்டதா? கடைசியில் சிறை புகுந்து வெற்றியடைந்தாள், அந்தப் பெண்! உடம்பு சரியாக இருந்தால் எனக்கு மட்டும் இந்தத் துணிவு வாராதா என்ன? குதூகலமாகவே தூக்கு மேடையில் கூட ஏறுவேனே!' — நீரஜாவின் எண்ணச் சிதன் இவை யாவும்.

"ரோஷ்னி, கேட்டாயோ? உன் ஸரளா மணியின் கூத்தை? நடுத்தெருவிலே கூச்சமில்லாமல் நல்ல குடும்பத்துப் பெண் —"

அதற்கு ஆயா, "நினைக்கும்போதே உடம்பெல்லாம் முள் குத்துவதுபோலிருக்குதே! போயும் போயும் திருடனுங்களோடு தானா ஜெயிலில் இருக்கவேண்டும்? சீ.........சீ! பேமானித்தனம்" என்றாள்.

"அதற்கெல்லாம் அந்த அம்மா துணிந்த பேர் வழிதான். எல்லாருடனும் மேல் விழுந்து உறவு கொண்டாடுவாளே, தோட்டத்திலிருந்து சிறைக் கூடம் வரைக்கும். செத்தாலும் மண்டைக் கிறுக்குமட்டும் விடாதே!"

ஆயாவின் மனத் திரையில் அந்த ஊதா வர்ணச் சேலை அடிக்கடி வந்து நின்றது. "ஆனால், கொழந்தே — என்ன இருந்தாலும் ஸரளாமணிக்குத் தாராளமான மனசு!" என்றாள்.

இந்தப் புகழுரை நீரஜாவைச் சுருக்கெனத் தாக்கியது. அவள் திடீரென உணர்ச்சியுடன் எழுந்து உட்கார்ந்து, "நீ சொன்னது சரிதான், ரோஷ்னி! சொன்னது சரியே. மறந்துபோய்விட்டேனே. உடம்பு கெட்டு இருந்தால் மனமும் கெட்டு இருக்கும். முன்னை விட நான் ஒருபடி கீழேதான் இறங்கிவிட்டேன். சீ சீ! நான் குத்திக் கொண்டு சாகலாமே! ஸரளா தங்கமான பெண்; கள்ளம் சூதுவாது ஒன்றுமே அறியாதவள். அந்த மாதிரி ஒரு பெண் அகப்படுவதே அபூர்வம். என்னைவிட எவ்வளவோ மேலானவள். சீக்கிரம் கூப்பிடு; நம் கணேஷ் காங்குலியை!" என்றாள்.

● ஆயா சென்றதும், நீரஜா பென்சிலால் ஒரு கடிதம் வரையலானாள். கணேஷ் வந்தான். அவனைப் பார்த்து நீரஜா, "இந்தக் கடிதத்தை ஜெயிலில் ஸரளாவுக்கு அனுப்பிவிட முடியுமா?" என்றாள்.

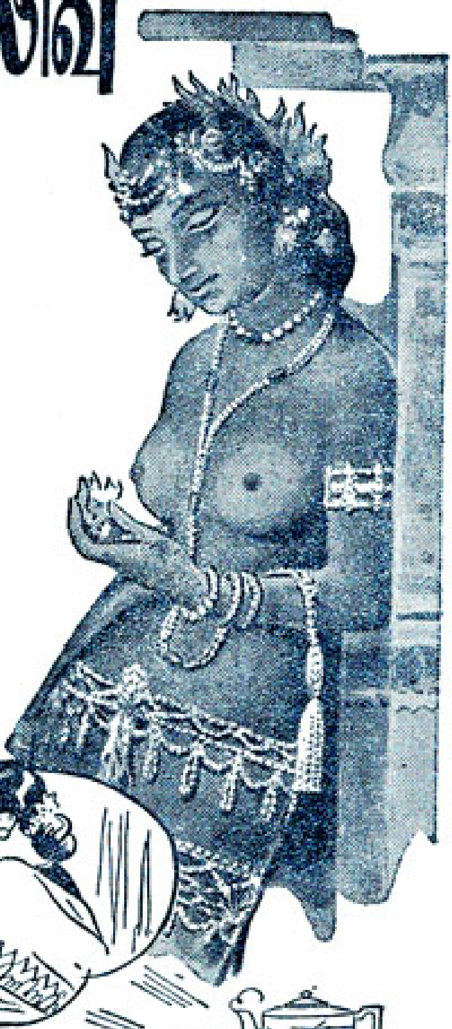
கணேஷ் காங்குலி எந்தக் காரியத்தையும் சாதிக்கக் கூடிய திறமை வாய்ந்தவன். "பார்க்கிறேன்; கொஞ்சம் செலவாகும். கடிதத்தில் என்ன எழுதியிருக்கிறீர்கள்? படியுங்கள், கேட்கலாம்; ஏனென்றால் போலீஸார் பார்வை விட்ட பிறகே கடிதம் ஆசாமியிடம் சேரும், அம்மா" என்றான். நீரஜா படித்துக் காட்டினாள்:— "உன்னுடைய தீரத்தை மெச்சுகிறேன். சிறையிலிருந்து திரும்பி வரும்போது உன்னுடைய வழியும் என்னுடைய வழியும் ஒன்றெனக் காண்பாய்."

கணேஷ் காங்குலி, "அம்மா, வழியென்று எழுதி யிருக்கிறீர்களே, அந்தச் சொல் அவ்வளவு சேர்த்தியாக ஒலிக்கவில்லை. நம் வக்கீலிடம் காட்டிவிட்டு மேற்படி காரியத்தைச் செய்கிறேன்" என்றான்.

அவன் போய்விட்டான். நீரஜா மனதிலேயே ரமேனைக் குறித்து வணங்கி, "ரமேன்! நீதான் என் குரு" என்றாள்.

(அடுத்த இதழில் முடியும்)

பூர்ணப் பொலிவு

அஜந்தா குகை ஓவியங்கள் பெண்மை அழகின் பூர்ணப் பொலிவைக் காட்டுகின்றன. வீட்டிலே பெண் இருந்து தேயிலை வழங்கும்போது குடும்பத்திலே அதுபோன்ற மனத்திருப்தி ஏற்படுகிறது. பானம் அருந்துகிறவர்கள் உல்லாசமாகவும் மகிழ்ச்சியுடனும் அருந்துவதற்கு அவள் அருகிருப்பதே காரணம். குடும்பத்தில் எல்லோரும் ஒருமித்திருந்து தேயிலை அருந்துங்கள். அதுவே இன்பம்.

★

டீ தயாரிக்கும் முறை:—சுத்தமான தண்ணீரைக் கொதிக்கவைத்து ஈரமில்லாத பாத்திரமாக ஒன்று எடுத்து ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு டீஸ்பூன் வீதமும் அதிகமாக ஒரு ஸ்பூன் அளவும், நல்ல இந்திய தேயிலையைப்போட்டு கொதிக்கும் ஜலத்தை விட்டு ஐந்து நிமிஷம் கழித்து வடிகட்டி, பாலையும் சர்க்கரையையும் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

குடும்பத்திற்கு ஏற்ற

ஒரே பானம் இந்தியன் டீ

இந்தியன் டீ மார்க்கெட் எக்ஸ்பான்ஷன் போர்ட்டாரால் வெளியிடப்பட்டது

IK-2008 TM

ஆனந்தமாக லிப்டன் தேனீர் அருந்தும்போது பொறுப்பற்ற பேச்சுக்களைப் பேசாதீர்கள்.

சடகோபன் சமரசம்

[சக்கரவர்த்தி ராஜகோபாலாச்சாரியார்]

சிறு கதை அல்ல. சடகோபன் என்றால் நம்மாழ்வார். சமரசம் என்றால் சமய பேதங்களை யொழிக்கும் ஞானம்.

சமய பேதங்களும் வாதங்களும் அதி தீவிரமாக வளர்ந்து ஒன்றை யொன்று முட்டிக் கொண்டு நிற்பதைப் பார்க்க வேண்டுமானால் நம் பாரத நாட்டில் தான் பார்க்கலாம்.

ஆனால், சமரச தத்துவமும் சமயங்களைப் பற்றிப் பரந்த நோக்கமும் உலகத்தில் வேறு எங்கேயும் காணாத அழகுடன் எல்லா பேதங்களையும் தாண்டிச் சென்று ஜொலிப்பதைப் பார்க்க வேண்டுமானாலும் பாரத நாட்டுச் சமய நூல்களிலேதான் பார்க்கலாம்.

ஒரு நோயோ, கஷ்டமோ, எவ்விடத்தில் அதிகமாக நேர்கிறதோ அங்கே தான் அந்தக்கஷ்டத்திற்கு நிவாரணமும் நோய்க்கு மருந்தும் தோன்றும் அல்லவா? இந்த இயற்கை விதிப்படி, பாரத நாட்டுப் பெரியோர்கள் சமரச ஞானத்தை மிகவும் வற்புறுத்தி உபதேசித்து வந்திருக்கிறார்கள். "எந்தத் தெய்வத்தை எந்த முறையில் யார் கும்பிட்டாலும் அந்த வழிபாடு அனைவருக்கும் பொதுவான கடவுளைச் சேரும். அதற்கு வேண்டிய சிரத்தையை ஈசன் அவருக்குக் கொடுப்பான். அவர் கோரும் பலனையும் தருவான்," என்பது பாரத சநாதன தருமத்தின் உறுதி வாக்கு. இதை வேறு எந்த தேசத்து மத நூலிலும் காண முடியாது.

ஒருவர் மற்றொருவரைத் தடை செய்யக் கூடாது. அவன் போகும் வழியில் அவன் போகட்டும்; கலகம் வேண்டாம். அவன் நரகத்துக்குப் போனால் உனக்கென்ன? இதுவே உலகம் அறிந்த சாதாரண சமயப் பொறை.

ஆனால் பாரத நாட்டு முனிவர்கள் இவ்வளவோடு திருப்தி அடையவில்லை. மற்றொருவன் செல்லும் வழியும், எந்தவிதமான வழிபாடும் நன்மையே தரும்; மற்றவர்கள் அநுசரிக்கும் முறையும் நீ வழிபடும் தெய்வத்தின் வழிபாடே ஆகும்; அவன் தெய்வமும் உன் தெய்வமே யாகும் என்று எடுத்துக் காட்டி எல்லாச் சமயங்களுக்கும் பரஸ்பர கவுரவம் உண்டாக்கித் தந்தார்கள். போனால் போகட்டும் என்கிற உதாசீன நோக்கத்தோடு நிற்காமல் ஒருவருக்கொருவர் துணையாக வாழும் மனப்பான்மைக்கு வேண்டிய ஒரு தத்துவத்தைத் தோற்றுவித்தார்கள். "அவன் கெட்டால் உனக்கென்ன, அவனைப் பலாத்காரப் படுத்தாதே, கலகம் வேண்டாம்" என்பதற்கும், "அவன் போகும் வழியும் உன் தெய்வத்தையே சேரும்" என்பதற்கும் பெருத்த வித்தியாசம் உண்டு.

பாரத மதத்தில் உபதேசிக்கப்படும் சமரசம் மேலே இரண்டாவதாகச் சொன்ன ஈரம் பொருந்திய சமரசம். இதுவே ஜீவசக்தி கொண்ட கொள்கை. வெறும் வற்றல் பண்டமல்ல. பாரத நாட்டில் வந்து சேரும் புற மதங்களும் கூட இந்த சமரச தத்துவத்தை உட்கொண்டே தீரும். இது பாரத நாட்டின் பண்பாடு; இந்திய வாதாவரணத்தின் மகிமை.

* * *

அவரவர் தத்தம் முறையின்படி செய்யும் எந்த வழிபாடும் இறைவனைச் சேரும். அந்த வழி பாட்டின் மூலம் தன்னை அவர்கள் அடைவார்கள் என்று நம்மாழ்வார் பாடியிருக்கிறார் :—

அவரவர் தமதமது அறிவுஅறி வகைவகை
அவரவர் இறையவர் எனஅடி அடைவர்கள்
அவரவர் இறையவர் குறைவிலர் இறையவர்
அவரவர் விதிவழி அடைய நின்றனரே

—திருவாய்மொழி

நம் முன்னோர்களின் ஞானமும் பரந்த நோக்கமும் இவ்வாறிருக்க, வேற்றுமை நோக்கங்கள் நம்மை விட்டபாடில்லை. மதப்பற்று என்பது ஏகபத்தினி விரதம் போன்ற ஒரு பக்தி வேகம். என் தெய்வமே பெரிய தெய்வம்; அதுவே மேலான பரதெய்வம்; அந்தத் தெய்வம் மற்றத் தெய்வங்களின்மேல் அதிகாரம் செலுத்தும் என்கிற எண்ணம் மூர்க்க சைவத்திலும் மூர்க்க வைஷ்ணவத்திலும் உணர்ச்சி வேகத்தோடு புகுந்து நிற்கிறது. இந்த ஏகபத்தினி முறையில் நன்மை உண்டு; ஆனால் தீங்கும் பலவுண்டு. பக்தியே பேத உணர்ச்சியாக முடிந்து விடுகிறது

வைஷ்ணவ ஆசாரியர்களுக்குள் முதன்மையான இடம் பெற்ற நம்மாழ்வார் பாடல்களை இன்னும் பார்ப்போம்.

அரி, அயன், அரன் என்னுமிவர்களில் யாரேனுமொருவனை, உங்கள் மனதில் எது பதிந்து நிற்கின்றதோ அதை, வைத்துக்கொண்டு இறைஞ்சுங்கள் என்கிறார் ஆழ்வார் :—

உணர்ந்துணர்ந்து இழிந்தகன்றுயர்ந்து
 உருவியந்த இந்நிலைமை
உணர்ந்துணர்ந்து உணரிலும் இறைநிலை
 உணர்வு அரிது உயிர்காள்!
உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து
 அரிஅயன்அரன் என்னுமிவரை
உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து
 இறைஞ்சுமின் மனப்பட்டதொன்றே

[ஒன்றே என்றும் ஒன்றை என்றவாறு]

—திருவாய்மொழி

நாராயணன் நான்முகன் அரன் என்னும் இம்மூவரில் ஏதேனும் ஒரு தெய்வத்தை மனதில் வைத்து, பக்தி செய்து, இன்பம் துன்பம், விருப்பு வெறுப்பு என்ற இரண்டையும் நீக்கி, ஈசனுக்கு அர்ப்பணமாக எல்லாக் கடமைகளையும் செய்யுங்கள் என்று அடியில் கண்ட பாசுரத்தில் உபதேசிக்கிறார் :—

ஒன்றெனப் பலவென அறிவரும்
 வடிவினுள் நின்ற
நன்றெழில் நாரணன் நான்முகன்
 அரன் என்னுமிவரை
ஒன்றநும் மனத்துவைத்து உள்ளிநும்
 இருபசை அறுத்து
நன்றென நலஞ்செய்வது
 அவனிடை நம்முடைநாளே.

—திருவாய்மொழி

இந்தப் பாசுரத்துக்கு ஏகபத்னி முறைப்படி சொல்லும் உரையில் "நும் இருபசை அறுத்து" என்பதற்கு "நாராயணன் தவிர மற்ற இருவர்களிடம் ஒருவேளை இவரும் பர தெய்வமோ என்கிற சந்தேகம் இருந்தால் அதை நீக்கித் தள்ளி விட்டு" என்று பொருள் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது இருபசை அறுத்தல், என்பதற்குப் "பிரம்மா, சிவன் இவர்களிடத்தில் உங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் பக்தியை நீக்கி" என்று பொருள் கொள்கிறார்கள்!

"அவரவர் ஆகி அவர்க்கு அருளும் அம்மானை, அமர்ந்த மாயோனை, முக்கண்ணம்மானை, நான்முகனை", "பெரிய அப்பனை, பிரமனப்பனை, உருத்திரனப்பனை, முனிவர்க்குரிய அப்பனை, அமரரப்பனை, உலகுக்கோர் தனியப்பன் தன்னை", "அவாவறச்சூழ் அரியை அயனை அரனை அலற்றி அவாவற்று வீடு பெற்ற குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன" சமரசம் எங்கே, சம்பிரதாய வியாக்கியானம் எங்கே!

நம்மாழ்வார் பாடிய மற்றொரு பாசுரத்தில் பளிச் சென்று எடுத்துக் காட்டுகிறார் :—

வணங்கும் துறைகள் பலபலஆக்கி
 மதி விகற்பால்
பிணங்கும் சமயம் பலபலஆக்கி
 அவையவை தோறும்
அணங்கும் பலபலஆக்கி
 நின் மூர்த்தி பரப்பி வைத்தாய்
இணங்கு நின்னோரை இல்லாய்,
 நின்கண் வேட்கை எழுவிப்பனே.

—திருவிருத்தம்

கீதையிலும் திருவாய்மொழியிலும் உபதேசிக்கப்பட்ட சமரச தத்துவமானது, சைவம் வைஷ்ணவம் மாத்திரமல்ல,—உலகத்திலுள்ள சகல சமயங்களையும் உட்கொள்ளும் பரந்த தத்துவம். இஸ்லாத்தையும் கிறிஸ்து மதத்தையும் சோதித்துப் பார்த்தால் அதாவது பாரத மத உரைகல்லில் தேய்த்துப் பார்த்தால் அவையுங்கூட நல்ல இருபத்து நாலு மாற்றுப் பொன்னே எனத் தெரியும். கீதையிலும் திருவாய்மொழியிலும் சொல்லப்பட்ட பிரபத்தி மார்க்கமே அவையிரண்டும்; வேறில்லை. பெயர்களிலுள்ள பேதங்கள் ஒரு பேதமல்ல. எம்பெருமானுக்குப் பேரும் ஓராயிரம் பிற பலவும். எல்லா மதங்களையும் கவுரவித்து விளக்கித் தந்த நம்முடைய முன்னோர்களின் மேலான ஞானச் செல்வம் நமது பிதுரார்ஜித சொத்தாகும். அதை நாம் இழக்காமல் காப்பாற்றுவோமாக.

● ● ●

★ வண்டி புறப்பட மணி அடித்துவிட்டது. ஆனால் அவள் திரும்பி வரவில்லை!........ அவளுடைய சாமான்களை யெல்லாம் ஒவ்வொன்றாகத் தூக்கிப் பிளாட்பாரத்தில் வீசி எறிந்தேன் ......

கணபதியின் கல்யாணம்

"பாணி"

● "மாமா! அண்ணாவுக்கு வருகிற வெள்ளிக் கிழமை யன்று கல்யாணம். மாமியை அழைத்துக் கொண்டு இன்றைக்கே வந்து விட வேண்டும்" என்று என் அறைக்குள் நுழையும்போதே கமலா கல்யாணஞ் சொல்லிக் கொண்டு வந்தாள்.

நான் அவள் சொல்லியதைக் கேட்டதும் ஆச்சர்ய மடைந்தேன். "யாருக்குக் கல்யாணம்? உன் அண்ணாவுக்கா? எந்த அண்ணாவுக்கு?" என்று கேட்டேன்.

"அதென்ன மாமா அப்படிக் கேட்கிறீர்கள்? எனக்குக் கணபதி அண்ணா ஒருத்தன்தானே இருக்கிறான். அவனுக்குத்தான்" என்றாள்.

"கணபதிக்கா கல்யாணம்?"

"ஆமாண்டா! எனக்குத்தான் கல்யாணம்" என்று சொல்லிக் கொண்டே நண்பன் கணபதியும் வந்து சேர்ந்தான். அப்பொழுது என் மனைவி வரவே கமலா அவளுடன் பேசப் போய் விட்டாள்.

"நான் இனிமேல் இந்த உலகத்தில் எதையும் நம்பப் போவதில்லை" என்று கூறினேன்.

"ஏன்?" என்று கேட்டான்.

"ஏனா? விவாகஞ் செய்து கொள்வதால் ஏற்படக்கூடிய கஷ்ட நஷ்டங்களை யெல்லாம் பற்றிப் பிரமாதமாக வேதாந்த மெல்லாம் பேசினாயே. இந்த ஜன்மத்தில் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளப் போகிறதே இல்லை என்று சபதங் கூறினாயே. நாங்களெல்லாம் உனக்கு நித்யப் பிரம்மசாரி என்ற பட்டம்கூடக் கொடுத்து விட்டோமே. அப்படிப்பட்ட நீ கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்வதென்றால்?"

"ஆச்சர்யமாகத் தானிருக்கும். அது எதிர்பாராத விதமாக நேரிட்டது. சொல்கிறேன், கேள்" என்று கணபதி ஆரம்பித்தான்:—

● நான் போனமாசம் கிராமத்துக்குப் போய்விட்டுப் பட்டணம் வருகிறதற்காகத் தஞ்சாவூர் ஜங்ஷனில், எக்ஸ்பிரஸ் வண்டியில் இண்டர் வகுப்பில் ஏறி உட்கார்ந்திருந்தேன். எனக்கு எதிரில் இருந்த ஆசனத்தில் ஒரு பெரியவர் அமர்ந்திருந்தார். மேலே இருந்த இரண்டு ஆசனங்களும் ரிப்பேரா யிருந்ததால் அவற்றை மடக்கிக் கட்டி வைத்திருந்தார்கள். பக்கத்தில் நடை பாதையில் மேலும் கீழுமாக இருந்த இரண்டு ஆசனங்களில் இரண்டு மார்வாடிகள் படுத்துக் குறட்டை விட்டுத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வண்டி புறப்படும் நேரம் ஆகி விட்டது. பிளாட்பாரத்தில் இறங்கி நின்று கொண்டிருந்த பிரயாணிகள் எல்லாரும் அவசரம் அவசரமாக வண்டியில் ஏறிக் கொண்டார்கள். முதல் மணி அடித்து, இரண்டாம் மணியும் அடித்தாகி விட்டது. ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் கையில் பச்சைக் கொடியுடனும், விளக்குடனும் நானிருந்த வண்டிக் கெதிரில் நின்றிருந்தார். அப்பொழுது ஒரு போர்ட்டர் இரண்டு பெட்டிகளையும் ஒரு படுக்கையையும் தூக்கிக் கொண்டு வெகு வேகமாக வந்தான். அவனுக்குப் பின்னால் ஒரு பெண்மணி வண்டியை நிறுத்தச் சொல்லிக் கையைக் காண்பித்துக் கொண்டே ஓடிவந்து வண்டியில் ஏறப் போனாள். ஆனால் வண்டியின் உள்ளே உட்கார்ந்திருந்தவர்களைக் கவனித்ததும் அவள் கீழே இறங்கினாள். அவள் முகத்தில் கோபம் ஜ்வலித்தது.

"என்ன ஸார்! இதில் ஒரே ஆண் பிள்ளைகளா யிருக்கிறார்களே" என்று ஸ்டேஷன் மாஸ்டரைக் கேட்டாள்.

"ஆமாம்!" என்றார் ஸ்டேஷன் மாஸ்டர்.

"ஸ்திரீகள் வண்டி என்ற போர்டு போட்டிருக்கிறதே. அதில் புருஷர்களை எப்படி அநுமதிக்கலாம்?"

"முன்னெல்லாம் ஸ்திரீகளுக் கென்று தான் ரிஸர்வ் செய்யப்பட்டிருந்தது. யுத்த காலமானதால் இப்பொழுது

இதில் ஆண்களும் பிரயாணஞ் செய்ய அனுமதித்திருக்கிறோம்."

"அப்படியானால் நான் இதில் பிரயாணஞ் செய்ய முடியாது. பட்டணம் வரையில் எனக்குப் போக வேண்டும். இந்த வண்டியின் புருஷர்களுடன்..."

"சீக்கிரம், வண்டி கிளம்ப நேரமாகி விட்டது. ஏறிக் கொள்ளுங்கள்" என்று ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் துரிதப் படுத்தினர்.

"அதெல்லாம் முடியாது, ஸார். வேறு லேடிஸ் வண்டி ஒன்று சேர்க்க ஏற்பாடு செய்யுங்கள்......"

"அம்மணி, நீங்கள் சொல்வது நடக்காத காரியம். வண்டியில் ஏறப் போகிறீர்களா, இல்லையா?"

"மாட்டேன்."

"நான் இதோ கொடி காண்பிக்கப் போகிறேன்!" என்று ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் தம் கையிலிருந்த பச்சைக் கொடியை உயர்த்தவே அந்தப் பெண் முணுமுணுத்துக் கொண்டே வண்டியில் ஏறிக் கொண்டாள். வண்டி புறப்பட்டு விட்டது.

● உள்ளே நுழைந்தவள் இரண்டு ஆசனங்களிலும் இரண்டு பேர் உட்கார்ந்திருந்ததைக் கண்டு திகைத்து நின்றாள்.. உடனே எனக் கெதிரிலிருந்தவர் எழுந்திருந்து என் பக்கத்தில் வந்தமர்ந்தார். அந்தப் பெண்மணி தன் சாமான்களை காலியான ஆசனத்தின் ஒரு கோடியில் வைத்துவிட்டுத் தான் இன்னொரு கோடியில் ஜன்னலண்டை போய் உட்கார்ந்தாள். அவள் முகத்தில் கோபமும் வெறுப்பும் குடி கொண்டிருந்தன. அவள் நாங்களிருந்த பக்கம் திரும்பிப் பார்க்கவே இல்லை.

அவள் தான் அப்படியிருந்தா ளென்றால் என் பக்கத்தி லிருந்தவரோ கற்சிலை மாதிரி வாயைத் திறக்கவே இல்லை. அவர் மேலே விளக்கை ஈசல்கள் சுற்றுவதைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்.

இதே நிலைமையில் ஒரு மணி நேரம் பிரயாணம் செய்தோம். திருவிடைமருதூர் ஸ்டேஷன் வந்ததும் கிழவர் இறங்கிப் போய்விட்டார். அந்த ஊரில் வண்டியில் வேறு யாரும் ஏறவில்லை. அவளும் நானும் மட்டும் தனியே யிருந்தோம். அப்படி யிருந்தது அவளுக்குப் பயமா யிருந்ததோ என்னமோ தெரியவில்லை. எழுந்திருந்து போய்ப் பக்கத்து அறையில் இருந்தவர்கள் இறங்காம லிருக்கிறார்களா என்று எட்டிப் பார்த்துவிட்டு வந்தாள். பிறகு ஒரு கோடியி லிருந்த பெட்டிகளையும் படுக்கைகளையும் தூக்கிக் கொண்டு வந்து தன் பக்கத்தில் ஒரு கோட்டைச் சுவர் மாதிரி அவற்றை ஒன்றன் மீது ஒன்றாக அடுக்கி வைத்துக்கொண்டாள். அவளுக்குத் தன்னைப் பந்தோபஸ்து செய்துகொள்வதாக எண்ணம்போலும். அவள் இத்தனை காரியங்களும் செய்து கொண்டிருந்தபோது என்னை ஒருதரம் கூடப் பார்க்கவே இல்லை.

எனக்கு மிகவும் தர்ம சங்கடமாயிருந்தது. இறங்கி மூன்றாம் வகுப்பு வண்டியில் ஏறிக் கொள்வோமென்றால் அன்று எல்லாவற்றிலும் ஒரே கூட்டம். ஆகவே, அவளுடன் பேச்சுக் கொடுத்து அவளுக்குத் தைரியமூட்ட விரும்பினேன். ஆனால் பல தடவை பேச முயன்றும் நா எழவில்லை. தனியே இருக்கும் ஒரு பெண்ணுடன் பேசுவது தவறு என்றும் எண்ணினேன். ஒன்றுஞ் செய்யத் தோன்றாமல் நான் தஞ்சை ஜங்ஷனில் வாங்கிய பத்திரிகைகளை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு படிக்க ஆரம்பித்தேன். ஆனால் படிக்க ஓடினால் தானே? ஒரு பழைய மோட்டார் விளம்பரத்தை நூற்றைம்பது தரம் படித்தேன். "வாடகைக்கு விடப்படும்" என்ற விளம்பரங்களை ஐம்பது தடவையாவது படித்திருப்பேன்.

இப்படிப் படித்துக் கொண்டிருந்த போது இடையிடையே அவளைக் கடைக்கண்ணால் கவனித்தேன். அந்தப் பெண்மணிக்குச் சுமார் பதினேழு, பதினெட்டு வயதிருக்கும். நல்ல அழகு என்று சொல்வதற்கில்லையானாலும் அவளிடம் விவரிக்க முடியாத ஒரு வசீகரம் இருந்தது. படித்த பெண்ணுக்குள்ள எல்லா அம்சங்களும் இருந்தன. 'பட்டணத்தில் காலேஜில் படித்துக் கொண்டிருக்கிறாள் போலிருக்கிறது. லீவுக்கு ஊருக்கு வந்து விட்டுத் திரும்பிப் போகிறாளாக்கும்' என்ற முடிவுக்கு வந்தேன். அந்தப் பெண் தானாகவே முதலில் என்னிடம் பேச்சுக் கொடுத்திருந்தால் எனக்கு உற்சாகமா யிருந்திருக்கும். ஆனால் நான் அதனால் மனத் திருப்தியடைந்திருக்க மாட்டேன். ஏனென்றால், பெண்கள் அப்படிப் பேசுவது தவறு என்ற கொள்கையையுடையவன் என்று தான் உனக்குத் தெரியுமே. நான் கையிலிருந்த பத்திரிகையை அடிக்கடி புரட்டிக் கொண்டே இருந்தபோது வண்டி மாயவரம் ஜங்ஷனை அடைந்தது.

வண்டி வந்து பத்து நிமிஷமாகி விட்டது. அந்தப் பெண்மணி என்னை

நினைத்துக் கொண்டாளோ, என்னமோ தெரியவில்லை. திடீரென்று அவசரம், அவசரமாகக் கீழே இறங்கிப் போனாள். ஸ்டேஷன் மாஸ்டரைக் கண்டு இடத்தைப் பற்றிப் புகார் செய்யப் போகிறாளாக்கும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். அவள் போன சில நிமிஷங்களுக்கெல்லாம் வண்டி புறப்படும் மணி அடித்து விட்டது. ஆனால் அவள் திரும்பி வரவில்லை. அவள் வருவதற்குள் வண்டி எங்கே கிளம்பி விடுமோ என்று எனக்குப் பயம். வெளியே தலையை நீட்டிப் பார்த்தேன். சற்றுத் தூரத்தில் கார்டு வண்டிக்குப் பக்கத்தில் அவள் யாருடனோ பேசிக் கொண்டு நின்றிருந்தாள். அவள் தனக்கு அருகிலிருந்த வண்டியிலும் ஏறாமற் போகவே எனக்கு இன்னது செய்வதென்று தெரியவில்லை. அவளுடைய சாமான்களையெல்லாம் ஒவ்வொன்றாகத் தூக்கிப் பிளாட்பாரத்தில் வீசி எறிந்தேன். அவள் அதை எடுத்துக் கொள்வாளென்று எண்ணித் திருப்தியடைந்து என் ஆசனத்தில்போய் உட்கார்ந்தேன்.

● நான் சமயோசிதமாகச் செய்த காரியத்தைப் பற்றி என்னை நானே பாராட்டிக் கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது அவள் அறைக்குள் நுழைந்ததைக் கண்டதும் எனக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. இன்னொரு பக்கம் இருந்த பிளாட்பாரத்தின் வழியாக வந்து பின் கதவைத் திறந்து கொண்டு வந்திருக்கிறாள். ஸ்டேஷன் மாஸ்டரைத் தேடப் போனவள் வழி தவறிப் போய் எதிர்ப் பக்கத்திலிருந்த பிளாட்பாரத்திற்கு வந்து விட்டாள் போலிருக்கிறது. இதெல்லாம் எனக்கு எப்படித் தெரியும்?

தன் சாமான்கள் ஆசனத்திலில்லாததைக் கண்டதும் அவள் "எந்தத் திருட்டுப் பயலோ என் சாமானை அடித்துக் கொண்டு போய் விட்டானே!" என்று பதட்டத்துடன் சொல்லிக் கொண்டாள். அப்போது கூட என்னைப் பார்க்கவில்லை.

"ஒருவரும் திருடவில்லை. நான்தான் வெளியில் எடுத்து எறிந்து விட்டேன்" என்றேன்.

உடனே அவள் என்னை விழித்துப் பார்த்தாள். எனக்குத் தற்கொலை செய்து கொள்ளலாம் போலிருந்தது.

"நீங்கள் வருவதற்குள் வண்டி கிளம்பிவிட்டது. சாமான்களையாவது எடுத்துக் கொள்வீர்களென்று எண்ணி எல்லாவற்றையும் எடுத்து வெளியில் போட்டேன். நான் அடுத்த ஸ்டேஷன் வந்ததும் கார்டிடம் சொல்லி ஏற்பாடு செய்கிறேன். அடுத்த வண்டியில் பட்டணத்துக்கு அனுப்பி விடுவார்கள்" என்றேன்.

அவள் பதில் சொல்லவில்லை.

"நான் செய்த தவறுக்கு மன்னிக்க வேண்டும்" என்றேன்.

அவள் என்னை விழித்துப் பார்த்து விட்டு முகத்தை வேறு பக்கம் திருப்பிக் கொண்டாள்.

"உங்கள் மாதிரியே யாரோ அழகான பெண் பிளாட்பாரத்தில் நின்று கொண்டு பேசிக் கொண்டிருந்தாள், அது நீங்கள்தானாக்கும் என்று தவறாக நினைத்து விட்டேன்" என்றேன். நான் இப்படிச் சொன்னதும் அவள் என்னை ஒரு தரம் பார்த்து விட்டு மறுபடியும் வழக்கம்போல் ஜன்னலுக்கு வெளியே கவனிக்கலானாள். ஆனால் இப்பொழுது

அவள் முகத்தில் கோபம் குறைந்திருந்ததைக் கண்டேன்.

● வண்டி போய்க்கொண்டேயிருந்தது. கொள்ளிடம் ஸ்டேஷன் வந்ததும் கீழே இறங்கி ஓடிப்போய் ஸ்டேஷன் மாஸ்டரிடம் தகவல் சொல்லிவிட்டு வந்தேன். அப்பொழுது அவள் உட்கார்ந்தபடியே அரைத் தூக்கமாயிருந்தாள்.

இரவு இரண்டு மணி சுமாருக்கு வண்டி விழுப்புரம் வந்து பிறகு அங்கிருந்து கிளம்பிற்று. அவள் இப்பொழுது நன்ருகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

திண்டிவனம் வந்தபோது பெரிய காற்று அடிக்கத் தொடங்கியது. அத்துடன் மழையும் ஆரம்பித்தது. மழைச் சாரல் தன் உடல் மேலே நன்ருக அடிக்கும் வரையில் அவள் ஜன்னலண்டைதான் உட்கார்ந்திருந்தாள். அப்புறம் மழை பலமாகப் பெய்ய ஆரம்பித்த பிறகும் அவள் கொஞ்சந்தான் நகர்ந்தாள். ரொம்ப தூரம் நகர்ந்து வந்தால் என் எதிரே நெருக்கு நேரே உட்கார வேண்டியிருக்குமே என்ற பயம் போலும்.

காற்று புயலாக மாறிற்று. கனமழை பெய்ய ஆரம்பித்து விட்டது. அவள் முகத்தில் திகில் தோன்றிற்று. கை கால்கள் நடுக்க மெடுத்தன. நான் எழுந்திருந்து சென்று மழை உள்ளே அடிக்காதபடி ஜன்னல் கதவுகளையெல்லாம் சார்த்தினேன். அவள் பக்கத்திலிருந்த ஜன்னல் கதவையும் சார்த்தினேன். அதைக் கண்டு அவளுடைய பீதி இன்னும் அதிகமாயிற்று. அவளுடைய கை கால்கள் வெடவெடவென்று நடுங்கத் தொடங்கின.

"உடம்பை என்ன பண்ணுகிறது?" என்று கேட்டேன்.

அவளால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. நாக்குக் குழறிற்று. அப்பொழுது பெட்டியில் ஜுர மாத்திரை டப்பா வைத்திருந்தது ஞாபகம் வந்தது. உடனே பெட்டியைத் திறந்து அந்த மாத்திரையை எடுத்துக் கையில் வைத்துக்கொண்டு. "உங்களுக்கு நல்ல ஜுரமடிக்கிறது போலிருக்கிறது. இதை வாயில் போட்டுக் கொள்ளுங்கள்" என்று சொன்னேன்.

நான் இப்படிச் சொன்னபோது அவளுடைய பயம் இன்னும் அதிகமாயிற்று. ஏதோ மயக்க மருந்து கொடுக்கிறேன் என்று எண்ணினளோ என்னமோ, "வேண்டாம்" என்று சொல்லிவிட்டாள்.

"நீங்கள் இப்படிக் கடும் சுரமாயிருப்பதை என்னல் பார்த்துக்கொண்டிருக்க முடியாது. நீங்கள் இதைச் சாப்பிடாவிட்டால் பேசாமல் அடுத்த ஸ்டேஷனில் இறங்கிப் போய்விடுவேன்" என்று சொல்லிக் கொண்டே கதவைத் திறக்கக் கிளம்பினேன். அப்பொழுது என் முழங்கால் பெஞ்சியில் படீரென்று முட்டிக் கொள்ளவே நடக்க முடியாமல் தத்தளித்தேன். அதைக் கண்டு அவள் மனமிரங்கி "கொடுங்கள்" என்று கையை நீட்டி மருந்தை வாங்கிக் கொண்டாள். ஆனல் வாயில் போட்டுக் கொள்ளாமல் தயங்கினள்.

"விஷமோ, கிஷமோ என்று பயப்பட வேண்டியதில்லை." என்று சொல்லி நானும் ஒரு மாத்திரையை எடுத்து வாயில் போட்டுக் கொண்டேன். பிறகு தான் அவளுக்குத் தைரியம் வந்து மருந்தைச் சாப்பிட்டாள். அவள் மருந்தை விழுங்கிக் கொண்டே எனக்கு நன்றி காட்டும் முறையில் என்னை அன்புடன் நோக்கினள். அந்தக் கொய்னு மாத்திரையின் கசப்புச் சொல்ல முடியாது. இருந்தாலும் அந்த சமயத்தில் எங்களிருவருக்குள்ளும் பரஸ்பரம் காதல் ஏற்பட்டு விட்டதென்று உணர்ந்தேன்.

மருந்து சாப்பிட்ட பிறகு அவள் தன் படுக்கையில் சாய்ந்த வண்ணம் சிறிது கண்ணயர்ந்தாள். பிறகு அப்படியே தூங்கிப்போய் விட்டாள். கொஞ்சங் கொஞ்சமாகப் புயலும் மழையும் ஓய்ந்தது. அவளுடைய நடுக்கமும் குறைந்தது. வண்டி செங்கற்பட்டு வந்தபோது பொழுது விடிய ஆரம்பித்தது. அவள் எழுந்திருந்து உட்கார்ந்தாள்.

"உடம்பு தேவலையா? நன்ருகத் தூங்கினீர்களா?" என்று விசாரித்தேன்.

"தேவலை" என்று பதிலளித்தாள். இதற்குப் பிறகு எங்களுக்குள் சம்பாஷணை சிறிது சிறிதாக வளர ஆரம்பித்தது. நான் ஊகித்தபடி அவள் சென்னையில்தான் படிக்கிருள். அடுத்த வருஷம் பி. ஏ. பரீட்சைக்கு ஆஜராக வேண்டும். அவளுக்குக் கிராம வாசம் என்ருல் மிகவும் பிரியம். படாடோபமற்ற எளிய வாழ்க்கை வாழ்வதில் விருப்ப முற்றவள். தலை கால் தெரியாத நாகரிக வாழ்க்கையும் பிடிக்காது. எடுத்ததற்கெல்லாம் சாஸ்திரங்களின்படி நடந்துதானுக வேண்டுமென்ற கொள்கை உள்ளவளுமல்ல. இதெல்லாம் அவளுடைய பேச்சுப் போக்கிலிருந்து உணர்ந்து கொண்

டேன். அவளுடைய விருப்பு வெறுப்புகள் எல்லாம் கிட்டத்தட்ட என்னுடையவற்றைப் போலவே இருந்தன.

நாங்கள் பேசிக்கொண்டே இருந்த போது எழும்பூர் ஸ்டேஷன் வந்து விட்டது. அவள் என்னிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு இறங்கித் தனக்காக வந்திருந்த காரில் ஏறிப் போய் விட்டாள்.

அப்பொழுதுதான் எனக்கு அவளுடைய விலாசத்தைக் கேட்காமல் போனேனே என்று தோன்றிற்று. கடைசியில் கேட்கலாமென்றிருந்தவன் எனக்கேற்பட்டிருந்த உள்ளக் கிளர்ச்சியில் மறந்து போய்விட்டேன்.

● இரண்டு தினங்கள் கழித்து ஒரு நாள் மாலை நம்முடைய சிநேகிதன் நாணுவின் கல்யாணத்துக்குப் போயிருந்தேன். நான் நலங்கிடும் காட்சியைப் பார்த்து விட்டுத்தான் போக வேண்டுமென்று அவன் என்னைக் கட்டாயப்படுத்தி இழுத்துக்கொண்டு போனான்.

நலங்கு ஆரம்பித்தது. ஸ்திரீகள் கூட்டத்திலிருந்து யாரோ ஒரு பெண்மணி பாடினாள். அது யாருடைய குரல்! எங்கேயோ கேட்டது போலிருக்கிறதே. ஆமாம், ரயிலில் பார்த்த அந்தப் பெண்ணின் குரல்தான். என்னையும் மீறித் திரும்பித் திரும்பி அந்தப் பெண் இருக்கும் பக்கம் பார்த்தேன்.

உடனே அவள் சட்டென்று பாட்டை நிறுத்தி விட்டுத் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள். அப்புறம் சிரமப்பட்டு ஒருவிதமாகப் பாடி முடித்தாள்.

இதையெல்லாம் கவனித்துக் கொண்டிருந்த நாணு நலங்கு முடிந்ததும் என்ன விஷயமென்று விசாரித்தான். நான் பிரயாணத்தின்போது நடந்தவற்றைச் சொன்னேன். உடனே அவன் "அவளா? அவள் என் அம்மங்காள் சூடாமணி. இரண்டு வருஷமாக அவளுக்கு நல்ல வரனாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அகப்படவில்லை. நல்ல வேளை. நீ இப்பொழுது அகப்பட்டுக் கொண்டாய். மாமாவிடம் சொல்லிக் கல்யாணத்துக்கு ஏற்பாடு பண்ணுகிறேன் வா!" என்று என் கையைப் பிடித்துக் கரகரவென்று இழுத்துக் கொண்டு போனான். அவ்வளவுதான், கல்யாணம் நிச்சயமாகி விட்டது! —

இவ்விதம் கணபதி கதையை முடித்தான். இதோ கணபதியின் கல்யாணத்துக்குத்தான் நான் கிளம்பிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

சாதுரியக் கதை

திருப்திதானே?

● குலபதி என்ற பிரபலமான லேவாதேவிக்காரர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் இரண்டு வட்டி, மூன்று வட்டி என்று வட்டி வாங்குவார்.

தம் சிநேகிதர்கள் விஷயத்தில் மட்டும் குலபதி கொஞ்சம் வேறு விதமாக நடந்து கொள்வது உண்டு. அதாவது, அவர்களிடத்தில் இரண்டு வட்டி, மூன்று வட்டி என்று வாங்காமல் ஐந்து வட்டியாகவே வாங்கித் தீர்த்துவிடுவது வழக்கம். இதெல்லாம் அவர்கள் நன்மையை உத்தேசித்துத்தான். மேலும் மேலும் அவர்கள் தன்னிடம் கடன் வாங்கிக் குட்டிச் சுவராய்ப் போகவிடாமல் முதல் தடவையே அவர்களைக் குட்டிச்சுவராக்கி விடுவது நல்லதல்லவா?

இவ்வாறு குலபதியிடம் கடன் வாங்கியவர்களில் அவரது சிநேகிதர் ஜோதிஷ ரத்னம் வேதாந்தம் ஒருவர். வேதாந்தம் குலபதியிடம் கடன் வாங்கி மூன்று வருஷங்கள் ஆகிவிட்டன. அவர் வட்டியையோ முதலையோ திருப்பிக் கொடுக்கவில்லை. குலபதி எவ்வளவோ தடவை தவலாகக் கேட்டுப் பார்த்தார்; கோபமாக மிரட்டிப் பார்த்தார்; ஒன்றும் பிரயோஜனமில்லை.

"ஜோஸ்யரே! பணத்தைக் கீழே வைக்கிறீரா? வழக்குத் தொடரட்டுமா?" என்று ஒரு நாள் குலபதி தம் சிநேகிதரை முடிவாகக் கேட்டார். "கொஞ்சம் பொறுங்கள். இன்னும் பத்தே நாளில் உம்மைத் திருப்தி செய்கிறேன்" என்றார் ஜோஸ்யர்.

● பத்து நாளாயிற்று. அப்படியும் ஜோஸ்யர் பணம் கொடுக்கிற வழியாயில்லை. "ஏது, சுத்த மோசக்காரராக இருக்கிறீரே. இது யாரை ஏமாற்றுகிற வேலை?" என்று லேவாதேவிக்காரர் ஜோஸ்யர் மீது சீறினார்.

"வாருங்கள், ராஜசபைக்கு! அரசனுக்கு எதிரில் நான் உம்மைத் திருப்தி செய்யப் போகிறேன்" என்றார் ஜோஸ்யர். குலபதியும் கிளம்பி ராஜா எதிரில் போய் நின்றார்.

"குலபதி அவர்களே! ஒரு சமாசாரம் உங்களுக்குச் சொல்லப் போகிறேன். இன்றைக்கு மகாராஜாவுக்கு ஆண் குழந்தை பிறந்திருக்கிறது! திருப்திதானே உங்களுக்கு?" என்று கேட்டார் ஜோஸ்யர்.

குலபதிக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. தமக்குத் திருப்தியில்லை என்று ராஜ சபையில் சொன்னால் தலை தப்புவது அரிதல்லவா? ஆகையால் அவர் "ஆஹா! என்ன சந்தோஷமான செய்தி! இளவரசர் பிறந்திருக்கிறாரா? ஆஹா! ரொம்ப சந்தோஷம்! பரம திருப்தி!" என்று சொல்லிக்கொண்டே, ஜோஸ்யரை எரித்து விடுபவர் போல் பார்த்துக் கொண்டு வெளியே வந்தார்!

★ "பாகீரதி! பாகீரதி! இங்கே வாயேன்! இதை வந்து பாரேன்!" ....

இயந்திர லக்ஷ்மி

[ஜயலக்ஷ்மி ஆர். ஸ்ரீனிவாசன்]

● "ஹும் ...... மெஷினையா விற்கச் சொல்லுகிறாய்?" என்று தடுமாறிய வண்ணம் கேட்டான் ரங்கநாதன்.

"என்ன! நம்ம குழந்தைக்காகத் தானே விற்கச் சொல்லுகிறேன்? அவளுடைய சுகம்தானே நமக்குப் பெரிசு" என்றாள் பாகீரதி.

"வேண்டாம் பாகீரதி, வேண்டாம்! அதை மட்டும் விற்கச் சொல்லாதே. உன் பிறந்த அகத்தில் உனக்குக் கொடுத்ததில் அது ஒன்றுதானே பாக்கி? அதையும் விற்றுவிடச் சொல்கிறாயே" என்று சொல்லும்போது மிகவும் தைரியசாலியான ரங்கநாதன் குரல் கம்பிற்று.

பாகீரதி கண்களில் துளித்த நீரைத் துடைத்துக் கொண்டு, "கிடக்கிறது. நம்ம குழந்தையாவது சந்தோஷமாக இருக்கட்டுமே. அதை விற்று எப்படியாவது குழந்தைக்குச் சுபமாகக் கல்யாணத்தைச் செய்து முடியுங்கள் ......" என்றாள்.

"பாகீரதி! நிஜமாகவா? அதையா விற்கச் சொல்கிறாய்? அதைக் கொண்டு துணி தைத்து வரும் பணம் நமக்கு எவ்வளவோ உபயோகமாயிருந்ததே! நம் கஷ்ட காலத்திலெல்லாம் கை கொடுத்து உதவியதாயிற்றே!" என்றான் ரங்கநாதன்.

"உஷ்! குழந்தை காதில் விழப் போறது! அப்புறம் அவள் வேறு வேதனைப்படுவாள். நான் சொல்லுகிற மாதிரி செய்யுங்கள். பகவான் இருக்கிறார். வீண் கவலை எதற்கு?" என்று பாகீரதி சொல்லிவிட்டுச் சமையலறைக்குள் போனாள்.

● ரங்கநாதன் பி. ஏ. தேறியவன்தான். அவன் தகப்பனார் வெகு பாடுபட்டு நிலபுலன்களை விற்றுப் பிள்ளையைக் கல்விமானாகச் செய்தாரே தவிர, அவனுக்கு வேலை வாங்கிக் கொடுக்கவில்லை. ஆனால், பிள்ளையாண்டானுக்கு ஒரு நல்ல பெண்ணைப் பார்த்து மணம் முடித்து வைத்துவிட்டுக் கண்ணையும் மூடிவிட்டார் கிழவர்.

ரங்கநாதன் நல்ல வேலையாக ஏதாவது கிடைக்குமா என்று எவ்வளவோ தேடி அலைந்தான். கடைசியில் மூப்பது ரூபாய் சம்பளத்தில் ஒரு கண்டிராக்டரிடம் அமர்ந்தான். யுத்தம் ஆரம்பித்து கண்டிராக்டரின் வருமானம் உயர்ந்ததே தவிர, ரங்கநாதன் சம்பளம் மட்டும் நாற்பது ரூபாய்க்கு மேல் உயரவில்லை. அதற்குள் குடும்பச் செலவை நடத்தவும் முடியவில்லை. வீடு, ரேடியோ ஒவ்வொன்றாக விற்றாகி விட்டது. தையல் மெஷின் ஒன்றை மட்டும் பாகீரதி விடாமல் காப்பாற்றி வந்தாள். துன்பம் நிறைந்த நாட்களில் அது உற்ற துணையாகவும் ஆறுதலாகவும் இருந்து வந்தது.

போதாக் குறைக்கு அவர்களுடைய குழந்தை கமலத்திற்குக் கல்யாண வயதும் நெருங்கிவிட்டது. வரனுக்காக ரங்கநாதன் எவ்வளவோ தேடி அலைந்து பார்த்தார். கடைசியில், சென்னை கார்ப்பொரேஷனில் மாதம் அறுபது ரூபாய் சம்பளத்தில் உத்தியோகத்திலிருந்த ஒரு பையனைத் தெரிந்தெடுத்தார். ஆனால் பையனின் தாயார் ஆயிரம் ரூபாயாவது வரதட்சணை கொடுத்தால்தான் கல்யாணத்துக்கு ஒப்புக்கொள்ள முடியும் என்று கண்டிப்பாய்ச் சொல்லி விட்டாள்.

இந்த சமயத்தில்தான் ரங்கநாதன் தையல் மெஷினைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டான். யுத்த காலத்தில் தையல் மெஷினுக்குக் குறைந்தது முந்நூறு ரூபாய் கொடுப்பார்கள். பாக்கி கொஞ்சம் நஞ்சம் கடன் வாங்கியாவது கல்யாணத்தை முடித்து விடலாமல்லவா? கடைசியில், தையல் மெஷினையும் விற்க வேண்டி வந்ததே என்பதை நினைத்ததும், "அட கடவுளே! ஏன் என்னை இப்படிச் சோதிக்கிறாய்?" என்று மனம் வெதும்பினான்.

கடைசியில் அவன் தன் மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு ரங்கநாதனின் நண்பனான எஞ்சினியர் கங்காதரன் தன் மனைவிக்காக ஒரு தையல் மெஷின்

வாங்க வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டிருப்பதைப் பாகீரதியிடம் பிரஸ்தாபித்தான். தன் செல்வப் புதல்வியின் விவாகத்திற்காகப் பாகீரதியும் மெஷினை விற்கத் துணிந்தாள்.

மறு நாள் அதிகாலையில் பாகீரதி மெஷினை மஞ்சள், குங்குமத்தால் அலங்கரித்து அதன் மீது பூவைப் போட்டு விளக்கேற்றி வைத்து நமஸ்கரித்தாள்.

"தாயே! மகாலக்ஷ்மி! நான் புக்ககத்திற்கு வந்ததிலிருந்து என் உடன் பிறந்த தமக்கையாக என்னுடன் அல்லும் பகலும் இடைவிடாமலிருந்து வந்தாய். உன்னை இனி நான் எப்படிப் பிரிந்திருப்பேன்?" என்று வாய்விட்டுப் புலம்பினாள்.

மெஷினை என்ஜினீயரிடம் முந்நூறு ரூபாய்க்கு விற்றாகி விட்டது. அன்று முழுதும் ரங்கநாதன் வீட்டில் மௌனம் குடிகொண்டிருந்தது. துக்கத்தினால் வாயைத் திறந்து ஒருவருக்கொருவர் பேசிக் கொள்ளவில்லை.

அன்று சாயங்காலம் ரங்கநாதன் வீட்டுக்கெதிரே என்ஜினீயர் கங்காதரனின் கார் வந்து நின்றது. ரங்கநாதன் "வாருங்கள்! வாருங்கள்!" என்று அவரை வரவேற்று அழைத்து வந்தான். கங்காதரன் ரங்கநாதனின் கையில் ஒரு பட்டுப் பையையும், ஒரு கடிதத்தையும் கொடுத்து விட்டு "இந்தாருங்கள், இது உங்களுக்குச் சேர வேண்டியது" என்றார். தனக்குச் சேரவேண்டிய ரூபாய் முந்நூறுதான் பையில் இருக்கிறதாக்கும் என்று நினைத்து, எண்ணிப் பார்த்தான்.

என்ன ஆச்சரியம்! பையில் 2,507 ரூபாயும் 14 அணாவும் இருந்தது.

"என்ன ஸார்! ஒரு மெஷினுக்காகவா இவ்வளவு பணம் கொடுத்திருக்கிறீர்கள்?" என்று ரங்கநாதன் கேட்டான்.

"இவ்வளவும் என் பணம் அல்ல; உன்னுடையதுதான். நான் மெஷினின் துருப் பிடித்த மூடிக்குக் கொஞ்சம் எண்ணெய் தடவித் திறக்க முயன்றேன். அதனுள் இந்தப் பட்டுப் பணப்பையும் துண்டுக் காகிதமும் இருந்தது. அதை அப்படியே எடுத்து வந்தேன்" என்றார் கங்காதரன்.

"பாகீரதி! பாகீரதி! இங்கே வாயேன்! இதை வந்து பாரேன்" என்று கத்திவிட்டு ரங்கநாதன் அந்தக் கடிதத்தை நடுங்கிய குரலில் படித்தான்:—

"நான் சிறுகச் சிறுகச் சேர்த்து வைத்த பணம் அவ்வளவையும் இந்தத் தையல் மெஷின் அறையினுள் வைத்து பத்திரப்படுத்தி இருக்கிறேன். இது இருப்பது உன் அப்பாவுக்குத் தெரிந்து விட்டால் அதையும் அவர் கடன் அடைப்பதற்கு எடுத்துக் கொண்டு விடுவாரே என்றுதான் இதனுள் வைத்திருக்கிறேன். இந்தப் பணமும் மெஷினும்தான் உனக்கு நான் வைத்து விட்டுப் போகும் ஆஸ்தி.

இப்படிக்கு,

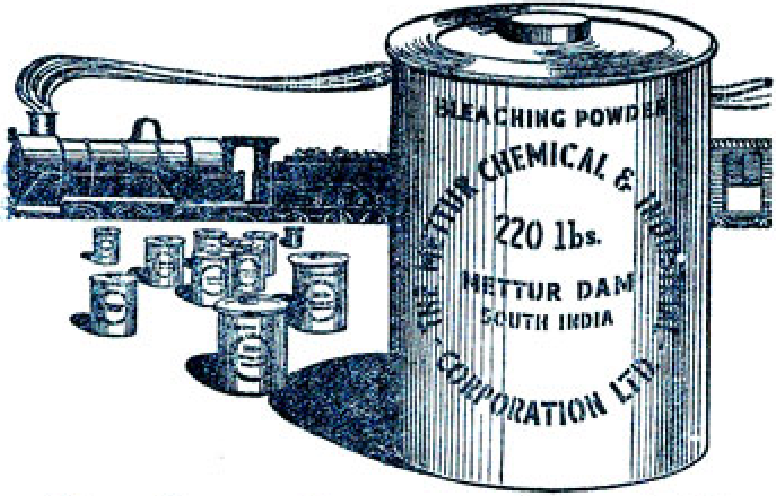
உன் அருமைத் தாயார்
பங்கஜம்."

இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த பாகீரதியின் கண்களிலிருந்து ஆனந்த பாஷ்பம் பொழிந்தது.

"இனி அந்த மெஷினை வைத்துக் கொண்டிருக்க எனக்கு உரிமையில்லை. இதோ அனுப்பி விடுகிறேன்" என்று கங்காதரன் சொல்லியது ரங்கநாதன் காதிலோ பாகீரதியின் காதிலோ விழவில்லை. அவர்கள் ஆச்சரியத்தினால் பேச முடியாமல் கல்லாய் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்!

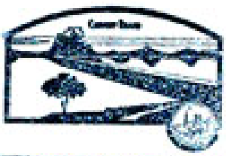
போர்க்களத்திற்கு போகிறோம்..

"சற்று பொறுங்கள்..."

யுத்தப் பொருள்களின் உற்பத்தி, பிரவாகமாய்ப் பெருக்கெடுத்து ஓடுகிறது! தொழிற் சாலைகளுக்கு அத்தியாவசியமான மூல ரஸாயனப் பொருள்களைத் தயாரித்து அளிப்பதின் மூலம் மேட்டூர் கெமிகல் அண்ட் இண்டஸ்டிரியல் கார்ப்பொரேஷனும் மகத்தான உதவியை அளித்து வருகிறது.

மேட்டூர் கெமிகல் அண்ட் இண்டஸ்டிரியல் கார்ப்பொரேஷன் தேசத்திற்கு இச்சேவை புரிவதில் ஈடுபட்டிருப்பதால், தங்கள் வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் ஆதரவளித்து உதவிய வியாபாரிகளின் தேவைகள் அனைத்தையும் உடனுக்குடனேயோ அல்லது முழுவதிலுமோ பூர்த்தி செய்ய முடியாமல் இருக்கலாம். யுத்தம் முடியும் வரை சற்றுப் பொறுமையாக இருக்கும்படி இவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

மேட்டூர் கெமிகல் அண்ட் இண்டஸ்டிரியல்
கார்ப்பொரேஷன் லிமிடெட்
மேட்டூர் அணை தென் இந்தியா

மதராஸ் ஆபீஸ்: 120, அரமனைக்காரத் தெரு, ஜி. டி., மதராஸ்.

★ அப்பொழுது, "உனக்கென்ன வளையல்?" என்று யாரோ கடூரமான குரலில் சொல்லும் சத்தம் கேட்கிறது. தங்கமணியின் மனத்தில் உதித்த எண்ணந்தான் அப்படிப் பயங்கரமாய் எதிரொலிக்கிறதோ?

உடைந்த வளையல்

[து. ரா.]

இருபத்தொன்றும் அத்தியாயம்
முகம் மலர்ந்தது!

அதுவரையில் சுசீலாவின் இரு நாளத்திலிருந்து வெளிப்படாமல் அடைபட்டுக் கிடந்த உணர்ச்சி வெள்ளம் கண்ணீராய்ப் பெருகிற்று. தன் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு கதறிய மதுரத்தை இரு கைகளாலும் இறுகத் தழுவிக்கொண்டு, "மதுரம், அழாதே. என் கண் இல்லையா நீ?" என்றாள். தன் வீட்டுக்குச் சமையற்காரியாய் வந்த அவளிடம் தான் வைத்திருந்த அன்பு எத்தன்மையானது என்பது அப்பொழுதுதான் அவளுக்கு விளங்கிற்று. ஒரு குழந்தையிடம் அதன் தாயாருக்கு இருக்கக்கூடிய அன்பை அந்த அனாதையான அபலையிடம் தான் கொண்டுவிட்டதை உணர்ந்தாள். அவள் அடர்த்தியான கருண்ட கூந்தலில் தன் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு "அசடே, ஏன் அழுகிறாய்?" என்றாள்.

"அக்கா! என்னாலே தானே உனக்குக் கஷ்டம்? நான் எங்கே யானும் போய் விடுகிறேன். நான் வருகிறவரையில் நீ சந்தோஷமாய் இருந்தாயே—"

சுசீலா கஷ்டப்பட்டுச் சிரிப்பை வரவழைத்துக் கொண்டாள். "சீச்சீ! அசடு! என்ன இப்படி உளறுகிறாய்? நான் இப்பொழுது மாத்திரம் சந்தோஷமாய் இல்லை என்று உனக்கு யார் சொன்னது? நீயாக என்னவோ நினைத்துக்கொண்டு விட்டாயே."

"இல்லை, அக்கா, எனக்குத் தெரியும். நீயும் அவரும் இப்பொழுதெல்லாம் முன்போலே இல்லையே. ஒருவரோடொருவர் அதிகமாகப் பேசுகிறதுகூடக் கிடையாது. இதையெல்லாம் நான் பார்த்துக் கொண்டுதானே இருக்கிறேன்? உங்கள் மன்னிகூட இன்றைக்குச் சொன்னாளே.—நான் எங்கே போனாலும் அங்கெல்லாம் கஷ்டம்தான் வருகிறது. என் ஜாதக விசேஷம்—"

சுசீலா அவள் தலை மேல் தன் தலையைச் சாய்த்துக் கொண்டு சிறிது நேரம் நின்றாள். அப்புறம், "இதோ பார். நீ எங்கே போகிறேன் என்கிறாய்?" என்றாள்.

"எங்கள் ஊருக்குப் போகிறேன், அக்கா!"

"ஏன், இங்கே இருக்க உனக்குப் பிடிக்கவில்லையா?"

மதுரம் பேசாமலிருந்தாள்.

"என்மேல் உனக்குக் கோபமா?" என்று கேட்டாள் சுசீலா.

மதுரம் "இல்லை" என்று தலையை அசைத்தாள்.

"பின் ஏன் நீ போகிறேன் என்கிறாய்? என்னை விட்டுப் பிரிந்து போக உனக்கு ஆசையாக இருக்கிறதா?"

"ஊஹூம், அதற்காக இல்லை. என்னால்தான் உங்களுக்கெல்லாம் இவ்வளவு கஷ்டமாய் இருக்கிறதே. ஏன் அக்கா, நீ கூட என்மேல் சந்தேகப் படுகிறாயோன்னோ?" என்று மதுரம் திடீரென்று கேட்டுவிட்டு விம்மி விம்மி அழுதாள்.

இந்தக் கேள்வி சுசீலாவின் நெஞ்சில் ஈட்டிபோலப் பாய்ந்தது. "என்ன தவறு செய்து விட்டோம்? இவளைப் போய்ச் சந்தேகித்தோமே?" என்று நினைத்தாள். மிகவும் சிரமப்பட்டு மதுரத்தைத் தேற்றினாள். அந்தக் கேள்விக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியாமல் அவள் மௌனமாய் இருக்கவே மதுரம், "அக்கா, நான் கேட்டது உனக்கு வருத்தமாய் இருக்கிறதா?" என்றாள்.

சுசீலா "இல்லை, மதுரம்! எனக்கு வருத்தமில்லை. நான் உன்மேல் கொஞ்சம் சந்தேகப்பட்டது வாஸ்தவந்தான். உன்னோடு இத்தனை நாள் பழகியும், உன் குணமெல்லாம் தெரிந்தும் நான்

சந்தேகப்பட்டது தப்பு. அதற்கு நீ என்னை மன்னித்து விட வேண்டும். அதற் கடையாளமாக இன்னொரு தரம் என்னை அக்கா என்று கூப்பிடு பார்ப் போம் —" என்றாள்.

"ஏன், அக்கா! பெரிய பெரிய வார்த்தைகள் எல்லாம் சொல்கிறீர் களே! நானாவது உங்களை மன்னிக்க வாவது!"

அப்பொழுது அந்த இருட்டிலும் சுசிலாவின் முகம் மகிழ்ச்சியினால் மலர் வதைப் பார்த்தாள் மதுரம்.

"மதுரம்! உன்னைப்போல் என்னை அக்கா என்று கூப்பிடுகிறவர்கள் இந்த உலகத்தில் ஒருவரும் கிடையாது. உன்னை முதலில் பார்த்ததுமே என் சொந்தத் தங்கையென்றே நினைத்துக் கொண்டேன். அப்புறம் நான் ஜுர மாய் இருந்தபோது நீ எனக்கு எவ் வளவு சிசுருஷை பண்ணினாய்? அப் பொழுது என் மனசிலே என்ன தோன் றிற்று தெரியுமா? உனக்குச் சொல் லட்டுமா அந்த ரகசியத்தை?"

"ஊம் —"

"ஜுரம் அதிகமாய் இருந்தபோது, நான் கட்டாயம் செத்துப் போய் விடு வேன் என்றே நினைத்தேன். அப்பொழு தெல்லாம் நான் மனசில் என்ன நினைத் துக் கொள்வேன் தெரியுமா? நான் சாகிறதாக இருந்தால், சாகிற சமயத் தில் அவரையும் உன்னையும் கூப்பிட்டு எதிரில் நிற்கவைத்து அவரைப் பார்த்து, 'நான் போகிறேன்; இவள் என் தங்கை. இவளை இரண்டாவதாக நீங்கள் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளுங்கள்; அதிலே ஒன்றும் தப்பில்லை' என்று சொல்லி விட்டுப் போகலாம் என்று தான் நினைத்தேன் —"

மதுரம் மறுபடி சுசிலாவின் கழுத்தை இறுகக் கட்டிக் கொண்டாள்.

"ஐயையோ, அக்கா! அப்படியெல் லாம் சொல்லாதே. என்னை விட்டு விட்டு நீ போனால் நான் சந்தோஷமாய் இருப் பேனா?"

"பின்னே என்னை விட்டுவிட்டுத் தானே இப்பொழுது நீ போகிறேன் என்கிறாய்?"

மதுரம் தன் முகத்தை நிமிர்த்தி, "இல்லை, அக்கா, போகவில்லை!" என்றாள் மெதுவாக.

"அப்படிச் சொல்லு. இனிமேல் என் வியாதிகூடத் தீர்ந்து போய் விடும்" என்றாள் சுசிலா.

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம்
உடைந்த வளையல்

தங்கமணி மறு நாள் வீட்டுக்குத் திரும்பியபோது இருட்டுகிற சமயம். பார்க்கில் ரேடியோ கேட்டுவிட்டு ஸ்திரீகளும் புருஷர்களும் தத்தம் வீடு நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது எதிரே வந்த வக்கீல் வரதாச்சாரி, "தங்கமணி! உன்னைத் தான் பார்க்கவேண்டுமென்றிருந் தேன், வர ஒழியவில்லை —" என்று இழுத்தார்.

"என்ன அண்ணா விசேஷம்?"

"ஒன்றுமில்லை; அந்தப் பெண் சமாசாரம் தான். உங்கள் மாமனார் என்னமோ அவளுக்காகக் கேஸ் போடப் போகிறதாகச் சொன்னாரே, என்ன ஆச்சு? சீக்கிரம் ஏதாவது செய்து அவளை ஊருக்கு அனுப்பி விடுவது தான் நல்லது. எதற்காக ஊரிலே நாலு பேர் நம்மைப் பற்றி நாலு வார்த்தை சொல்லவேண்டும்? — அதிருக்கட்டும்; உனக் கென்னமோ கராச்சிக்குப் போகவேண்டும் என்று ஆர்டர் வந்திருக்கிறதாமே?"

அவர் கேள்விகளுக்குப் பதில் அளித்து விட்டு வீட்டுக்குள் நுழைந்த போது தங்கமணியின் மனதில் இருந்த உணர்ச்சியை விவரிக்க முடியாது. முன்பிருந்த கோபம் ஒன்றும் அதிக மாய் விடவில்லை. தன்னைப் பிறர் சந்தேகிப்பதைக் கேட்டுக் கேட்டுப் பழக்கமாகிவிட்டதால் அந்த உணர்ச்சி மரத்துப் போய்விட்டது. "சரிதான், நம் பெயரை முழுவதும் கெடுத்து விட்டார்கள்! ஆகவே இனி மேல் நாம் நிஜமாகவே கெட்டுப்போனாலும் பாதக மில்லை. நம் பெயர்தான் ஏற்கனவே போய் விட்டதே! —" என்று நினைத் துக் கொண்டான்.

அவன் இப்படி எண்ணிய வண்ணம் போய்க் கொண்டிருந்தபோது வெளி வராண்டாவில் இருந்த சர்மாவின் அறைக்குள்ளிருந்து விளக்கு வெளிச்சம் வருவதைக் கண்டான்.

தங்கமணிக்கு, கிழவரிடம் தன் மன தில் உள்ளதை வெளியிட்டு விடலாமா என்று தோன்றிற்று. "சுசிலா இந்த மாதிரி என் மேல் சந்தேகப் படுகிறாள்.

"என்று அவரிடம் சொன்னால் என்ன?" என்று நினைத்தான். ஆனால் அடுத்த விநாடி அந்த எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டு வெளியே வந்தான். வாயிற்படி அருகில் என்னவோ சுருக்கென்று காலில் குத்திற்று. ஒன்றுமில்லை; ஓர் உடைந்த கண்ணாடி வளையல் துண்டு. "யார் இதை இங்கே போட்டது? சுசீலா வாய்த்தான் இருக்கும். மதுரத்தின் கையில் வளையல் கிடையாது —"

தங்கமணிக்கு எரிச்சலாக இருந்தது. சுசீலாவின் மேலிருந்த கோபம் அதிகமாயிற்று.

'பளிச்'சென்று இன்னொரு மின்வெட்டுத் தோன்றிற்று; கடபடா என்ற எதிரொலியுடன் இடி உருண்டது.

அன்றிரவு தூக்கத்தில் தங்கமணி ஒரு கனவு கண்டான்.

இரவு வேளைதான். ஆனால் இதென்ன பூலோகத்து இரவா, அல்லது சொர்க்க லோகத்து இரவா? துளிக்கூட இருட்டென்பதே காணோம். ஆகாயத்தில் லக்ஷக் கணக்காக நட்சத்திரங்கள் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. நடுவிலே பூர்ண சந்திரனும் காய்கிறான். சந்திரன் ஒளியில் உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களை யெல்லாம் தோய்த்து எடுத்தது போல் இருக்கிறது. எதிரிலே ஓர் ஆறு ஓடுகிறது. தண்ணீர்தான் ஓடுகிறதா அல்லது தங்கம்தான் உருகி ஆறாய்ப் பெருகுகிறதா? ஆற்றின் நடுவிலே ஒரு படகு மிதந்து வருகிறது.

தங்கமணி கரையில் நின்றுகொண்டு அந்தப் படகைக் கண் கொட்டாமல் நோக்குகிறான். படகு சமீபத்தில் நெருங்குகிறது. நெருங்கினதும் அந்தப் படகில் இருக்கும் உருவம் அவன் கண்ணுக்குத் தெரிகிறது. மதுரம்! ஆமாம், அவள்தான் அதில் உட்கார்ந்திருக்கிறாள். ஆனால் இதென்ன, இரண்டு கைகளிலும் வரிசையாய் வளையல் அடுக்கிக் கொண்டிருக்கிறாளே! கைகள் அசையும்பொழுது வளைகள் கிலுகிலு என்று சப்திக்கின்றனவே! அப்பொழுது, "உனக்கென்ன வளையல்?" என்று யாரோ கடூரமான குரலில் சொல்லும் சப்தம் கேட்கிறது. தங்கமணியின் மனதில் உதித்த எண்ணந்தான் அப்படிப் பயங்கரமாய் எதிரொலிக்கிறதோ? மதுரம் அலக்ஷியமாய் ஒரு சிரிப்புச் சிரித்து இரண்டு கைகளையும் ஒன்றாய்ச் சேர்த்து வளையல்களை ஒன்றோடொன்று மோதுகிறாள். சிக்கென்ற சப்தத்துடன் வளைகள் உடைந்து தெறிக்கின்றன.

ஒரு துண்டு தங்கமணியின் மார்பின் மேல் அடித்து அவன் இருதயத்தில் சுருக்கென்று தைக்கிறது. ஓர் உடைந்த வளையலைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு மதுரம் அவனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்: "இந்த வளையல் இருக்கிறதே, நன்றாய் இருக்கிற வரையில் அழகான ஆபரணம்தான். உடைந்து போனால் ஒரு பிரயோஜனமும் இல்லை. அஜாக்கிரதையாய் நடக்கிறவர் காலில் பொத்துவிடும். அவ்வளவுதான்! —"

தங்கமணி திடுக்கென்று விழித்துக் கொண்டான். அவன் உடம்பு வியர்த்து விட்டது. "கனவுதானா எல்லாம்? அட, அந்த உடைந்த வளையல் கனவிலே கூட வந்து விட்டதா?" என்று நினைத்துத் தனக்குத் தானே சிரித்துக் கொண்டான். அப்பொழுது மழை ஓய்ந்து விட்டபடியால் ஜன்னல் கதவைத் திறந்தான்.

இடியோசை எங்கோ தூரத்தில் ஓடிப் போய் விட்டது. மின்வெட்டும் தன் விருவிருப்பையும் கண்ணைப் பறிக்கும் பிரகாசத்தையும் இழந்து விட்டது. திறந்த ஜன்னல் வழியாய் நறுமணம் நிறைந்த குளிர்ச்சியான காற்று அறைக்குள் தவழ்ந்து வந்தது.

(தொடரும்)

"என்ன சுப்பராயர்வாள்! ரொம்ப வேகமாகப் போகிறாப் போலிருக்கு. எதிர்த்தார்ப் போல் வருகிறவரைக் கூட பார்க்க மாட்டேங்கறேளே!"

"அடாடா! அண்ணாவா? என்னமோ யோசனை பண்ணிண்டே போய் விட்டேன். மன்னிக்கணும்; ஏது இப்படி அபூர்வமா இந்தப் பக்கம்?"

"அதை ஏன் கேட்கறேள்? நம்ம ஆத்திலே ஒரு உத்தரவு போட்டிருக்கா — கட்டாயமா இரண்டு அலுமினியம் பாத்திரம் வாங்கிண்டு வரணும்னு ...... ஆகையினாலேதான்......"

"என்ன சொன்னேள்? அலுமினியப் பாத்திரமா? இப்படிக் கொடுங்கோ கையை! நானும் அலுமினியப் பாத்திரம் வாங்கத்தான் போறேன்! சேர்ந்தாற்போல் போகலாம் வாருங்கோ!"

"பாருங்கள் சுப்பராயர்வாள்! இந்த அலுமினியத்திலேகூட ஏமாற்றம்? எத்தனையோ கம்பெனிகள் மட்டமான உலோகத்திலே தயார் பண்ணிப்பிடறா. அது நமக்குத் தெரிகிறதில்லை. ஆனா உபயோகப் படுத்தறபோது அதுலே களிம்பேறி நம்ம உடம்பு கெட்டுக் குட்டிச் சுவராப் போகிறது."

"விஷயம் தெரியாதவா அப்படி ஏமாற வேண்டியதுதான், அண்ணா! அதான்...ஜீவன்லால் கம்பெனி, தயார் பண்றாளே "கிரௌன்" பிராண்ட் அலுமினியப் பாத்திரங்கள் — சுகாதாரத்தை உத்தேசித்து, நல்ல உலோகத்திலே சிரத்தையா செய்து கொடுக்கறா. "கிரௌன்" பிராண்ட் அலுமினியப் பாத்திரங்கள் வெள்ளிப் பாத்திரம் மாதிரி கண்ணுக்கும் அழகு; உபயோகப்படுத்தறதும் சுகம்; விலையும் மலிவு!"

"பின்னே என்ன, வாங்கோ! 'கிரௌன் பிராண்ட்' பாத்திரமே வாங்கிண்டு போகலாம்."

"அப்படிச் சொல்லுங்கோ, அண்ணா! இதுதான் கடை. வாங்கோ உள்ளே! ஏன் அண்ணா அப்படியே நின்னுட்டேள்!"

"அடாடா! பாத்திரங்கள் என்ன பளபளப்பு! என்ன 'டால்'! என்ன வசீகரம்! ஆஹா! மலைச்சுப் போச்சுண்ணா!"

"கிரௌன்" பிராண்ட் அலுமினியப் பாத்திரங்கள் எல்லா கடைகளிலும் கிடைக்கும். இங்கும் கிடைக்கும்.

கிரௌன் அலுமினியம் ஸ்டோர்ஸ்

124, தங்கசாலை வீதி :: சென்னை.

PURE ALUMINIUM ✶ THE CROWN ✶

தயாரிப்பவர்கள்:

ஜீவன்லால் (1929) லிமிடெட்.,

கல்கத்தா, பம்பாய், மதராஸ், ராஜமஹேந்திரம், டில்லி, ரங்கோன், ஏடன்

காலக்ஷேபம்

தெரியாமற் போச்சே!

ராமு :—இரண்டும் மூன்றும் எவ்வளவு?

சோமு :—ஏன், ஐந்துதான்!

ராமு :—சரி! இந்தா, சரியாகச் சொன்னதற்காக ஐந்து வாழைப் பழம்!

சோமு :—அடடா! அப்பொழுதே தெரிந்திருந்தால் இன்னும் பத்து கூடச் சொல்லியிருப்பேனே!

—ஆர். பி. சாரதி.

●

மறதி

செட்டியார் (ஊரிலிருந்து வந்து இறங்கினதும்) :—போன தடவை மாதிரி மறந்து விடாமல் இந்தத் தடவை சாவியை எடுத்து வந்திருக்கிறேன்.

மனைவி :—ஆமாம், பெட்டி எங்கே?

—டி. ஆர். சரோஜா.

●

அவன் பார்த்தது!

ஒரு பையன் தினந்தோறும் ஒரு வாசகசாலைக்குச் சென்று அங்கு ஒரு குறிப்பிட்ட புஸ்தகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அதைக் கண்ட வாசகசாலை காவற்காரன் அந்தப் பையனிடம் சென்று, "தினந்தோறும் நீ ஏன் ஒரே புஸ்தகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிருய்?" என்றுகேட்டான்.

அதற்கு அந்தப் பையன், "இப் புஸ்தகத்தில் ஒரு மாடு ஒரு மனிதனை விரட்டிச் செல்லுகிறது. அவன் அதனிடமிருந்து தப்பித்துக் கொண்டு விட்டானு என்று பார்க்கிறேன்" என்ருன்.

—ஏ. எஸ். ஆர்எம். வைத்தியநாதன்.

●

பள்ளிக்கூடத்துக்குத்தான்!

ஒரு மாணுக்கன் :—இன்று பள்ளிக்கூடத்துக்கு லீவு போட்டு விட்டு மத்தியான ஆட்டத்துக்குப் போகலாமா?

கணவன் :—முடியவே முடியாது. எனக்கு உடம்பே சரியாயில்லை. பள்ளிக்கூடம் போய்த் தூங்கினுல்தான் உடம்பு சரியாகும்.

—எம். வி. ராஜாமணி.

சிரமமில்லை!

வீட்டுக்காரர் (குடியிருப்பவரை நோக்கி) :—ஒரு வாரம் உப்பில்லாப் பத்தியம் இருந்தீர்களாமே, பாவம்! மிகவும் சிரமப்பட்டிருப்பீர்கள்!

குடியிருப்பவர்:—அப்படியொன்றும் கஷ்டப்படவில்லை. "சமையலுக்குக் குழாய்த் தண்ணீர் எடுக்கக் கூடாது. கொல்லைக் கிணற்று நீரைத்தான் உபயோகிக்க வேண்டும்" என்று ஆரம்பத்திலேயே கண்டிப்பாக உத்தரவு போட்டு விட்டேன்!

—சம்பத் அய்யங்கார்.

●

கணவன் :—நேற்று நான் வாசகசாலையிலிருந்து 'நூறு வருஷம் ஜீவித்திருப்பது எப்படி' என்று ஒரு புஸ்தகம் கொண்டுவந்து இந்த மேஜையின் மேல் வைத்தேனே, அது எங்கே காணும்?

மனைவி :—நன்ருயிருக்கு. அந்தப் புஸ்தகம் உங்கம்மா கண்ணிலே பட்டா என்ன பண்ணுறதென்று பீரோவுக்குள்ளே நான்தான் மறைவாக எடுத்து வைத்திருக்கிறேன்.

—கே. மகாதேவன்.

●

கனகம் :—நான் இந்தக் கம்மலைப் போட்டுக் கொண்டால் பத்து வயசு குறைச்சலாகக் காண்பிக்கவில்லையா?

கமலம் :—சரி, உனக்கிப்போது வயதென்ன?

கனகம் :—இருபது......

கமலம் :—கம்மலைப் போட்டுக் கொள்ளாதிருக்கும்போது கேட்கிறேன்.

—பி. ஆர். கிருஷ்ணன்.

ஜால வித்தை

ஜானகிராம் ஜால வித்தை செய்வதில் கெட்டிக்காரர். அவர் ஒரு சமயம் ஒரு முக்கிய ஜனக் கூட்டத்துக்கு முன்னால் ஜால வித்தை காட்ட ஆரம்பித்தார். முதன் முதலில் தமது தொப்பியைக் கழற்றி மேஜை மீது வைத்தார். கையிலிருந்த ஒரு முழ நீள மந்திரக் கோலால் அந்தத் தொப்பியை ஒரு சுற்றுச் சுற்றி 'ஹா' என்றார். உடனே வெள்ளை வெளேர் என்று ஒரு முயல் தொப்பிக்குள்ளிருந்து குதித்து ஓடி வந்தது!

பிறகு அவர் தமது கோட்டுப் பையிலிருந்து இரண்டு புறாக்களை வரவழைத்தார். ஒரு கோழி முட்டையைப் பொன் கிண்ணமாக மாற்றினார். பிறகு புறாக்களைத் தமது கோட்டுக்குள் போகும்படி செய்தார்.

அதேபோல் வெள்ளை முயலும் தொப்பிக்குள் மறைந்துவிடும் என்று எல்லாரும் எதிர் பார்த்தனர்.

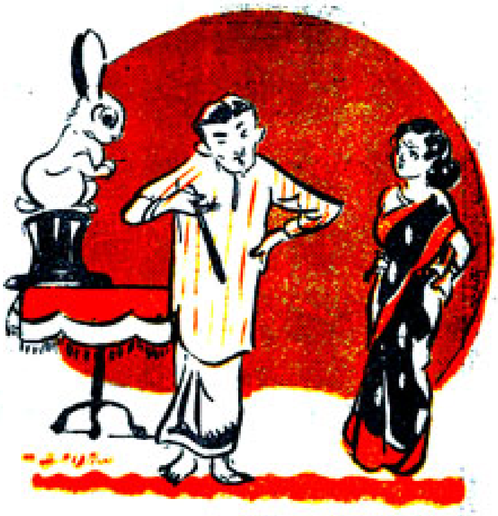
ஜானகிராம் தொப்பியை எடுத்து முயலுக்கு நேராகப் பிடித்தார். ஆனால் முயல் தொப்பிக்குள்ளே போக மறுத்தது. "நான் போக முடியாது" என்று அது ஜானகிராமைப் பார்த்துப் பதில் சொல்லிற்று.

ஜானகிராம் முயலை நெருங்கி அதைக் கோலால் தொடப் போனார். முயல் சமாளித்துக்கொண்டு தைரியமாக அந்தக் கோலைத் தன்னுடைய வாயால் கௌவிப் பிடித்துக் கொண்டு ஜானகிராமை உற்றுப் பார்த்தது.

என்ன ஆச்சரியம்! அப்பொழுது, ஜானகிராம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் புகை மாதிரி மறைய ஆரம்பித்தார். அவர் மறைய மறைய முயல் மனித உருவம் எடுக்கத் தொடங்கியது. கடைசியில் ஜானகிராம் அடியோடு மறைந்தே போனார்! முயல் மனிதனாக மாறி விட்டது!

முயல் மனிதன் பேச ஆரம்பித்தான். "சகோதர சகோதரிகளே!" என்று தொடங்கிப் பலமாக ஒரு கனைப்புக் கனைத்துக் கொண்டான். "இப்போது நடந்த சம்பவத்தைக் குறித்து நீங்களெல்லோரும் வருத்தப்பட வேண்டாம். ஏனென்றால், ஜானகிராம் ரொம்பவும் கெட்ட மனிதன். எங்களை மிகவும் கஷ்டத்துக்குள்ளாக்கிப் பணம் சம்பாதித்துக் கொண்டிருந்தான். எனக்கு ரங்கு என்று பெயர். ரொம்ப காலமாக நான் ஜானகிராமிடம் வேலை பார்த்து வருகிறேன். ஜானகிராம் நடத்தும் ஒவ்வொரு காட்சியிலும் எனக்கு அப்போதெல்லாம் நெருப்பு விழுங்கும் வேலை. ஜானகிராம் அநேக நாட்கள் என்னைப் பட்டினி போட்டிருக்கிறார். அம்மாதிரி

சமயங்களில் நான் நெருப்பை விழுங்கிப் பசியைத் தீர்த்துக் கொள்வேன். கிரிஜா என்ற பெண்ணும் ஜானகிராமிடம் என்னைப்போல் வேலைக்கிருந்தவள்தான்......" என்று சொல்லிக்கொண்டே ரங்கு மந்திரக் கோலை எடுத்துப் பொன் கிண்ணத்தைத் தடவினான்.

உடனே அந்தப் பொன் கிண்ணம் மறைந்து ஒரு பெண் தோன்றினாள்.

"இவள்தான் கிரிஜா. இவளைத்தான் ஜானகிராம் ரம்பத்தால் இரண்டு துண்டாக அறுப்பது வழக்கம். அதற்காக இவளுக்கு மாதம் பத்து ரூபாய்தான் சம்பளம். இம்மாதிரி நாங்கள் ஒரு தினம் கூட ஓய்ச்சல் ஒழிவு இன்றி ஜானகிராமுக்காக உழைத்திருக்கிறோம். இப்படியிருக்கும்போதுதான் நான் ஒரு நாள் கிரிஜாவைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளப் போவதாக ஜானகிராமிடம் சொன்னேன். அவ்வளவுதான், பாவி மனுஷன் என்னை முயலாகவும் கிரிஜாவைப் பொன் கிண்ணமாகவும் மாற்றி விட்டான். இது நியாயமா?" என்று ரங்கு வெகு ஆத்திரமாகக் கேட்டான்.

"அநியாயம்! அக்கிரமம்" என்று ஜனங்கள் கூவினர். சிலர் ரங்குவுடனும் கிரிஜாவுடனும் பேசுவதற்காக மேடையை நெருங்கினர். அப்பொழுது ஒரு மனிதருடைய கால் மந்திரக் கோலின் மீது பட்டது. உடனே, அது எகிறிப் போய்த் தொப்பியின் மேல் விழுந்தது.

மறு நிமிடம் அந்தத் தொப்பியிலிருந்து ஓர் உருவம் தோன்றியது. அது வேறு யாருமில்லை. ஜானகிராம்தான்.

ஜானகிராம் மந்திரக் கோலை எடுத்தார். ரங்குவும் கிரிஜாவும் நடுநடுங்கிப் போனார்கள். ஜானகிராம் மந்திரக் கோலால் இருவரையும் தடவினார். அவர்கள் முயலாகவும் பொன் கிண்ணமாகவும் மாறினார்கள்.

ஜனங்கள் ஜானகிராமைப் பார்த்து, "ஏய், அவர்களை மாற்றாதே" என்று கத்தினார்கள்.

ஜானகிராம் கோபம்கொண்டு ஜனங்கள் பக்கம் மந்திரக் கோலைக் காண்பித்தார். ஒரு நிமிஷத்துக்கெல்லாம் ஜனங்களெல்லோரும் முயல்களாக மாறினார்கள். ஜானகிராம் சீட்டியடித்தார். முயல்கள் எல்லாம் அந்தத் தொப்பிக்குள் ஒன்றின் பின்னால் ஒன்றாய் நுழைந்தன. கடைசியில் அந்த ஹாலில் தொப்பியும், ஜானகிராமும் தவிர வேறு யாருமில்லை. எல்லாம் காலியாயிருந்தது!

அதைப் பார்த்ததும் ஜானகிராமின் முகத்தில் களைப்பும் வருத்தமும் தோன்றின. மந்திரக் கோலை எடுத்துத் தன் தலையில் தடவிக் கொண்டார். அவ்வளவுதான்! அவரே ஒரு முயலாக மாறி அந்தத் தொப்பிக்குள் நுழைந்தார்.

ஜானகிராமும் மறைந்தார்! தொப்பியும் மறைந்தது!

கதையும் முடிந்தது.

நீங்கள் இருக்கிறீர்களா? பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்!

அரைக்கீரை விதையுடன் 72-வித சரக்குகளும் அநேக பச்சிலைகளும் சேர்த்து தயாரிக்கப்பட்டது. இத் தைலத்தை வாரம் இரு முறை தேய்த்து ஸ்நானம் செய்து வர சிரசைப் பற்றிய சகல வியாதிகளைப் போக்குவதுடன் கண் எரிச்சல், கண் மறைப்பு முதலிய கண் சம்பந்தமான வியாதிகளையும், காது குத்தல், காதில் சீழ் வருதல் முதலிய வியாதிகளையும் கண்டிக்கக் கூடியது.

இது அநேக வித பச்சிலைகளாலும் 64 வித சரக்குகளாலும் மிக்கப் பிரயாசையுடன் சாஸ்திர முறைப்படி தயார் செய்யப்பட்டுள்ளது. இதை வாரம் இரு முறை அதிகாலையில் தேய்த்துக் குளிர்ந்த ஜலம் கலக்காத வெந்நீரில் ஸ்நானம் செய்து வந்தால் கண்ணிற்குக் குளிர்ச்சியும், மூளைக்கு வலுவும் அளித்து, சிரசைப் பற்றியதும் மேகநீர் சம்பந்தமானதுமான வியாதிகளையும் கண்டிக்கக் கூடியது. இனிய மணமும் உள்ளது.

டி.எஸ்.ஆர். அண்டு கோ, கும்பகோணம்

மதராஸ் சோல் ஏஜெண்டுகள் :

மெஸர்ஸ். புஷ்பவனம் ஸ்டோர்ஸ்

பைக்ராப்ட்ஸ் ரோடு, திருவல்லிக்கேணி

ஸ்டாக்கிஸ்டுகள் :

சுவாமிநாதய்யர் அண்டு சன்ஸ்.

புதுக்கோட்டை

சாரதா ஸ்டோர்ஸ்

காரைக்குடி

மெஸர்ஸ். சண்டிகா அண்டு கோ.,

முதல் அக்ரஹாரம், சேலம்

வட்ட மேஜை

அருப்புக்கோட்டை
3—7—43

ஜூலை 1-ந் தேதி இதழில் வெளியான 'தமிழ் மகனி'ன் 'எத்தனை அடி வேண்டும்?' என்ற கட்டுரையை ஆதரிக்கிறோம். தமிழர் மட்டமான பகுதியை விரும்புவதாக எண்ண வேண்டாம். படியாதவராயினும் தமிழர் உயர்தர கலா ரஸிகர் என்பதை ஏனோ பட முதலாளிகள் அறியவில்லை. 'விளம்பர மோஹினி'யைக் கண்டு மயங்கியவர்கள் கூட, படம் பார்த்த பிறகு, "இன்னையக் காசு தண்டம், படம் மகா மோசம்" என்று சொல்லிக்கொண்டு போவதைக் கேட்டார்களானால் பட முதலாளிகள் தமிழர் மட்டமான படத்தை விரும்புவதாக நினைக்கவோ — சொல்லவோ — மாட்டார்கள்.

தந்தனரில் எலி பிடிக்கும் கோரத்தை யாரும் ரஸிக்கவில்லை. படக் கதைக்குச் சம்பந்தமற்ற 'காமிக்'கையும் விரஸமான பகுதியையும் தமிழர் விரும்பவில்லை.

எனவே, தமிழர்மேல் சாக்குப் போட வேண்டாம். தமிழர், படியாதவர்களும் கூட மட்டமான பகுதியை விரும்பவில்லை. உயர் தரமான—உணர்ச்சியுள்ள—மனம் பரிபக்குவமடையக் கூடிய—படத்தையே விரும்புகிறோம் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

தமிழ்ப் படப் பிரியர் 37 பேரின் சார்பாக
வி. கி. ஸ்ரீ. இராமப்ரேமர்.

தியாகராஜ நகர்
1—7—43

கல்கி முதல் இதழ் நீங்கலாக மற்றைய இதழ்களை விடாமல் படித்து மகிழும் லட்சக் கணக்கான அன்பர் கோஷ்டியில் நாங்கள் சேர்ந்தவர்கள். இதழ்கள் மலர மலர மணம் மிகுந்த மணத்துடன் பரிமளிப்பதே போல், கல்கி இதழ்கள் வர வர மிகுந்த முன்னேற்றத்தை அடைந்து பரிமளிக்கிறது.

கல்கி 1—7—43 இதழ், மிகுந்த மணமுள்ள கட்டுரைகள், கதைகள், தலையங்கம், சித்திரங்கள், நிகழ்ச்சிச் சித்திரங்கள் முதலியவற்றுடனும் விசேஷ விறு விறுப்புடனும் குறைந்த பக்கங்களில் நிறைந்த டெம்போவுடனும் (தமிழ்ப் படங்கள் மாதிரி அல்ல) மண மிகுந்து பரிமளிக்கின்றது.

'தமிழ் மகன்' எழுதிய 'எத்தனை அடி வேண்டும்' என்ற கட்டுரையில் தமிழ் மக்களின் உணர்ச்சி மட்ட ரகமானதில்லை என்பதை அப்படியே தமிழ் மக்கள் சார்பாக எழுதி விட்டார். எங்கள் எண்ணமும் அவர் சார்பானதே. தமிழ் மக்கள் ஹிந்தி மக்களுக்குத் தாழ்ந்தவர்கள் அல்ல என்பதைக் குறைந்த நீளத்தில் (11 ஆயிரம் அடிகளில்) நிறைந்த டெம்போ உள்ள படங்கள் எடுக்க முடியும் என்று எடுத்துக் காட்டி ஏன் நிரூபிக்கக் கூடாது? இங்ஙனம்

கல்கியை விடாது படிக்கும்
அன்பர்கள்
டி. வி. சீனிவாசன்.
டி. இ. கோபாலசாமி
(இன்னும் நாலு பேர்கள்)

பம்பாய்
3—7—34

எங்கள் ஜூலை 1வ. கல்கியின் "எத்தனை அடி வேண்டும்?" என்ற தலைப்பின் கீழ், மற்றெல்லாப் படங்களையும் போல் தமிழ்ப் படத்திற்கும் 11,000 அடி போதுமென்றும், தமிழ் மக்கள் எந்தப் படமானாலும் அதன் நீளத்தை மாத்திரம் கணக்கிட்டு மதிப்பிடுபவர்களில்லை என்றும் பொருள்பட மிகத் தெளிவாகத் "தமிழ் மகன்" எழுதியிருப்பது தமிழர் யாவருமே விரும்பத் தக்கது.

கலையின் பெயரால் ஏமாந்தார எட்டாந் தரப் புராணக் கதைகளை ஆபாசத்தில் முடிந்தவரை முழுக்கி எடுத்து வெளியிட்டதோடல்லாமல், "தமிழர்களுக்கே ரஸிகத் தன்மை இவ்வளவுதான்" என்று தவறுக முடிவு கட்டி ஏமாந்த புண்ணியவான்களான சில பட முதலாளிகள், இதை ஒரு பேரிடியாகவே கருதிக் கூக்குரலிடுவது இயற்கை. ஆனால் அதையே தமிழ்ப்பட உலகுக்கு ஏற்படப் போகும் நற்காலத்துக்கு அறிகுறி என்று தமிழர்கள் எண்ணுவார்கள்.

ரா. பத்மனாபன்.

திருப்பூர்
2—7—43

ஜூலை முதல் தேதி யன்று வெளியான கல்கி இதழில், 'எத்தனை அடி வேண்டும்?' என்ற தலைப்பில் பிரசுரமாகி யிருந்த விஷயத்தைப் படித்தேன். அக் கட்டுரையைப் படிக்கப் படிக்கப் பேரானந்தம் அடைந்தேன். பாஷைப் பிரச்னை தேவையில்லையென்று எழுதிய பத்திரிகைக்கு, கல்கியின் தக்க ஆதாரங்களுடன் புத்தி புகட்டியதைப் பற்றி நம் தமிழ்ப் பெரு மக்கள் பெருமிதமடைவார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

சினிமா படப் பிடிப்பு, பதினோராயிரம் அடியில் அடங்க வேண்டுமென்ற திட்டத்தை நான் பெரிதும் வரவேற்கிறேன்.

சி. சேனாபதி.

அடக்கமானவள் !

"உங்கள் பெண் கமலா நேத்திக்கி ரேடியோவிலே பாடினாள் என்றீர்களே; ஒன்றும் காதிலே விழவேயில்லையே!"

"என் பெண் ரொம்ப அடக்க ஒடுக்கமுள்ளவள். அவள் பேசினால் பக்கத்தில் இருப்பவர் காதிலேயே விழாது. ரேடியோவிலும் அடக்க ஒடுக்கமாகப் பாடியிருக்கிறாள்!"

● புதுடில்லி
2—7—43

பேசும் படங்களின் நீளம் 11,000 அடிக்கு மேல் இருக்கக் கூடாது என்னும் கட்டுப்பாட்டைப் பற்றிச் சமீபத்தில் ஒரு பத்திரிகை அங்கலாய்த்துக் கொண்டதைப் பார்க்க நேர்ந்தது.

தென்னிந்தியப் படங்களிடையே சாதாரணமாக மலிந்து கிடக்கும் குறைகளில் ஒன்று அவைகள் அதிக நீளமா யிருப்பது. இக் குறையைச் சுலபமாக நீக்கி விடலாம். அனாவசியமான பாட்டுக்களும் வம்புப் பேச்சுகளும்தான் பொது ஜனங்களைக் கவர்கிறது என்பது முற்றிலும் தப்பான வாதம். படத்தின் நீளம் குறைவானால் அதன் ''விறுவிறுப்புப் போக்கு'' (Tempo) அதிகமாகும். இப்போது அநேக ஹிந்திப் படங்கள் 11,000 அடிக்குள்தான் தயாரிக்கப் படுகின்றன. படங்கள் மேன்மையாக விளங்குகின்றன. சில படங்கள் இனிய பாட்டுக்களையும் தாங்கி நிற்கின்றன. வட இந்தியர்களை விடத் தமிழ் மக்கள் ரஸிப்புத் தன்மையில் குறைந்தவர்களல்ல. எல்லாம் ரஸிப்பதற்காக அளிக்கப்படும் 'கலைச் சுவை'யைப் பொறுத்திருக்கிறது.

சினிமாக் கலையில் பற்றுள்ளவர்கள், அக்கலை தென்னிந்தியாவில் வளர வேண்டும் என்று ஆவல் உள்ளவர்கள், இந்த நீளக் கட்டுப்பாட்டை ஆங்கிலத்தில் சொல்வது போல், ஓர் ''Blessing in disguise'' என்றே கொள்ள வேண்டும். ஒரு நல்ல முயற்சியை ஆரம்பிக்க ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பம் வாய்த்திருக்கிறது.

இதை யெல்லாம் விட்டு, 'இன்னும் கொஞ்சம் நீளமாகப் படம் பிடிக்க அநுமதி கேட்க வேண்டும்' என்ற கருத்தை மேற்கூறிய வாரப் பத்திரிகை வெளியிட்டிருப்பது 'வலிய வந்த ஸ்ரீதேவியை வேண்டாம் என்று தள்ளுவது' போல் தானாகும்.

என். ராமனாதன்.

● திருச்சிறாப்பள்ளி
5—7—43

சென்ற இதழ் கல்கியில் 'தமிழ் மகன்' எழுதிய கட்டுரை, வேண்டிய மட்டும் ஸ்ரீ எஸ். எஸ். வாஸனுக்குப் பதில் கூறி விட்டது. இருந்தாலும் எனக்கும் சொல்லக் கொஞ்சம் உண்டு. முதலாவது, தமிழர்களுக்கு மட்டமான படங்கள்தான் பிடிக்கும் என்னும் வாதம் மட்டமானது மட்டுமல்ல; மௌடீகமானதும் கூட. தமிழர்கள் ரஸிகத் தன்மையில் சிறந்தவர்கள். ஜட்கா வண்டி ஓட்டுபவர்களிலிருந்து எல்லோரும் நல்ல சங்கீதத்தை ரஸிக்கிறார்கள். தமிழ்நாட்டில் சிறந்த பத்திரிகைகள் வெளியாகின்றன. இந்தியாவின் மற்றப் பகுதிகளைவிட, தமிழ்நாடு, கலை சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களில் தலை சிறந்தது என்பது உலகமே ஒப்புக் கொண்ட விஷயம். இப்படிப் பல துறைகளிலும் சிறந்து விளங்கும் தமிழர்கள் மிகக் கேவலமான படங்களைத் தமிழில் பார்க்க நேரிடுவது விசித்திரமே. இதற்குத் தமிழர்களின் ரஸிகத் தன்மை காரணம் அல்ல. முதலாளிகள் கொணர்ந்து தள்ளும் குப்பைகளைத் தமிழர்கள் பொறுமையுடனும் 'தாய் பாஷை' என்ற சலுகையினாலும் சகித்துக் கொள்வது தான்.

தமிழர்கள் மட்டமான படங்களை விரும்புவதாகவே வைத்துக்கொள்வோம். அவர்களின் சுவைகளைச் சரிப்படுத்துவது ஸ்ரீ வாஸன் போன்ற ''படா பாபாக்களின்'' கடமை யல்லவா? அவர் மட்டும் நல்ல படங்களாகவே பிடித்துத் தள்ளட்டும்; ரஸிகர்கள் ரஸிக்கிறார்களா இல்லையா என்று பார்ப்போம். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு பிரபல ஆங்கில நடிகர் தமது கோஷ்டிக்குக் கூறிய புத்திமதி ஞாபகம் வருகிறது. ''நாடகம் பார்க்க வந்திருப்பவர்கள் மோசமென்று மட்டமாக இறங்கி விடாதீர்கள். எவ்வளவு மேன்மையாக நடித்தாலும் ரஸிகர்கள் தங்கள் ரஸிகத் தன்மையைப் பெருக்கிக் கொண்டு உங்களைப் பின் தொடருவார்கள்'' என்று கூறினார்.

யுத்தம் காரணமாக, தமிழ்ப் பட முதலாளிகள் தங்கள் படங்களின் நீளத்தைக் குறைக்கவும், பல ஆபாசமான அம்சங்களை நீக்கவும் வசதி ஏற்பட்டிருக்கிறது. உலகமெங்கும் சாதாரண நாட்களிலேயே 11,000 அடிக்குள் படம் பிடித்து வந்திருக்கிறார்கள். இந்த நெருக்கடி காலத்தில் கூட 11,000 அடிக்குள் தமிழ்பட முதலாளிகள் படம் பிடிக்கா விட்டால், அவர்களை என்னவென்று சொல்வது? அவர்களுடைய பிலிம் பசி அவர்களை பிலிம் பகாசுரர்கள் ஆக்குகிறது. அப்படியென்ன, தமிழில் பிடிக்கப்படும் கதைகள் அமெரிக்கப் படங்களைப்போல் சம்பவங்கள் நிறைந்தவையா? கதை பூராவும் ஒருவன் திருவல்லிக்கேணியிலிருந்து பஸ்ஸில் மௌண்ட் ரோட் போவதற்குள் சொல்லி முடித்து விடலாம். சங்கீதக் கொலைகளையும், கன்னாப்பானா ஸீன்களையும், அயலான் மனைவியை ஸ்வீகரிக்கும் ஹாஸ்யத்தையும் நீக்கினால், தமிழ்ப் படங்களுக்கு 11,000 அடி வெகு அதிகம். யுத்தத்தினால் வரும் அதிர்ஷ்டத்தைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளாமல், ''இன்னும் 3000 அடி வேண்டும்; கொடுக்காவிட்டால் தமிழ்நாடு, தாமரை யில்லாத் தடாகம் போலாகி விடும்; தாயில்லாக் குழந்தையாகி விடும்; தமிழர்களுக்கே பெரிய நெருக்கடி'' என்று என்னென்னவோ பிதற்றுகிறார்கள். தமிழ்ப் படங்களுக்கு 3000 அடி பிலிம் அதிகம் கிடைத்து விட்டால், தமிழ் ரஸிகர்கள் முதுகில் 3000 அடி கிடைத்த மாதிரிதான்!

என். சீதாராமன்.

அதனால்தான்!

''என்ன, பாகவதர்வாள்! இந்த வெயில் காலத்தில் கழுத்தில் மப்ளர், கையில் தொண்டை மருந்து?''

''திருவாங்கூருக்குப் போகிறேன். அங்கே போனால் தொண்டை கட்டிக் கொள்ளும் என்று சொன்னார்களே. அதனால்தான்!''

★ "ஜம்பு! எங்கேடா ராஜா போயிருந்தாய்? என்னைக் காணாமல் எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டிருப்பாயே! ஜம்பு! ஜம்புக்குட்டி!"........

ஜம்பு எங்கே?

"வஸந்தன்"

● "ஜம்பு! ஜம்பு! இங்கே ஓடிவா!" என்றார் சங்கரன் கையில் போட்டோ 'காமிரா'வை வைத்துக்கொண்டு.

"வரப் போகிறாயா, இல்லையா?" என்று அவர் அதட்டினார்.

அப்பொழுது அருகில் 'படீர்' 'படீர்' என்று யாரோ தலையில் அடித்துக் கொள்ளும் சத்தம் கேட்டது. அந்த சத்தத்தைக் கேட்டு மிகவும் பழகிப் போன சங்கரன் சாவதானமாகத் திரும்பி, சிரித்துக்கொண்டே, "இன்னும் எத்தனை நாள் இப்படித் தலையில் போட்டுக் கொள்ளப் போகிறாய், லலிதா?" என்று கேட்டார்.

"எத்தனை நாளா? நீங்கள் இப்படி 'ஜம்பு, ஜம்பு' என்று இந்தக் குரங்கைக் கட்டிக் கொண்டு அழுகிற வரையில்! அதை ஓயாமல் போட்டோ பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களே, அந்தப் பைத்தியக்காரத்தனத்தை விடுகிற வரையில்!"

"பைத்தியக்காரத்தனமா? அது ஒரு கலை என்று எவ்வளவு தடவை உனக்குச் சொல்கிறது?"

"கலையுமாச்சு கிலையுமாச்சு! குரங்குக்கு விதம் விதமாக 'டிரஸ்' பண்ணி விட்டு அதைப் போட்டோ பிடித்துக் காசைக் கரியாக அடிக்கிறதுதான் கலையாக்கும்? எனக்கு ஒரு ரவிக்கை தைத்துக் கொடுக்கிறதாயிருந்தால் உங்களுக்கு மனசு வருகிறதில்லை. என்னை ஒரு தடவை போட்டோப் பிடிக்கிறதாக இருந்தால், 'போட்டோ சாமான் விலை எவ்வளவு தெரியுமா?' என்று கேட்கிறீர்கள். குரங்கு என்னை விட ஒசத்தியாகப் போய்விட்டது!"

"அட அசடே! நான் சொல்கிறதைக் கேள். குரங்கும் மனிதர்களைப் போல் ஒரு அற்புதமான ஜன்மம். அதற்கும் கோச்மான், ஸ்டேஷன் மாஸ்டர், தபால்காரன்,—இந்த மாதிரி 'டிரஸ்' பண்ணி விட்டுப் போட்டோ பிடித்தால் அதன் ஜோரே அலாதிதான்! அதுவும் காமிராவைச் சரியான இடத்தில் வைத்துப் பக்குவமாகப் போட்டோ பிடித்தால், அதுதான் கலை என்பது."

"அழகாயிருக்கு! குரங்கைக் கட்டிக் கொண்டு அழுகிறதாயிருந்தால் பேஷாக அழுங்கள். நான் இங்கே எதற்காக இருக்க வேண்டும்?"

"எதற்காக ஜம்புவைப் பார்த்து இப்படிப் பொறாமைப் படுகிறாய்? உனக்கும் அதற்கும் ஏதாவது போட்டியா? கேட்டால் யாராவது சிரிக்கப் போகிறார்கள். பேசாமல் இரு!"

லலிதா கொஞ்ச நேரம் பேசாமல் இருந்தாள். "நான் சொல்கிறதைக் கேட்க மாட்டீர்களே? அந்தக் குரங்கைக் கொண்டு போய் எங்கேயாவது தொலைத்து விட்டு வர மாட்டீர்களே?" என்று கேட்டாள்.

"ஊஹூம்" என்று தலையை ஆட்டினார் சங்கரன்.

லலிதா குரங்கை வெறித்துப் பார்த்து விட்டு உள்ளே போய் விட்டாள். சங்கரன் சிரித்துக்கொண்டே, குரங்கை ஒரு செடி அருகில் நிறுத்தினார். அப்

பொழுது குரங்குக்குப் போலீஸ்காரன் உடுப்புப் போட்டிருந்தது. சங்கரன் ஐந்து அடி பின்னே வந்து காமிராவை 'கிளிக்' என்று அழுத்தினார்.

● அன்று சாயங்காலம் ஆபீஸிலிருந்து சங்கரன் வந்ததும் வழக்கம் போல் 'டிரஸ்'ஸைக் கூடக் கழற்றாமல் 'ஜம்பு' 'ஜம்பு' என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டே பின் கட்டுக்குப் போனார். ஜம்பு இருந்த பெரிய இரும்புக் கூடு காலியாகக் கிடந்தது. சங்கரனுக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது.

லலிதா அதை வெளியே அடித்துவிரட்டி விட்டாள் என்பதை ஒரு நொடியில் அவர் உணர்ந்து கொண்டார். இதைக் குறித்து லலிதாவுடன் சண்டை போட்டுக் காலத்தைக் கடத்துவதில் பிரயோஜனமில்லையல்லவா? ஆகவே, முதலில் வெளியே போய் ஜம்புவைக் கண்டு பிடிப்பதற்காக விழுந்தடித்து ஓடினார்.

சங்கரன் வெளியே போனதும் லலிதாவுக்குக் கோபம் உண்டாயிற்று. "இந்த மாதிரி எங்கேயாவது உண்டா?" என்பதை நினைத்ததும் சிரிப்பும் கூடவே வந்தது. வேலைக்காரனைக் கூப்பிட்டு, "கண்ணுசாமி! ரொம்ப தூரத்தில் தானே கொண்டு போய் விட்டாய்? அவர் கையில் அது அகப்படாதேடா?" என்று விசாரித்தாள்.

"20 மைல் தூரம் போய்க் கொண்டு போய் விட்டேங்க அம்மா! இந்த ஆயுசு முழுதும் தேடினாலும் அது அகப்படாது" என்றான் கண்ணுசாமி.

லலிதாவுக்குப் பெரிதும் ஆறுதல் உண்டாயிற்று. கொஞ்ச நேரம் கழித்துச் சங்கரன் வெறும் கையுடன் திரும்பி வந்து, தன்னைக் கோபித்துக் கொள்ளப் போகிறார் என்பது அவளுக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆனால் எப்படியும் நிலைமையைச் சமாளித்துக் கொள்ளலாம் என்ற நம்பிக்கை அவளுக்கு இல்லாமற் போகவில்லை.

● மணி எட்டு இருக்கும். "ஜம்பு! எங்கேடா ராஜா போயிருந்தாய்? என்னைக் காணாமல் எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டிருப்பாயே! ஜம்பு! ஜம்புக் குட்டி!" என்று கொஞ்சியவண்ணம் குரங்கை குழந்தை போல் தூக்கிக் கொண்டு சங்கரன் உள்ளே நுழைந்தார்.

லலிதாவுக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. "அந்தச் சனியன் மறுபடியும் எப்படி வந்தது?" என்று தெரியாமல் கண்ணுசாமியும் விழித்துக் கொண்டு மூலையில் நின்று கொண்டிருந்தான்.

"இங்கே பாருங்கள்! ஒன்று நான் இந்த வீட்டில் இருக்க வேண்டும். அல்லது குரங்கு இருக்க வேண்டும்" என்று லலிதா தன் புருஷனிடம் கண்டிப்பாகச் சொன்னாள். அப்பொழுதும் சங்கரன் சாந்தமாக "ஐயோ! கலையை உனக்கு ரஸிக்கத் தெரியவில்லையே. நான் எங்கே போய் முட்டிக்கொள்வேன்?" என்று சொல்லி விட்டு, அவளிடம் காண்பிப்பதற்காகப் பெட்டியில் வைத்திருந்த ஜம்புவின் போட்டோ 'ஆல்பத்தை'த் தூக்கிக் கொண்டு வந்தார்!

லலிதாவின் உடம்பு கோபத்தால் துடித்தது. "இவ்வளவு கோபமாக இருந்தும் அவர் லட்சியம் பண்ணாமல் இருக்கிறாரே" என்பதை நினைக்க அவளுக்குத் துக்கம் தாங்கவில்லை. அவளுக்குத் திடீரென்று அழுகை பொத்துக் கொண்டு வந்தது. பக்கத்திலுள்ள அறைக்குள் போய்க் கதவைத் தாழ்ப்பாள் போட்டுக் கொண்டாள்.

சங்கரன் வாசற் பக்கம் வந்தார். நிலைமை படுமோசமாகப் போய் விட்டது என்பது அவருக்குத் தெரிந்ததுதான். என்ன செய்யலாம் என்று சற்று நேரம் யோசித்தார். பிறகு, பின் பக்கம் சென்று ஜம்புவைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு வெளியே நடக்க ஆரம்பித்தார். "ஜம்பு! நீ இங்கே இருக்க வேண்டாம். போய்விடு! இனி என் முகத்தில் விழிக்காதே!" என்று அவர் ஜம்புவைப் பார்த்துச் சொல்லிக் கொண்டே போனார்.

லலிதாவுக்கு அழுகை ஓய்ந்ததும் நன்றாகச் சிந்தனை செய்ய முடிந்தது.

"ஆமாம்! அவர் விருப்பத்திற்கு விரோதமாக நாம்தான் ஏன் நடந்து கொள்ள வேண்டும்? அவர் ஜம்புவை வைத்துக் கொண்டு சந்தோஷமாக இருந்துவிட்டுப் போகட்டுமே! நாம் ஏன் அதைத் தடுக்க வேண்டும்?" என்று அவள் தீர்மானித்தாள். ஆனால், அவள் கதவைத் தாழ்ப்பாள் போட்டுக் கொண்டு உள்ளே இருந்தபடியால் சங்கரன் ஜம்புவைக் கொண்டுபோய் வெளியில் விட்டது அவளுக்குத் தெரியாது!

● மறு நாள் காலை லலிதா பின் கட்டுக்கு வந்தபோது, கூட்டில் ஜம்புவைக் காணோம். "ஐயோ!" என்று அவள் கத்திவிட்டாள். அது எப்படியோ தப்பித்துக்கொண்டு போய்விட்டதென்பதில் சந்தேகமில்லை. அது தானாகவே போயிருந்தால் கூட லலிதா அப்புறப்படுத்தி விட்டாள் என்றுதானே சங்கரன் சந்தேகிப்பார்?

"கண்ணுசாமி! ஜம்புவைக் காணோம். எங்கேயிருந்தாலும் பிடித்துக்கொண்டு வா!" என்றாள் லலிதா.

"பிடித்துக்கொண்டா வரச் சொல்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டுவிட்டுத் தயங்கினான் கண்ணுசாமி.

"ஆமாண்டா, ஆமாம்! இந்தத் தடவை பிடித்துக் கொண்டுதான் வர வேண்டும், போ!"

அன்று சாயங்காலம் சங்கரன் கொல்லைப்புறத்தில் கீரை விதை தெளிப்பதற்காகப் பாத்தி கொத்திக் கொண்டிருந்தபோது, "கீ! கீ!" என்று ஒரு விதமான நூதன சப்தம் உண்டாயிற்று. சங்கரன் வயிறு பகீரென்றது.

அவர் எதிர்பார்த்தபடியே ஜம்பு வீட்டின் உட்புறத்திலேயிருந்து, ஏகச் சத்தம் போட்டுக்கொண்டு கொல்லைப்புறத்தை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தது. கையில் மண்வெட்டியைப் பிடித்தபடியே, "ஓடு! ஓடு! இங்கே வராதே! உன்னைக் கண்டால் லலிதாவுக்குப் பிடிக்கவில்லை. வேண்டாம், ஓடிப்போ!" என்று சங்கரன் அதை வெளியில் துரத்தினார்.

"சீ! வெளியில் ஓடவா பார்க்கிறாய்? போ, அவர் அங்கேதான் இருக்கிறார்" என்று முன் கூடத்திலிருந்து கொண்டு லலிதா ஜம்புவைப் பின் கட்டுக்குத் துரத்தினாள். இப்படி, முன் கட்டிலிருந்துகொண்டு லலிதா அதைத் துரத்துவதும், கொல்லைப்புறத்திலிருந்து சங்கரன் அதைத் திருப்பித் துரத்துவதுமாகச் சிறிது நேரம் ஆயிற்று.

"யார் இதை இங்கே துரத்துகிறது?" என்று கடைசியில் கேட்டார் சங்கரன்.

"யார் வெளியில் துரத்துகிறது?" என்று கேட்டுக் கொண்டே வந்தாள் லலிதா.

"உனக்குத்தான் இதைக் கண்டால் பிடிக்க வில்லையே. இப்பொழுது ஏன் இதை உள்ளே துரத்துகிறாய்?"

"நான்தான் பிடித்துக் கொண்டு வரச் சொன்னேன். உங்கள் இஷ்டப்படியே இது இங்கே இருந்து விட்டுப் போகட்டுமே!"

சங்கரன் மலைத்துப் போய் மனைவியைப் பார்த்தார். இருவரும் புன்னகை புரிந்தார்கள். "ஆமாம்; ஜம்பு எங்கே?" என்று கேட்டாள் லலிதா. ஜம்புவும் கூட்டிற்குள் சென்று தானே கதவைச் சாத்திக் கொண்டு, அவர்களைப் பார்த்து மோகனப் புன்னகை புரிந்தது!

கேட்டுப் பாருங்கள்

ஜூலை 11உ. யன்று திருவனந்தபுரம் எம். ஏ. கல்யாண கிருஷ்ண பாகவதர் பக்க வாத்தியங்களுடன் வீணை வாசிக்கிறார்.

12உ. திருச்சியில் மதுரை கே. பி. ஷண்முகம் பிள்ளை நாதஸ்வரமும், இரவு வி. எஸ். கிருஷ்ணய்யர் பாட்டும்.

13உ. சென்னையில் கே. எஸ். நாராயண அய்யங்கார் கோட்டு வாத்தியம்.

திருச்சியில் ஸ்ரீ கோவிந்தராஜ பிள்ளை ஸ்ரீ இராமலிங்க சுவாமிகளின் தேவாரங்களும் பாடல்களைப் பல ராக மெட்டுக்களில் பாடுவதைக் கேட்டுப் பார்க்க வேண்டும்.

14உ. திருச்சியில் வர்கூர் முத்துசாமி ஐயர் பிடில் கச்சேரி.

15உ. ஸ்ரீமதி கே. பி. சுந்தராம்பாள்.

16உ. சென்னையில் இரவு 9 மணிக்கு ஸ்ரீ எஸ். பாலசந்திரின் ஸிதார் வாத்தியம் கால் மணி நேரம் நடக்கிறது.

திருச்சியில் இஞ்சிக்குடி பிச்சைக் கண்ணு சகோதரர்களின் நாதஸ்வரம்.

17உ. சென்னையில் ஸ்ரீமதி எஸ். டி. சுப்புலக்ஷ்மி வாத்திய கோஷ்டியுடன் பாடுகிறார். இரவு சித்தூர் சுப்பிரமணியப் பிள்ளை; ஸ்ரீ ராஜமாணிக்கம் பிள்ளையின் பிடில்.

18உ. திருச்சியில் ஸ்ரீ எஸ். கே. சதாசிவம் பிள்ளையின் முழு நேரக் கச்சேரி. எல்லாம் தமிழ்ப் பாட்டுக்கள்.

19உ. திருச்சியில் தஞ்சாவூர் நாராயண சாமிப் பிள்ளை கச்சேரி.

20உ. சென்னையில் ஸ்ரீ வி. எஸ். ரத்னசாமியின் பாட்டு.

திருச்சியில் சிதம்பரம் ஜயராமனின் தமிழ் இசையும், காரைக்குடி சங்கரி அம்மாளின் வீணைக் கச்சேரியும்; 9-45 க்கு டி. எஸ். பகவதி. ஆர். சரஸ்வதி இவர்களின் இரு குரலிசை கேட்கலாம்.

● ● ●

ஸ்ரீ எம். கே. தியாகராஜ பாகவதரின் "சிவ கவி"ப் பாட்டுக்கள் அடங்கிய GE. 6105, GE. 6106, இசைத் தட்டுக்கள் வரப் பெற்றோம். பாகவதரின் அபூர்வமான சுகபாவமுள்ள சாரீரத்தின் பூரண இனிமையும் இந்த இசைத் தட்டுக்களில் வெளியாகியிருக்கின்றன. "வள்ளலைப் பாடும் வாயால்" என்று ஆரம்பிக்கும் செஞ்சுருட்டிப் பாட்டு மிகவும் சிறந்து விளங்குகிறது. "சிவ கவி" படம் பார்க்காததினால் சாஹித்யத்தின் பொருத்தம் அவ்வளவாக விளங்கவில்லை. "மார னம்போ நீள் விழியோ மதுர காவமோ?" என்று எதைப் பார்த்து ஆச்சரியப் படுகிறார் என்று தெரியவில்லை.

இரு குரலில் கேட்கும் தர்க்கப் பாட்டு நாலு ராகங்களில் வெகு அழகாய் அமைந்திருக்கிறது. ஆனால் "மல்லிகைப் பூங் கொடி குந்தல வாரி" என்றால் என்ன? "சிதுலாம் போதிலும்" என்பதற்கு என்ன அர்த்தம்? — அந்தப் பழனி ஆண்டிச் சுப்பனைத்தான் கேட்க வேண்டும்!

மொத்தத்தில் இரண்டு இசைத் தட்டுகளும் கேட்பதற்குக் கர்ணாமிர்தமா யிருக்கின்றன.

நமது மாகாணத்தின் சகல பண்டங்களுக்கும்
புதிய போக்கு வரத்து சாதனங்கள்

கீழ்க்கண்ட ஊர்களிலிருந்து ஊர்களுக்கு லாரி மூலம் உங்களுடைய வியாபார விவசாய பண்டங்களை வீட்டுக்கு வீடு கொண்டு போய்ச் சேர்க்க ஏற்பாடு செய்திருப்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

ஸ்ரீ ராமவிலாஸ் சர்வீஸ்
லிமிடெட்

202/203, மௌண்ட் ரோடு, மதராஸ்

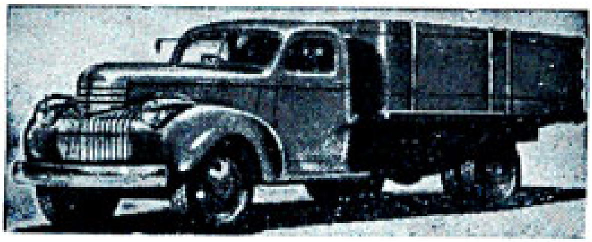
போன்: மதராஸ் "8536" :: தந்தி: "ROADHAUL" மதராஸ்

கிளை ஆபீஸ்கள்:

1. செரி ரோடு, சேலம்.
2. ஈஸ்வரன் கோவில் தெரு, கோயமுத்தூர்.
3. கண்டோன்மெண்ட், திருச்சிறாப்பள்ளி.
4. கிருஷ்ணராயர் தெப்பகுளத் தெரு, மதுரை.
5. ஸ்ரீ நரசிம்ம ராஜா ரோடு, பெங்களூர்.

—: மார்க்கங்கள் :—

1. மதராஸ் — சித்தூர் — பெங்களூர்
2. மதராஸ்—வேலூர்—சேலம்—கோயமுத்தூர்
3. மதராஸ்—திருச்சி—மதுரை—திருநெல்வேலி
4. கோயமுத்தூர் — கள்ளிக்கோட்டை
5. கோயமுத்தூர் — கரூர் — திருச்சிறாப்பள்ளி
6. சேலம் — நாமக்கல் — திருச்சிறாப்பள்ளி
7. சேலம் — உளுந்தூர்ப்பேட்டை — கடலூர்
8. மதுரை — திருச்சி — தஞ்சாவூர் — நாகை
9. மதுரை — திருச்சி — கும்பகோணம்—நாகை

உங்களது பணியைச் செய்ய எப்போதும் காத்துள்ளோம்.

Regd. No. M. 4392

Edited, Printed and Published by R. Krishnamurthy at the "Kalki" Press, *116-119*, Sladens Garden, Poonamallee High Road, Kilpauk, Madras.